

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JILL SHALVIS

Sonra Sen Geldin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

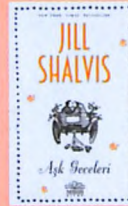
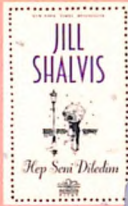
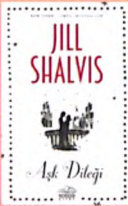

Karizmatik bir dâhi olan Caleb ile dövme sanatçısı Sadie, birbirlerine tamamen zıt karakterlerdir. Büyürken yaşadıkları zorlukları, etraflarına bir duvar inşa ederek aşmışlardır. Bu nedenle, aralarındaki kıvılcımı saklamak için bildikleri tek yol kavga etmektir. Birbirlerine ne kadar uygun olduklarını fark etmelerine rağmen bunu görmezden gelmeye devam ederler.

Ancak yağmurlu bir gecede, terk edilmiş bir köpeği kurtarıp sahiplendikten sonra, aralarındaki ilişki bir anda değişir. Daha fazlasını istediklerini kabullenme vakti gelmiştir; fakat önce geçmişleriyle yüzleşmeleri gerekecektir...

Serinin diğer kitapları:

Facebook Twitter YouTube
nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com

MASAL
PEREST

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra Sen Geldin

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 613

Sonra Sen Geldin Jill Shalvis
Kitabın Özgün Adı Playing for Keeps
Çeviren Esra Çetin

Yayın Yönetmeni Serap Çakır
Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker
Sosyal Medya Begüm Yağmurlu

© Nemesis Kitap, 2021 © Jill Shalvis, 2019

HarperCollins Publishers'ın alt markası olan Avon işbirliğiyle basılmıştır.
Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir
yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-73-3

Baskı: Aralık 2021

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 • Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah. 147. Sok. 9-13A Esenyurt / İstanbul
Tel.: (0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

JILL SHALVIS

Sonra Sen Geldin

Çeviren: Esra Çetin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jill Shalvis

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Jill Shalvis, çevresini sarmış ilginç karakterlerle birlikte Sierra'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır. Yine de romanlarında anlattığı ilginç karakterlerle komşuları arasındaki benzerliğin tamamen... TESADÜF olduğu söylenebilir. Evet, sadece tesadüf...

Heartbreaker Bay Serisi

- *Küçük Tatlı Yalanlar*
- *Aşk Dileği*
- *Hep Seni Diledim*
- *Mucizeler Gerçek Olsa*
- *Sonsuz Öpücük*
- *Aşk Geceleri*

“Sadie.”

Genç kadın başını iki yana salladı.

“Bana bak. Lütfen.”

Gözlerini açmasının nedeni, o lanet olasıca *lütfe*n kelimesiydi. Adam aralarındaki mesafeyi öyle kapatmıştı ki genç kadın nefes bile alsa birbirlerine değeceklerdi.

Bu yüzden aynen bunu yaptı. Derin bir nefes aldı ve bedenleri birbirine değdi, genç adamınki sıcak ve sertti. Hem de her yeri. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Sadie.

“Sanırım hayalarım tekme atmak ve beni öpmek arasında seçim yapmaya çalışıyorsun.” Genç kadının ellerini başının üzerine kaldırarak duvara dayayan adamın ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ama son kısmı sadece rüyamda görebilirim sanırım.”

“Evet,” diye fısıldadı Sadie.

“Sadece rüyamda görebileceğime mi?”

Genç kadın tekrar evet demek istedi, gerçekten. Hatta bunu söylemek için ağzını bile açtı; çünkü adama karşı hissettiği bu akıl almaz *şehvet* deliceydi. Anlamsızdı. Saçmaydı... Yine de...

Parmak uçlarının üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

1. Bölüm

#TakımElbiseli

Sadie Lane geceyi her zamanki gibi tek başına sonlandırarak masaj salonuna doğru ilerledi. İş arkadaşları çoktan gitmişti ama orada olsalardı bile, gülünç derecede pahalı çaylarıyla ortalıkta dolaşıp bu işin ne kadar zor olduğundan şikâyet edeceklerdi.

Bunun onun için ne kadar gülünç olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sadie, merdivenin en alt basamağındaki kişi olarak fikirlerini kendine saklamayı başarmıştı. Ancak ağzının, sağduyusunu ele geçirmesinin an meselesi olduğundan emindi.

Bilgisayarları kapatıp ışıkları söndürerek etrafta dolaştı, bir an önce eve gidip gündüz yoga taytını gece yoga taytıyla değiştirmeyi hayal etti. Ne yazık ki sekiz saat ayakta kaldıktan sonra bile bu onun için pek muhtemel değildi.

Telefonu gelen bir aramayla titreşti ve ekrana attığı bir bakış, gözünün seğirmesine neden oldu. “Selam anne.”

“Beni aramayı hep unutuyorsun. Haftalardır kız kardeşinin düğününün detaylarını seninle konuşmaya çalışıyorum ve...”

Başka şeyler düşünmeye devam eden Sadie, annesini yarım yamalak dinliyordu. Diğer işine gitmeden önce avlunun karşısındaki O’Riley’s Bar’dan sandviç ve patates kızartması almaya vakti olur muydu? Öğle yemeğini asırlar önce yemişti...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Mercedes Alyssa Lane, beni dinliyor musun?” diye sordu annesi.

Tam adıyla çağrılmak her zaman tepesini attırırdı. Adından nefret ettiği falan yoktu –tamam, bir bakıma nefret ediyordu çünkü kim bir çocuğa, hamile kaldığı arabanın adını koyardı ki– ama her şeyden çok annesinin ses tonundan nefret ediyordu. “Elbette dinliyorum.”

Dinlemiyordu. Sandviçten sonra yiyeceği tatlıyı düşünüyordu. Belki bir kurabiye, belki de çikolatalı bir kek. Belki her ikisi de.

“Tatlım,” dedi annesi, sesi tereddütlü çıkıyordu. “Kendini yine... Üzgün hissetmiyorsun, değil mi?” Üzgün kelimesini kötü bir şeymiş gibi fısıldamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse Sadie’nin gençlik yıllarının çoğu için bu, *öfkeli, yanlış anlaşılan, somurtkan* ve *mutsuz* kelimeleri gibi kötü bir şeydi. O ve annesinin çetrefilli bir ilişkisi olduğunu söylemek az bile kalırdı.

“Hayır,” dedi Sadie. “Ben iyiyim.” Bu otomatik bir yanıtı çünkü *hüznü aşmak için yapman gereken tek şey olumlu düşünmek* konuşmasıyla tekrar uğraşmak istemiyordu. Ama annesi büyük kapanışa hazırlanıyordu, bu yüzden Sadie kendini hazırladı. Üç, iki, bir...

“Dr. Evans’ın sana her zaman söylediklerini hatırla. Hüznü aşmak için tek yapman gereken olumlu düşünmek.”

Telefonunu alnına vurma dürtüsüne direnen Sadie, derin bir nefes aldı ve kalıcı makyaj yaptığı müşterilerinin oturduğu istasyondaki rahat koltuğa gömüldü. Geçimini asıl sağladığı iş buydu, hemen yan taraftaki Canvas’ta dövme sanatçısı olarak çalıştığı ve çok sevdiği işten maalesef para kazanamıyordu. Her ne kadar aptalca ve anlamsızca olsa da yemek yemeye düşküncü.

Sorun şuydu ki gün içinde saatlerce ayakta çalışmak onu bitkin düşürüyordu. Belki biraz da huysuzlaştırıyordu. Ama onu üz-müyordu. En azından şu anda. “Anne bu kadar kolay olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Olumlu düşünmenin mi? Tabii ki çok kolay. Sadece yap. Kız kardeşine bak mesela...”

Genç kadın, annesi –sinir bozucu derecede mükemmel olmasına rağmen Sadie’nin sevdiği ve taptığı– Clara’dan bahsederken gözlerini kapatıp hafifçe uyukladı.

“Sadie? Evet mi hayır mı?”

“Hımm?” Gözlerini açarak dimdik oturdu. Bir soruyu kaçırmıştı ama her zaman neler olup bittiğini biliyormuş gibi davranmak onun tarzıydı. Zekâsıyla ailesini etkileyemezse, B planı her zaman onları saçmalıklarıyla şaşırtmaktı. “Tabii,” dedi. “Siz nasıl isterseniz.”

“Pekâlâ, ne kadar... İncesin,” dedi annesi şaşırmış bir sesle. “Ve bu hiç de senlik bir şey değil.”

Sadie, biraz önce saçma bir Bo Peep nedime elbisesi giymeyi kabul etmediğini umarak bakışlarını pencereye çevirdi. Pacific Pier binası, yüz yıldan fazla bir zaman önce –insanları izlemeyi kolaylaştıracak şekilde– zemin kattaki dükkânların ve işletmelerin her birinin kapılarının açıldığı parke taşlı güzel bir avlunun etrafına inşa edilmişti.

İnsanları izlemek, Sadie’nin en sevdiği eğlencelerden biriydi.

San Francisco’da, özellikle de Cow Hollow Bölgesi’nde şubat ayı olduğu için, karanlık akşamın üzerine yağmur vaat eden kalın bir sis çökmüştü. Sadie iyi bir fırtınayı severdi, onun için ne kadar karanlıksa o kadar iyiydi ve bu sevginin kendi karanlık, fırtınalı kalbinden geldiğini düşünüyordu.

Süs havuzunun etrafındaki ferforje bankları ve sıra sıra dizilmiş ağaçları süsleyen ışıklar yanmıştı. Bölge genellikle çok işlekti ama bu akşam, sis duvarının arkasında yalnızca ışıkların zayıf parıltısı görülebiliyordu ve görünürde kimseler yoktu. Sadece... Bir dakika. Sisin ardında bir şekil belirdi. Paltosu bir süper kahramanmış gibi arkasında dalgalanan, uzun, ince ve kaslı bir vücut...

Sadie ona Takım Elbiseli diyordu.

Elbette adamın gerçek bir adı vardı. Caleb Parker. Ama Sadie bunu asla yüksek sesle söylememiş, takma adını kullanmayı tercih etmişti; çünkü onunla Cow Hollow'un diğer tarafında, yat limanının yakınındaki bir spor salonunda karşılaştığı birkaç sefer hariç adamı takım elbise dışında bir şey giyerken hiç görmemişti. Takım elbise seven tarzda bir kız olmamasına rağmen, adamın –muhtemelen yıllık kirasından daha pahalıya mal olan– muhteşem giysiler içinde hareket etmesini izlemekte bir şeyler olduğunu kabul edebilirdi.

“Mercedes?” dedi annesi kulağına. “Hâlâ orada mısın?”

“Evet.” Az önce kaçırdığı konuşmayı hatırlamaya çalıştı. “Merak etme, Clara’nın gelinlik provasına zamanında geleceğim.”

“Düğün için henüz birini bulamadın mı?”

Sadie içini çekti.

“Bu bir düğün,” dedi annesi kesin bir dille. “Bir randevuya ihtiyacın olacak. Her neyse, yakışıklı prensini bulmak için geç kaldın. Çok geç kaldın.”

“Anne, yakışıklı prene ihtiyacım yok. Temizlik yapabilen orman hayvanlarına, evet. Yakışıklı prene kesinlikle hayır.”

“Herkesin romantizme ihtiyacı vardır,” dedi annesi. “Kitap kulübüm *Elli Ton* üçlemesini okudu ve...”

“O kitaplar romantik değil, erotik.”

“Aslında çok romantiklerdi. Christian Grey, sıradan bir kıza âşık olan bir milyarder. Bir Külkedisi hikâyesi gibi.”

Sadie iç çekti. “*Grinin Elli Tonu* adam milyarder olduğu için romantik. Christian Grey bir karavanda yaşasaydı, *Criminal Minds* dizisinin bir bölümü olurdu.”

Annesi içini çekti. “Aşka neden bu kadar karşısın bilmiyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aşka karşı değilim.” Sadie, bu yalan karşısında burnunun uzamamasını umdu. “şu anda buna ihtiyacım yok.” Ya da asla...

“Ama Wes’ten beri kimseyle çıkmadın ve bu üç yıl önceydi. O iyi bir adamdı.”

Bir avukat olan Wes, kendinden çok emindi. Seksiydi. Sadie, aralarında yaşananlar yüzünden incinmeyi çoktan bırakmıştı ama kalbine yeni birinin girmesine izin verme ihtiyacı hissetmiyordu. Bunun nedeni çoğunlukla kimseye ilgi duymamasıydı.

Peki, Takım Elbiseli ne olacak, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses, genç adamı görüş alanında tutmak için bir pencereden diğerine geçerken. Hava hafifçe sisliydi ve Caleb elektrik direklerinin altından her geçişinde siyah saçları damlacıklarla parlıyordu. Wes gibi o da kendinden çok emindi. Seksiydi...

Sadie’nin artık kendine isteme izni vermediği her şeydi.

Caleb, masaj salonu ve Canvas dövme dükkânı arasında aniden durdu. Yeni yağmaya başlayan yağmurun altında hafifçe çömelerek onun göremediği bir şeye baktı. “Kapatmam gerek, anne. Seni sonra ararım.”

“Hep böyle diyorsun ama yalan söylüyorsun. Ailene yalan söylememelisin.”

“Hı hı,” dedi Sadie kuru bir sesle. “Diş perisi, Noel Baba ve Paskalya tavşanı...” Ve annesinin soluğunun kesildiğini duyunca irkilerek telefonu kapattı. Bunun bedelini kesinlikle daha sonra ödeyecekti. Annesinin pek çok yeteneği vardı ve bunlardan biri de yüzlerce yıl boyunca kin besleyebilmektir.

Sadie’nin de geceleri uyumamak ve çikolatayı biraz fazla tüketmek gibi birkaç yeteneği vardı. Tamam, tekila içme konusunda da yetenekliydi, tercihen soğuk limonlu margarita şeklinde.

Telefonunu arka cebine koydu ve Takım Elbiseli’nin neler çevirdiğini görmek için pencereden dışarı bakma işine geri döndü.

Hâlâ çömelmiş bir halde duruyordu, sırtına vuran yağmurun ve rüzgârın farkında değil gibiydi.

Bu da neydi şimdi?

Sadie onun hakkında birkaç şey biliyordu. Mesela, bir erkeğin kaslı olmasını isteyebileceğiniz her yerinde kaslarının olduğunu ya da kadınların kendilerini kaybetmelerini sağlayan gülümsemesini... Gözleri, güldüğünde parıltı veren altın beneklerle sahif karamel rengindeydi. Caleb bir tür teknoloji dehasıydı ve hükümetle bağı bir kuruluştaki çalışıyordu. İş ortağıyla birlikte Google'a sattığı bir dizi uygulama da dahil olmak üzere bir sürü şey icat etmişti. Daha yakın bir zamanda da –yine ortağıyla birlikte, insansız dronelar aracılığıyla– gelişmekte olan ülkelere ilaç ve tıbbi bakım sağlamanın bir yolunu bulmuştu. Büyük ölçüde yenilikçi ve yaratıcıydı, akıllı ve karizmatikti...

Ah, bir şey daha vardı: O ve Sadie sadece nefes alarak bile birbirlerinin tepesini attırıyorlardı. Sadie bunun nasıl başladığından bile emin değildi ama aralarında hiç anlamadığı bir enerji vardı. Bu, genç kadını en iyi ihtimalle kıvrandırıyor, en kötü ihtimalle de bazen geceleri ayakta tutuyordu.

En iyi arkadaşı Ivy, Sadie'nin Caleb Parker'la karşılıksız, hayvani bir şehvet paylaştığına karar vermişti ve hiçbir şey onu yanılttığına ikna edemezdi.

Ancak aralarındaki şehvet değildi. Sadie artık ne hayvani ne de başka türlü bir şehvete teslim oluyordu. Evet, Caleb eğleneliydi, flörtözdü ve çekiciydi ama Sadie bunlara karşı bile epey şüpheliydi. Ona göre eğlenceli, flörtöz ve çekici olmak, olabildiğince alaycılık anlamına geliyordu. Bu tavrı, adamları yıllarca korkutmaya yaramıştı. Ancak garip bir şekilde, Takım Elbiseli onun alaycılığını gözünü bile kırpmadan idare edebiliyor gibiydi.

Sadie'nin bundan ne çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve bu adam yağmurda hâlâ böyle çömelmiş bir halde ne yapıyordu? Yaralanmış mıydı?

Merakla ve hiçbir şeyin peşini bırakmama huyuyla hareket etti, masaj salonunun kapısını açıp başını dışarı çıkardı. “Hey.”

Caleb tuğla duvara bakmaya devam ederken ne ona döndü ne de arkasına baktı. “Şşt,” demekten başka bir şey yapmadı.

Ah hayır... Hayır, bunu *yapmamıştı*. Sadie, bu kaba tavrı hakkında ne düşündüğünü ve o *şşt lafını* nereye sokabileceğini söylemek için dışarı çıktı.

Ama bakışları hâlâ önünde olan Caleb elini kaldırdı ve ona sessizce olduğu yerde kalmasını emretti.

Genç kadının çileden çıkmasını *istiyor* gibiydi.

Fakat hemen ardından duvara uzandı ve Sadie, fırtınanın gürültüsü yüzünden zor da olsa onun sessizce bir şeyle konuştuğunu fark etti.

Ona şiddetle hırlayan bir şeyle.

“Korkma,” dedi Caleb yumuşak bir sesle. “Sana zarar veremeyeceğim, söz veriyorum.”

Hırıltı biraz daha yükseldi ama Takım Elbiseli geri çekilmedi, sadece Sadie’nin karanlıkta hâlâ göremediği kocaman bir köpeğe benzeyen şeyle göz teması kurdu.

“Tamam,” dedi Takım Elbiseli. “Gel buraya. Yavaşça.”

Sadie irkilerek onun *kendisiyle* konuştuğunu fark etti. “Ne? Mümkün değil. Ne var orada?”

“Yaklaş ve gör.”

Lanet olsun. Doymak bilmeyen merakına da lanet olsun çünkü masaj salonunun tentesinin altından çıktığı an yağmur ve rüzgâr yüzüne çarpmıştı. Ceptelefonunu çıkarıp el feneri uygulamasını açtı ve ışığı duvara doğrulttu.

“Yapma,” dedi Takım Elbiseli elini onun bileğine sarıp telefonunu aşağı indirerek. “Korkutacaksın.”

“Yenmektense bu daha iyi.” Adamın sıcak elinden kurtulmak için omuz silkti ama hırıltı biraz daha yükselince hareketsiz kaldı.

“Sanırım canı yanıyor,” dedi Takım Elbiseli. “Buraya gel, be-beğim,” diyerek nazikçe ikna etmeye çalıştı. “Bir bakayım.”

Sadie, bu sesin yatak odasında işe yaradığına bahse girerdi ama burada hiçbir şekilde çalışmazdı. Ama yine de... Tüyleri keçe gibi olmuş sırlıslıkam gölge duvardan uzaklaştı. Düşündüğü kadar büyük değildi. Küçük bir köpek yavrusu değildi ama yetişkin bir köpek de sayılmazdı. Ten rengi bedeni çok zayıftı, kapkara gözleri simsiyah bir yüzden dışarı bakıyordu. “Ayy, küçük bir iri Pug’a benziyor,” diye mırıldandı.

Takım Elbiseli başını iki yana salladı. “Pug olmak için çok büyük. Yine de muhtemelen içinde biraz Bulmastif geni var.”

Sadie, köpek yavaşça yaklaşırken onun sadece üç bacağı olan, bir deri bir kemik kalmış bir Bulmastif olduğunu fark etti ve tüm kalbi eridi. “Aman Tanrım...” Tereddüt etmeden onun yanına koştu ama köpek ondan kaçıp Takım Elbiseli’ye doğru ilerlemeden önce sadece birkaç adım atabildi.

Takım Elbiseli şaşırmış bir homurtuyla ıslak parke taşlarının üzerine düştü. “Tamam,” dedi, ellerini havaya kaldırarak. Aniden köpeğin kucığına çıkmaya çalışmasından korkmuş gibi o güzel poposunun üzerinde geriye kaçtı. “Tamam, gördün mü? Artık güvendesin, değil mi? Dur. Dur ve otur.”

Köpek durmadı. Ya da oturmadı. Bunun yerine Takım Elbiseli’nin bükülmüş bacaklarına yaslandı ve bej rengi kirli tüylerinin pantolonuna yapışmasına neden oldu.

Genç adam derin bir nefes aldı ve sonrasında o nefesi tutmaya devam etti. “Gerçekten senin insanın olmak isterdim ama olamam.”

“Hav!” Çevirisi: Çok geç dostum, tamamen benim insanımsın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi Takım Elbiseli. “Gerçekten yapamam.”

Bu habere aldırmayan köpek, daha fazla temastan kaçınmaya çalışarak geriye doğru kayan yeni insanına yaklaşmaya devam etti.

Sonunda Takım Elbiseli başını kaldırdı ve Sadie’ye baktı. “Yardım et.”

Sadie, her zaman yenilmez görünen adamdaki bu beklenmedik zayıflık gösterisinden büyülenerek başını salladı. “Bence seni annesi olarak görüyor.”

Adam, köpeğin kime ait olabileceğini görmek istercesine avluya baktı ama kimse yoktu.

“Hav!” Köpek, Takım Elbiseli’nin ayağına oturdu.

“Ah, seni duyuyorum ve sana yardım edeceğiz, söz veriyorum.”

“Sen ve cebindeki fareyi kastettiğini biliyorum çünkü *biz*,” –Sadie parmağını aralarında salladı– “diye bir şey kesinlikle *yok*.”

Genç adam bunu görmezden gelip ayağa kalktı ve ellerini kaldırarak köpeğe evrensel bir duruş işaretini yaptı. Ama ellerini kaldırdığı anda köpek korkuyla ciyakladı, itilmiş gibi geri sıçradı. Üç bacağı üzerinde dengesini yitirerek sırtüstü düştü ve aslında bir *dişi* olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

Sadie kolay kolay bağlanmazdı. Hiçbir şeye. Fakat o anda ve orada, ona âşık oldu. Kısmen de değil, tamamen; çünkü ihmal ve kötü muamele onların ruh ikizi olduğu anlamına geliyordu. “Sahibini öldüreceğim.”

“Onlara önce ben ulaşmazsam.” Takım Elbiseli’nin gözleri mutlak bir öfkeyle parladı ancak bir seksenlik vücudunu tehdit etmeyecek bir şekilde küçültmeye çalışarak bir kez daha yere çömelince sesi sakin kaldı. “Sorun yok, bebeğim,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. “Beni öldürecek olsan bile artık birlikteyiz.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Sadie. “Seni öldürmek bir yana, lanet olası bir sineği bile incitemez.”

Köpek bunu kanıtlamak istercesine bir kez daha Takım Elbiseli'ye doğru yavaşça yaklaştı ve başını eğmiş bir halde titrekçe sürünerek kucağına çıkmaya çalıştı.

Sadie'nin kalbi neredeyse göğsünden dışarı çıkacaktı.

Genç adam iç geçirerek kollarını köpeğe doladı ve ona sıkıca sarıldı. Buna karşılık, sevimli köpek büyük başını onun geniş göğsüne dayadı.

"Evet, tam bir katil," dedi Sadie ıslak saçlarını yüzünden çekerek.

"Alerjim var."

Genç adam bunu o kadar umursamaz bir şekilde söyledi ki Sadie gözlerini kırıştırdı. "Bu köpeklerden nefret ediyorum cümlesinin usturuplu bir tabiri mi?"

"Hayır," dedi. "Sol, ön cebime uzan."

Sadie alayla güldü. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Gerçekten buna kanan var mı?"

"Eğer bayılırsam, Hemşire Nightingale rolünü oynamak için anahtarlarıma ihtiyacın olacak."

Sadie duraksayarak onun yüzüne baktı. Alay ettiğine dair hiçbir işaret görmedi; bu, tanıdığı çekici, rahat adam için epey sıradışıydı.

"Ölmeme izin vermeyeceğine güveniyorum," dedi havadan sudan bahsediyormuş gibi.

"Bu hiç komik değil."

Bakışları karşılaştı; gözleri, Sadie'nin onu hiç görmediği kadar ciddiydi. "Eğer başaramazsam, en azından cenazem için harika bir şey uyduracağına söz ver, tamam mı? Mesela böylesine tatlı bir köpek bana sarıldığı için değil de senin seksi kıcını kurtarıırken kahramanca ölmüşüm gibi."

"Tamam," dedi Sadie yavaşça, "gerçekten şaka yapmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ölmekle ilgili asla şaka yapmam."

2. Bölüm

#KöpekliGünler

Genç kadın ne düşündüğünü belli etmeyerek ona bakarken, Caleb Parker her geçen saniye ıslanarak yerde oturdu. Yağmur, kadının stratejik yerlerde delikleri olan gri kazağını sıırıslıklam etmişti; göğüslerinin tam üzerindeki ve omuzlarındaki açıklıklar teninin bir kısmını gözler önüne seriyordu. Vücuduna tam oturan simsiyah kot pantolonu hoş kıvrımlarını sıkıca sarmıştı ve ayakları bir erkeğe seksi fikirler veren yüksek topuklu botların içine sokulmuştu. Saçları yarım toplanmıştı, sıırıslıklam olmuş teller yanaklarını, çenesini ve omuzlarını okşuyordu. Bir metal detektörünü harekete geçirecek kadar küpe ve bilezik takmıştı.

Adı Sadie Lanedi, özgür ruhluymuş ve belki biraz da vahşiydi ama Tanrım... Caleb gözlerini ondan asla alamıyordu.

Yine de bu gece, her nefes alışında keçeleşmiş ıslak kürk solumasına neden olacak kadar yanına sokulan köpek yüzünden dikkati dağılmıştı. “EpiPen'im arabamda,” dedi. “Yolcu koltuğundaki bilgisayar çantasında. Hadi ama bana yasal olarak bir şey saplama fırsatını beklediğini biliyorsun.”

Sadie biraz daha yaklaşıırken köpek kadar ihtiyatlıydı. “Böyle bir zamanda dalga mı geçiyorsun?”

“Alternatifi nedir?”

Sadie başını iki yana salladı. “Eğer bu aptalca bir asılma yöntemi falansa...”

“Eğer sana asılsaydım bunu bilirdin.”

Kadın bu gerçekten pek de etkilenmemiş görünüyordu, gözleri her zamanki gibi derin ve okunaksızdı. Ve hey, belki de Caleb sadece astım krizi geçirirdi. Belki de tam bir anafilaktik şoka girmezdi ki bu durumda sadece astım spreyine –bilgisayar çantasında duran– ihtiyacı olurdu. Bu da ona, spreyi çantasında taşımaması gerektiğini, her zaman üzerinde olması gerektiğini hatırlattı. Ancak, sonuncusu onu neredeyse ölüm döşegine düşürmüş olsa bile, ciddi bir astım krizi geçirmesinin üzerinden yıllar geçmişti. “Arabayı hemen ön tarafa park ettim,” dedi.

“Pantolonunun cebine uzanacağımı düşünüyorsan EpiPenden çok daha fazlasına ihtiyacın var.”

Caleb gözlerini devirerek köpeğin yerini değiştirdi ve Sadie’ye vermek için anahtarları cebinden çıkardı.

“Bunu yaparsam iğneyi nerene saplayacağım?”

“Bacağımın üst kısmına,” dedi.

“Kıcına değil mi?”

“Kesinlikle kıcıma değil.”

Sadie yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Yağmur damlaları, uzun, koyu kirpiklerine takılıyordu ve kulak memesinden yukarı doğru uzanan birbiriyle uyumsuz, sayısız, küçük, ısıltılı küpenin üzerinde parıldıyordu.

“Pantolonunu indirecek misin?” diye sordu Sadie.

Caleb, bunu korkuyla mı yoksa hayranlıkla mı sorduğunu anlayamadı ve kısık sesli bir kahkaha attı. “Önce beni yemeğe çıkarman lazım.”

“Rüyada görürsün, Takım Elbiseli.”

Ve işte yine oradaydı, onu sadece takım elbise giyen bir uka-la gibi gördüğünün hatırlatıcısı... Caleb, koyu renk gözleri, siyah

saçları ve karanlık bir hayatı olan dövme sanatçısı için hiç de çekici olmadığını düşündü. Aslında anlıyordu. Birbirlerine tamamen zıtlardı, pek uygun da sayılmazlardı.

Ve dürüst olması gerekirse, bu gece bu fırtınada, onu deliye döndürmekten kişisel bir zevk alıyormuş gibi görünen alaycı bilgi yerine yanında başka birinin olmasını dilerdi.

Ortak arkadaşları vardı, bu yüzden ara sıra birbirleriyle karşılaşıyorlardı ve her seferinde aynıydı. Açıklayamadığı bir şekilde birbirlerine karşı ihtiyatlılardı. Kadının az da olsa huzursuz hissettiği belliydi.

Caleb'in tarafındaysa çoğunlukla şaşkınlık vardı.

Sadie ellerini beline koymuş öylece karşısında duruyordu, muhtemelen onun felç geçirmesini bekliyordu. "Lolipop sana sürtünmesine rağmen hapşırmadığın, hırıltılı bir şekilde nefes almadığının ya da başka bir şey yapmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"Lolipop mu?"

"Çook uzun zaman önce yediğim son şey buydu ve o da bir lolipop kadar tatlı görünüyor," dedi Sadie, onu dikkatle izleyerek. "Ona uyuyor. Ölüyor musun ölmüyor musun?"

"EpiPen'i kullanmayı umuyorsun, değil mi?"

"Biraz," dedi Sadie neşeyle ama yüzündeki ifadeye bakılırsa hâlâ durumu değerlendirdiği belliydi. Aslında yüzünde başka bir şey daha vardı.

"Benim için endişeleniyorsun," dedi Caleb gülümseyecek kadar şaşırarak. "Çok tatlı."

"O senin hüsnükuruntun. Endişelenmiyorum, sadece şu an bayılmana hiç ihtiyacım yok. Acil servisleri aramam gerekecek ve hastaneleri pek sevmem."

Eh, bunda hemfikirler. "Ben iyiyim," dedi Caleb, bunun doğru olmasına biraz da şaşırarak. Sırılsıklam olması ve donmuş

kıçını hissedememesi dışında, hayatı boyunca annesi ve dört kız kardeşi tarafından bir köpeğe çok yaklaşırsa göstereceği söylenen alerjik reaksiyonların hiçbirini göstermiyordu.

Lolipop titredi ve belki de ona güvendiğini söyleyen bir ifadeyle baktı. Bu bakış Caleb'i bir sürü duyguya boğdu. Hatırlayamayacağı kadar uzun süredir hislerden tamamen yoksun olduğu için bu son derece ilginçti.

Mesele şu ki, kendi ergenlik yıllarının çoğunu Lolipop gibi cılız, korkmuş, zayıf ve savunmasız olarak geçirmişti. Ayrıca takip mesafesine uymayan sürücülerin, ağızdaikleri yüksek sesle çiğneyenlerin ve gereksiz postaların da dahil olduğu nefret ettiği her şey listesinde hayvanları istismar eden insanlar en baştaydı. Köpeği kucağında tutarak ayağa kalktı. En az yirmi beş kilo ağırlığında olacak kadar büyüktü ama bir deri bir kemik kalmış bedeni on beş kilodan fazla olamazdı. "Belki de alerjik reaksiyon gösteremeyecek kadar çok kıyafet giyiyordumdur."

"Çıplak ellerin onun üzerinde ve sakalına da biraz tüy yapışmış," dedi Sadie. "Dur, onu almama izin ver."

"Hayır, sorun yok. Kendimi iyi hissediyorum." Nedense Sadie, bu gezegende hiç çaba göstermeden başını döndürebilen tek kadındı. Bu baş dönmelerinin bazıları iyiydi ama çoğu tamamen farklı türdeydi; onu şaşkına çeviriyor ve kafasını karıştırıyordu ki bunlar hiçbir zaman hissetmemek için çok çalıştığı iki şeydi. Telefonunu çıkardı ve onun hakkında bilgiye sahip biri olup olmadığını öğrenmek için bağlantılarına göndermek üzere Lolipop'un bir fotoğrafını çekti.

"Onu kucağına almana izin verdiğine inanamıyorum," dedi Sadie. "Patronum Rocco, ortalıkta dolaşan başıboş bir köpek gördüğünü söylemişti, bu yüzden buraya bir kâse suyla yiyecek bırakıyordum. Belli ki buraya gelmek için bizim gitmemizi biliyormuş. İnsanlara güvenmiyor." Başını yana eğdi. "Şu an bana Batman falan olduğunu söylemek için iyi bir zaman."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Batman bir insan.”

Sadie gözlerini devirdi. “Demek istediğim, sihirli bir dokunuşa sahip gibisin.” Sesi aşağılayıcı bir şekilde şok olmuş gibiydi.

“Hey,” dedi Caleb. “Fazlasıyla sihirli bir dokunuşa sahibim.”

Sadie güldü.

“Vay, çok yargılayıcısın. Bunu beklemiyordum.”

“Pardon?” Sadie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben bu gezegendeki en önyargısız insanım.”

Caleb alayla güldü ve bir an için şaşırmış görünen Sadie onun bakışlarına karşılık vermeye devam etti. Uzun, siyah saçları atkuyruğundan kurtularak yüzüne ve boğazına yapışmıştı. Saçlarının arasında, göz alıcı koyu mavi gözlerine uyan mavi gölgeler vardı. Dün, bu gölgeler mor renkteydi. Geçen ay kırmızıydı. Parıltılı küpeleri ışığı yakalıyor ve genç kadının sert havasını biraz olsun yumuşatıyordu ki Caleb, onun bunu takdir etmeyeceğinden emindi. Bunu biliyordu çünkü hayatı boyunca etrafındaki her şeyin ayrıntılarını özümsemiş, bu tarz bilgileri beyninin dosyalama sisteminde sınıflandırmıştı. Çoğu insan bu özelliğin onu en iyi ihtimalle bir inek, en kötü ihtimalle bir ucube olarak tanımladığını düşünüyordu. Caleb, insanların ne düşündüğünü hiçbir zaman önemsememişti, ancak dürüst olması gerekirse çocukluğunda ona işkence eden ve zorbalık yapan herkesin, şu anda *Forbes* dergisinin ilk 100 listesinde kaçınıcı sırada yer aldığını görmesine de aldırmaıdı.

Ama Sadie onun hakkında ne düşünürse düşünsün bir şekilde ona çekiliyor olmalıydı, çünkü her zaman karşılaşılıyor gibilerdi.

Gerçi bu sadece Caleb’in kuruntusu da olabilirdi.

“Bak, görünüşe göre Lolipop seni sahiplendi. Buna şaşıryorum, çünkü...”

“Çünkü?”

“Pek de anaç birine benzemiyorsun. Ya da duygusal olarak bağlanacak türden bir adama.” Sadie’nin sözleri aniden gerilimle dolan havada asılı kaldı.

“Duygularım ya da bağlanma yeteneğim olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Caleb.

“Belki de kendimden biliyorumdur.”

Gözleri bin bir türlü güçlüğü katlanmış olduğunu gösterircesine bomboş bakan minik köpek göğsüne yaslanırken Caleb’in telefonu cebinde resmen nöbet geçiriyordu. Sonra bir de karşısında duran kadın vardı... ve onun da gözlerinde aynı lanet olasıca boşluk vardı.

Her ikisinden de rahatsız olan Caleb, bu işin kaçınılmaz ölümle sonuçlanmayacağını umarak ayağa kalktı. “Gitmem gerek.” Köpeği avukatıyla birlikte katılacağı bir iş yemeğine nasıl götüreceğine ve masada öteki tarafı boylamayacağından nasıl emin olacağına dair bir çözüm bulur bulmaz...

Sadie ellerini uzattı. “Onu ben alırım.”

Şimdi şöyle bir sorun vardı: Caleb’in, *yardım almaya*, köpeklerle olduğundan daha fazla alerjisi vardı ve çok eskilere dayanan bu sorunu, tekrar ziyaret etmekten nefret ettiği bir zamanda derinlere kök salmıştı. Hayatındaki kadınlar bunu sisteminde büyük bir kusur olarak görüyorlardı. Caleb ise sadece sağduyu olarak değerlendiriyordu. Köpeği bırakmakta tereddüt edince, Sadie ona dikkatle baktı.

“Gitmen gerek,” dedi. “Endişelenme, ona iyi bakacağım ve kurutacağım, herhangi bir yarası olup olmadığını kontrol edeceğim, besleyeceğim ve sıcak tutacağım. Her neyse, eğer *alerjin*,” -elleriyle tırnak işareti yaptı- “varsa bir de bununla uğraşmana gerek yok. Hiç evcil hayvanın oldu mu?”

“Hayır.”

“Ailenin de mi olmadı?”

Başını iki yana sallayan Caleb, Sadie’nin onun için gerçekten üzüldüğüne yemin edebilirdi. Kucağındaki köpeğe dönünce o tatlı, kehribar rengi gözleriyle ona tamamen güveniyormuş gibi baktığını gördü ve yine göğsünün içinde bir şeyler sıkıştı.

“Bu gece benimle iyi olacak,” dedi Sadie. “Dünyanın hâkimi-yetini ele geçirmek falan gibi yapacak işlerin yok mu senin?”

Caleb itiraz etmek için ağzını açtı ki bu hiç mantıklı değildi. Ancak Sadie, Lolipop’u kucağına aldı ve Caleb’in okumaya yetecek kadar donanımlı olmadığı bir bakışın ardından masaj salonunun içinde gözden kayboldu.

Sadie, Lolipop’u mümkün olduğunca yakın tutarak karanlık masaj salonunda yürüdü. “Kıl payı kurtardık,” diye mırıldandı usulca. “Neredeyse bir erkekle eve gitmek zorunda kalacaktın.”

Lolipop çenesini yaladı.

“Ah, teşekkür ederim. Bahse girerim çok üşümüşsündür. Şimdiden soğuk bir gece oldu.” Sadie, personel odasındaki atkısını alıp cılız köpeğin etrafına sardı ve daha fazla sıcaklık verebilmek için onu göğsüne bastırdı. “İşte, bu nasıl?”

Lolipop bir baykuş gibi yavaşça göz kırparak Sadie’nin kollarında hafifçe kasılmış bir halde durmaya devam etti ve Sadie buna güldü. “Takım Elbiseli’yle kalmak *istiyordun*, değil mi?” Başını salladı. “Güven bana, kendi iyiliği için fazla akıllı olan ve başarısızlığın tadına bir kez bile bakmamış böylesine ateşli bir tür...” Başını tekrar iki yana salladı. “Cins hayvan. Bir safkan. Sen ve ben, biz kırmayız.”

Lolipop içini çekti, Sadie onun hayal kırıklığını duyabiliyordu. “Tamam. Onu benden daha çok sevdin. Anlıyorum.” Adamın kollarının köpeği bu kadar dikkatli ve nazik tutmasında,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadie'nin bir anlığına ona ısınmasını sağlayan bir şeyler vardı. Sadece bir an için...

Ön kapının çalınma sesiyle irkildi. Fırtınalı geceye bakınca, uzun boylu ve sırlısıklam olmuş Caleb Parker'ı görüp kapıyı isteksizce açtı. "Ne?"

Caleb gülümsedi ve bu, Sadie'yi rahatsız etti; ta ki onun Lolipop'a gülümsediğini anlayana kadar.

Ona değil.

Lolipop üç patisini deli gibi sallayarak havada ona doğru koşmaya çalışıyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu Caleb, ama sonra cevap beklemeden ileri uzanıp Lolipop'u kucağına aldı.

Köpek hemen başını Caleb'in omzuna koydu ve Sadie, daha önce hiç görmediği bir şey gördü.

Caleb Parker'ın yumuşadığını.

Sadie şok olmuştu. Onun hiçbir zaman yumuşaklık belirtisi gösterdiğini görmemişti. Eğlence, evet. Alaycılık, evet. Çekicilik, evet. Ve hepsinden öte, her zaman kati bir... Erkeklik hissi vardı. Adam besin zincirinin en tepesindeydi ve bunu biliyordu. Sadie'nin bunun nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrinin olmaması onu dezavantajlı bir konuma sokuyordu ve bu da kendini gergin hissetmesine neden oluyordu. "Belki de parfümünün cazibesine kapılmıştır," dedi.

"Parfüm kullanmıyorum."

"Emin misin?" Sadie havayı kokladı. "Çünkü kesinlikle şey gibi kokuyorsun..."

Çok seksi bir adam gibi, kahretsin. Kendine ne söylerse söylesin, ona karşı kayıtsız değildi. Aslında ondan çok etkileniyordu ve adamın her zaman sebep olduğu o beklenmedik sıcaklık patlamasıyla ne yapacağını bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Caleb, düşüncelerini söylemesi için sessizce meydan okuyormuş gibi bir bakış attı. Sadie bunu yapacakmış gibi. “Pahalı gibi,” dedi sonunda.

Caleb güldü. *Güldü*. “Beni kıyafetlerime göre yargılama,” dedi tatlılıkla ve sonra köpeğe sıkıca sarıldı.

Köpeğe. Sıkıca. Sarıldı.

Bu sefer Sadie’nin telefonu çalmaya başladı. Annesi olduğunu düşünerek çağrıyı reddetmek için telefonu cebinden çıkardı ama arayan annesi değildi. Akşamın ilk dövme müşterisinden bir mesaj gelmişti. Canvas’a neredeyse varmak üzere olduğunu haber veriyordu. Sadie omuz silkti. “Gerçekten gitmek zorunda kalana kadar bir işin olması harika bir şey,” diye şaka yaptı ve telefonunu cebine geri koydu.

Caleb, Lolipop’un kirli kafasının tepesini öptü. “İyi olacaksın.”

Lolipop, Caleb’in burnunu yaladı. “İrkının belalı imajını mahvediyorsun,” diye alay etti Caleb. “Benim için güzel hanımefendiyi korumayı unutma, tamam mı?”

“Güzel hanımefendi kendini korur,” dedi Sadie.

Caleb, Lolipop’un gözlerine bakmaya devam ederek gülümsedi. “Evet, o da senin kadar belalı ve kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok ama yine de arkasını kolla, tamam mı?” Lolipop’un tüylerini okşadı. “Sana güveniyorum.”

“Ver onu bana,” dedi Sadie. “İkimiz de gitmeliyiz.” Caleb tereddüt edince öne eğildi. “Şu boynundaki kızarıklık mı?” Daha yakından bakıyormuş gibi yaptı, aslında şişelenmiş orgazm olabilecek o eşsiz kokuyu içine çekmeye çalışıyordu. “Evet,” diye mırıldandı. “Öyle. Dilin kalınlaşıyor mu? Nefes almakta zorlanıyor musun? Zorlanıyorsun, değil mi? Anahtarlarını ver.”

Caleb gözlerini devirdi ve Lolipop’u ona verdi.

“Neden geri geldin ki?” diye sordu Sadie.

Genç adam cebinden para çıkarıp ona uzattı.

“Dur bakalım,” dedi Sadie geriye doğru bir adım atarak. “Bu ne şimdi?”

“Lolipop için. Yemek, yatacak yer, falan filan.”

“Senin parana ihtiyacım yok.”

Caleb, Sadie’nin ellerinin doluluğundan yararlanarak parayı kot pantolonunun ön ceplerinden birine tıktırdı. Parmaklarının içeri kayması hissi, genç kadını tamamen hareketsiz bırakarak bakışlarının buluşmasına neden oldu.

Sonra Caleb, genç kadının kaçırdığı bir şakanın içindeymiş gibi kendi kendini alaya alan hafif bir gülümsemeyle arkasını döndü ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Birkaç saat sonra, Sadie müşterileriyle işini bitirmişti. Bir torba patlamış mısır ve Lolipop’la birlikte Canvas’ın arka tarafındaki odada kıvrılmış oturuyordu. Kişisel bakım için bol tereyağlı bir patlamış mısırdan daha iyisi yoktu. Telefonuna tanımadığı bir numaradan mesaj geldiğinde mutlu bir şekilde mısırı ağzına tıktırırıyordu. Mesaj şöyleydi:

Yaşadığını kanıtlayan bir fotoğraf?

Takım Elbiseli. İlk olarak bilgisayarındaki *How I Met Your Mother* bölümünü bitirmek istediğinden onu görmezden geldi. Sorun şuydu, bunun gibi TV dizileri, genç kadının herkesin gerçek hislerini itiraf edebilecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Gerçekte insanlar duygularını saklardı ve bastırdıkları bu duyguların onları içten içe çürütmesine izin verirdi.

Bu yüzden diziyi kapatıp bir cinayet belgeseli açtı. “Köpeğine sarılıp oturmak ve kafaları satırla kesilen insanlarla ilgili hikâyeler izlemek gibisi yok,” dedi Lolipop’a.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

On dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Biri bana beş dakika içinde cevap yazmazsa o kişinin öldüğünü varsayırım ve gerekli yetkilileri gönderirim.

Sadie alayla güldü; yeni yıkanmış, beslenmiş ve uyumuş olan Lolipop'un fotoğrafını çekip ona gönderdi. Daha sonra onu, Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme şeklinde telefonuna kaydetti.

Otuz dakika geçmeden, Instagram'da gezinirken Ivy'nin beğendiği bir fotoğraf gördü. Caleb Parker tarafından paylaşılmıştı. Lolipop'un –daha önce avludayken çektiği– fotoğrafıydı ve gönderi şu başlığı taşıyordu: *Bu gece bu vahşi katil tarafından saldırıya uğradım ve ona âşık oldum. Kendimi neye bulaştırdığımdan emin değilim...*

Sadie gülümsediğini fark etti ve kendi kendine bunu kesmeyi emretti. Gerçek şuydu ki o da neye bulaştığından emin değildi.

3. Bölüm

#YürüyenCazibe

Caleb, en azından bu gece ölmediği için, akşam yemeği toplantısını finans bölgesindeki bir restoranda, dört kız kardeşinden biri olan avukatıyla yaptı. Restoranın körfez manzarası ve harika yemekleri vardı ama Caleb'in aklı ikisinde de değildi.

Hannah şaşkınlıkla ona baktı. “Neden ıslaksın?”

“Çünkü yağmur yağıyor.”

“Ukala.” Hannah, bir yığın dosya uzattı ve Caleb çeşitli ortaklıklar ile yeni girişim anlaşmaları için birkaç yeni sözleşme imzalarken onun tortilla cipslerini yedi.

“Bunu sabah ofiste de yapabilirdim,” dedi Caleb dosyaları ona doğru iterek.

“Ama o zaman senin cipslerini yiyemezdim.”

“Sana bir servet ödüyorum. Kendi cipsini istediğin zaman alabilirsin.”

Hannah başını iki yana salladı. “Kendi cipsimi yersem daha çok kalori alırım. Seninkileri yersem, kaloriler de sana ait olduğu için yediklerim sayılmaz. Anlıyorsun ya?”

Caleb ona baktı. “Hukuk diplomanı nereden almıştın? İnternette mi?”

“Nereden olduğunu biliyorsun. Stanford. Çünkü parasını sen ödedin.” Hannah, tabaktaki son cipsi de ağzına attı ve parmağındaki peyniri yaladı. “Bu arada teşekkür ederim. Naoki nasıl?”

“Buradan çıktıktan sonra onu görmeye gideceğim.”

“Uzun bir gün,” diye mırıldandı Hannah.

“Hepsi öyle. Ama ben iyiyim,” diye ekledi Caleb, Hannah tekrar ağzını açmaya başladığında.

“Ama...”

“Hannah.” Caleb elini onun elinin üzerine koydu. “Bunun hayalini kurmuştuk, unuttun mu? Ay sonunu zar zor getirmeden yaşamanın? Ve işte buradayız.”

Gözlerindeki endişenin uçup gitmesine izin veren Hannah gülümsedi. “Ve işte buradayız.”

Otuz dakika sonra, Caleb o günkü son durağına ulaştı. Kişisel bir iş içindi ve elinden geldiğince sık yaptığı bir şeydi. Russian Hill semtindeki dik sokaklar şakaya gelmezdi ama zaten sokakta park edecek bir yer bulabileceği falan da yoktu. Viktorya dönemine ait bir binanın yanında, kendisi için ayrılmış küçük ara sokağa park etti, derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Resepsiyondaki kadın onu gülümseyerek karşıladı. “Bay Parker, beyefendi sizi bekliyor.”

“Caleb,” diye onu düzeltti Caleb, her seferinde yaptığı gibi. “Nasıl gidiyor?”

Kadının gülümsemesi hafifçe soldu. “Gününe göre değişiyor. Bugünün doktor raporunu aldınız mı?”

“Evet.” Sonuç hiç de iyi değildi. “Şu an iyi mi?”

“Kesinlikle,” dedi kadın inançla. Caleb rahatlayarak başını salladı ve koridora yöneldi.

Eski malikâne, en sonuncusu beş yıl önce olmak üzere, son yüz yıl içinde birkaç kez yenilenmiş ve rahat, birinci sınıf bir huzurevine dönüştürülmüştü.

Gece hemşirelerinden biri onu koridorda karşıladı. “şimdi çayını götürdüm,” dedi. “İngiltere’den özel olarak getirttiğiniz için teşekkürler, burada bulamıyorduk.” Caleb’in kolunu sıvazladı. “Merak etmeyin, isimsiz olarak geldi. Sırrınız güvende, Bay Parker.”

“Caleb,” dedi genç adam. “Peki, ayı benim gönderdiğimi nereden bildiriniz?”

“nk sizi onunla gördüm. Onun için her şeyi yaparsınız.” Kadın durakladı. “Onu güvende tutabilecek en iyi evi yaratabilmek için bu tesisi satın almak ve daha gelişmiş özelliklere göre yenilemek de buna dahil.” Gülümsedi. “Size sahip olduğu için çok şanslı.”

Aslında durum tam tersiydi. Caleb, hayatında Naoki’ye sahip olduğu için çok şanslıydı. Hemşire koridorda ilerleyerek uzaklaşırken, Caleb odaya girdi.

Yaşlı adam pencerenin önündeki sandalyede oturuyordu, bacaklarına bir örtü örtülmüştü. Başını çevirdi ve Caleb’a şüpheyile baktı. “Sen kimsin?”

Caleb’in içi cız etti, bu soruyu her duyduğunda olduğu gibi... Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Naoki neredeyse son iki yıldır onu ilk gördüğünde tanıımıyordu.

Genç adam odaya girdi. Hâlâ ıslak olan ceketiyile kravatını arabada bırakmıştı. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve üzerinden çıkardı.

Yaşlı adamın bakışları Caleb’in gövdesine kaydı ve dövmeleri yavaşça inceledi. Naoki’nin kendisinde Caleb’dan çok daha fazla dövme vardı, ancak sol omuzlarının arkasındaki canlı ağaçlar neredeyse birbirinin aynıydı. AĞaçların hemen altındaki Japonca yazı da yle. Adı kelimenin tam anlamıyla *ağaç* anlamına gelen Naoki, onu görünce gülümsedi ki bu, bunama ve ilerleyen yaşla birlikte yıpranan hatıraların engellerini aştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Caleb bu gülümsemeye karşılık verdi. Gömleğini tekrar üzerine geçirerek sol pazısının iç kısmındaki kendi aile ambleminin ve gövdesinin sağ tarafındaki *CARPE DIEM* yazısının üzerine örttü. Yatağın yanındaki küçük masanın etrafında duran sandalyelerden birini alıp pencere kenarına götürdü ve sonra sandalyeye ters bir şekilde oturarak eski sensei'ine baktı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Naoki, ilerlemiş yaşının getirdiği titrek bir sesle.

Caleb başıyla onayladı. Bir zamanlar Naoki onun hayatını kurtarmıştı. Aslında, saymaya kalksa hayatını birçok kez kurtarmıştı. Ve Caleb her zaman sayardı.

"Bazı dövmelelerin benimkilerle aynı," dedi Naoki.

"Evet."

"Sen..." Yaşlı adamın gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırıştı. "Daha büyük ve daha kötü çocuklar tarafından kovalandığı için dojo'ma" kaçan çocuksun."

Bu hatıradan nefret eden Caleb başıyla onayladı.

"Seni enkaza çevirmişlerdi," diye hatırladı Naoki. "Kendini nasıl savunacağını bilmiyordun."

Caleb tekrar başını salladı. Kolu kırılmış, yüzü parçalanmış ve beyin sarsıntısı geçirmişti.

"Sana dövüşmeyi öğrettim," dedi Naoki.

"Öğrettin. Biraz zaman aldı." Caleb çok küçüktü. Astımı vardı. Güçsüzdü.

"Artık büyük ve güçlüsün," dedi Naoki, adamın vücuduna bakarak. "Bahse girerim kimse seninle uğraşmıyordur." Buna memnun olmuş görünüyordu. "Sana ne oldu? Seni bir daha hiç görmedim."

---

* Japon kültüründe öğretmen, usta veya hoca anlamına gelmektedir. (ç.n.)

** Judo ve karate gibi Uzakdoğu kökenli dövüş sporlarının yapıldığı salon. (ç.n.)

Bu doğru değildi. Caleb o yıl her gün o dojo'ya gitmişti. Ve bir sonraki yıl. Ve ondan sonraki yıl. Disiplini öğrenmişti, kendini kontrol etmeyi öğrenmişti; bu ufak tefek, kırılğan adamdan o kadar çok şey öğrenmişti ki burada olmak kalbini acıtıyordu.

Ama yine de geliyordu. Çünkü bir zamanlar bu adam, Caleb'in küçük hayatındaki her şeydi ve şimdi onun, hayatının geri kalanı boyunca ihtiyaç duyacağı her şeye sahip olmasını sağlayacaktı. "Başka bir battaniyeye daha ihtiyacın var mı?" diye sordu Caleb. "Yeterince ısındın mı?"

Naoki bu soruları eliyle geçiştirdi. "Bana dojo'mdan bahset. Buradaki kimse bana hayatım hakkında bir şey söylemiyor ve..." Başını iki yana salladı. "Ben hatırlayamıyorum. Dojo hâlâ orada, değil mi?"

"Evet ve çok başarılı." Bu, aslında kısmen yalandı. Naoki, Caleb on yedi yaşındayken mali sorunlar ve boktan ekonomi yüzünden dojo'yu satmak zorunda kalmıştı. Dövüş okulu bir spor salonuna dönüştürülmüştü ve Caleb neredeyse on yıl önce orayı geri satın almadan evvel pek çok kez el değiştirmişti.

Naoki esnedi. Yaşlı adamın gözleri kapandı ve başı öne düştü.

Caleb birkaç dakika boyunca onun uyumasını izledi ve sonra yatağına yatmasına yardım etmek için ayağa kalktı. Hareket ettiği anda, Naoki'nin gözleri açıldı ve bir kez daha kısıldı.

"Sen kimsin ve ne istiyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

Caleb konuşmadan odaya bir hemşire girdi. Naoki, Caleb'i işaret etti. "Sana söyledim, erkek hemşire yok!"

Hemşire, Naoki'ye gülümsedi. "Üzgünüm efendim ama o hemşire değil..."

"Sıkıntı yok." Caleb kapıya doğru ilerledi. "Seni emin ellere bırakıyorum. İyi uykular." Koridorda durakladı ve kendine bu sefer iyi bir beş dakika geçirdiğini hatırlattı. Bu, aylardır elde ettiğinden çok daha fazlaydı.

Eve gitmeye hazır olmadığı için finans bölgesindeki on katlı bir binayı işgal eden ofisine gitti. Her şey sessiz, çoğunlukla karanlıktı. Genç adam, çalışanlarını sekiz saat sonra eve gitmeye teşvik ediyordu. Bunun fazla mesai ödemekle falan ilgisi yoktu, sadece ekipteki herkesin bir hayatı olduğundan emin olmak istiyordu ki bunu, ücretli izinler de dahil cömert yardım paketleriyle daha kolay hale getirmeyi umuyordu.

Ofisi onuncu kattaydı. Doğruca şehre bakan yüksek pencerelerin yanına gitti ve Sadie ile Lolipop'un şimdi nerede olduğunu merak etti. Kurulanıp karınlarını doyurmuşlar mıydı?

Ve bu neden umurundaydı?

Ofisine birinin geldiğini duyduğunda ağrıyan alnını ovuşturuyordu.

“Bitkin görünüyorsun.”

İşyerinde sağ kolu olan en büyük ablası Sienne'e döndü.

“İyiyim,” dedi, bunu gün içinde bir kız kardeşinden diğerine kaç kez söylediğini merak ederek. “Ve meşgulüm,” dedi manalı bir şekilde.

Sienne alayla gülerek içeri girdi. “Bir uzvunu kaybetsen bile iyi olduğunu söylersin. Küçükken okuldan eve gelene kadar zorbalığa uğradığında, yedi yaşındaki o halinle kanlar içinde eve girer ve ‘iyiyim’ derdin. Çok hastayken ciğerlerine yeterince hava çekememene, gözlerinin altında siyah halkalar olmasına ve sürekli nefes darlığı çekmene rağmen ‘iyiyim’ derdin. Ve şimdi, bu günlerde, değerli dünyanda aynı anda birçok işi yapmaya çalışırken bile ‘iyiyim’ diyorsun.”

“Ne bir yerim kanıyor ne de zorlukla soluyorum,” dedi Caleb.

“Gerekirse annemi ararım.”

Caleb başını eğdi ve ensesini ovuştururken güldü. “Ben otuz iki yaşındayım ve sen de kırk yaşındasın, gerçekten de annemi arayıp beni gammazlayacak mısın?”

“Hey,” dedi Sienne, “iki ay daha otuz dokuz yaşımdayım ve bunu biliyorsun, bir daha kırk dediğini duyarsam ölürsün. Ve evet, annemi ararım. Aklını başına getirebilecek tek kişi o.”

“Annem, Yunanistan’da bir gemi yolculuğunda ki bu, onu gitmesi için ikna ettiğimiz ilk tatil. Onu bu işin dışında bırak.”

“Ona bileti alan, paranın boşa gitmesini istemediğini söyleyen ve kendini suçlu hissetmesine neden olarak gitmeye ikna eden *sensin*.” Sienne ona isteksizce gülümsedi. “Tam bir düzenbazsın. Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca bu aralar hepimizi desteklemek için bir servet harcadığın düşünülürse bu çok tatlıydı.”

“Hepsini hak ediyorsunuz,” dedi Caleb. “Öyle olmasa bile sırbende, unuttun mu? Size çok yük oldum.” Yıllarca. Hepsinin yara almadan hayata devam ettiklerini söyleyebilirdi ama o zaman yalan söylemiş olurdu. Yardım kabul edememesinin ya da herhangi birinin onunla ilgilenmesine izin vermemesinin bundan kaynaklandığını biliyordu. Bu günlerde kendine iyi bakıyordu, çok teşekkürler. “Benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım.”

Ablası başını onun omzuna koydu ve birlikte büyük pencereden San Francisco gecesine baktılar. “Asla bir yük olmadın, Caleb.”

Caleb başını iki yana salladı. “Doktor ve hastane faturaları aksini söylüyor, annemin iflası gibi.”

“Tıbbi sorunları olan prematüre bir bebektin, sonra her nefes alışında hırıldayan ve bunun için dövülen astımlı küçük bir çocuk oldun ve o günleri düşündüğümde,” dedi Sienne ellerini yumruk yaparak, “o insanları *hâlâ* öldürmek istiyorum.”

“Sienne.”

“Evet, istiyorum,” dedi şiddetle, kardeşinin elini tutarak. “Bize karşılığını vermek için çok çalıştığını biliyorum. Senin için çok şey feda ettiğimizi düşünüyorsun...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ettiniz.”

“Biz Parkerlar birbirimiz için ne yapıyorsak sevgimizden yapıyoruz,” dedi Sienne demir gibi sert bir sesle. “Ve bize borçlu olduğunu iddia ederek bunu lekelemeye cüret etme.”

“Sienne...”

“Hayır. Üstelik çenemi kapatmadan önce söyleyeceğim son bir şey daha var. Sen küçükken yaşananların hiçbirisi, ne senin hasta olman ne de tıbbi bakımını zar zor karşılayabilmemiz, hiçbirisi senin suçun değildi.”

Caleb, ablasının parmaklarını sıktı ve bakışlarına karşılık verdi. “Sizin de değildi ama yine de benim için hayatınızı askıya aldınız.” Bir arada kalmak için bir sürü işte çalışmak zorunda kalmaları da dahil olmak üzere yapmaları gereken her şeyi yapmışlardı.

Sienne ağzını açtı ama Caleb parmağıyla onu işaret etti. “Çeneni kapatacağına söz verdin.”

“Yalan söyledim.”

“O sözün gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.”

Sienne gülümsedi. “Konuyu işe getiriyorum o zaman, buna ne dersin? İki şey var. Bugünkü gelişmelerden ve yarınki toplanılardan haberdarsın.” Başıyla Caleb’in masasındaki iPad’i işaret etti. “Tüm raporlar için dosyalarını kontrol et.”

Sienne, şirketin operasyon direktörüydü. Ne bu iş ne de Caleb için çalışmak kolay değildi. Ancak bu, birlikte yaşadıkları bazı şeylere kıyasla parkta yürüyüş yapmak gibiydi. “Teşekkürler.”

“Sadece gülünç derecede yüksek maaşımın hakkını vermeye çalışıyorum,” dedi. “Sana yük olmayı ya da kaynakları ablan için feda etmeni istemem.”

Caleb ona bir bakış attı. “Bana laf mı sokuyorsun?”

“Hayır. İroni yapıyorum. Senin için fedakârlık yaptığımızı düşündüğün için kendini suçlu hissettiğini bir daha duymak istemiyorum. Bana ne sorunun olduğunu söyleyecek misin?”

“Bir sorun yok.”

Sienne bir an için onu inceledi. “Sanırım buna gerçekten inanıyorsun.” Kafasını salladı. “Ama son zamanlarda sende bir huzursuzluk görüyorum. Mutlu değilsin.”

Caleb, bu kadar iyi okunabilmekten rahatsız olarak pencereye döndü. “Mutsuz değilim.”

Sienne’in sesi yumuşadı. “Çok çalışıyorsun. Geçen hafta neredeyse seksen saat kadar girişin var. İşlerin bir kısmını geri kalanlarımıza devretmen gerekiyor. Kendine biraz zaman ayır.”

“Bunu düşüneceğim.”

“Hep bunu söylüyorsun,” dedi Sienne. “Düşünmeyi bırakıp yapmalısın.”

“Senin de bir hayata ihtiyacın var.”

“Bir hayatım var zaten,” dedi, kocası Niles ile işlerin iyi gittiğini gösteren küçük bir gülümsemeyle. “Sıra sende.”

Bu akşam avluda gördüğü Sadie’yi düşündü, yağmurda ıslanan saçları ve giysileri üzerine yapışmıştı, gözleri tüm sırlarını saklıyordu. Bağımsızdı ve kimseye ihtiyacı yoktu. Bu, Caleb gibi bir adam için çok çekiciydi. Sonra, çağırmış gibi, telefonu ondan gelen bir FaceTime aramasıyla titredi ve Caleb’in yüreği hopladı. “Buna bakmalıyım.”

Sienne başını salladı ve kapıya yöneldi. Ablasına sırtını dönen Caleb, aramaya cevap verdi ve Lolipop’un ekranda görünen yüzüne baktı. Kuruydu, gözleri parlıyordu ve dili dışarı sarkıyordu. Öncekinden çok daha mutlu görünüyordu.

“Sana iyi geceler dilemek istedi,” dedi Sadie’nin neşeli sesi. “Ona muhtemelen bir randevuda olduğunu ve takım elbisene

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

uygun lüks bir hayat yaşadığını söyledim ama yine de babacıktan iyi geceler öpücüğü almak istedi.”

Caleb gülümsedi. “Biriyle görüşüp görüşmediğimi öğrenmek için çocuğumuzu mu kullanıyorsun?”

Sadie’nin yüzü köpeğin arkasında belirdi. O da kupkuruydu ama Caleb’i gördüğüne Lolipop kadar mutlu olmuş sayılmazdı. “Kesinlikle öyle bir şey yapmıyorum,” dedi.

Genç adam gülümsedi.

“Yapmıyorum!” diye haykırdı Sadie. “Biriyle görüşüp görüşmemen umurumda değil.”

Caleb’in yüzündeki gülümseme genişledi.

Sadie parmağını ona doğrulttu. “Kes şunu. Kiminle olduğun kesinlikle beni ilgilendirmez.”

“Çünkü benden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Ah, iyi, farkındasın. Bu, durumu daha az garip kılıyor.”

Caleb güldü ama arkasından bir ses gelince başını iki yana salladı. Meraklı taze Sienne’in gerçekten gitmeyeceğini bilmeliydi.

“Hımm, hemen bakma,” dedi Sadie, Caleb’in arkasındaki bir noktaya gözlerini dikerek. “Ama arkanda, yüzünde belki de randevuda *olduğunuzu* söyleyen bir ifade takınmış olan bir kadın var.”

“Onu görmezden gel,” dedi genç adam.

“Kabalaşma.” Sienne, Sadie’ye bakmak için biraz daha yaklaştı. “Ben, Sienne Parker, Caleb’in ablasıyım. Peki, ya sen?”

“Şimdi kim kabalık ediyor?” diye mırıldandı Caleb. “Sadie, ablam Sienne. Sienne, bu da Pacific Pier binasında çalışan Sadie.”

“Yani bu... İşle mi ilgili?” diye sordu ablası.

“Hayır,” dedi Caleb ve ablasının merakını kesmeyi umarak daha fazla açıklama yapmadı. “Ve sen de gidiyordun, unuttun mu?”

“Evet ama sana bunu vermeyi unuttum.” Sienne ona bir yemek kabı ve çatal verdi. “Ünlü ev yapımı peynirli makarnam.”

Caleb ona bir bakış attı. “Artık on yaşında olmadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Fiziksel olarak evet, değilsin. Zihinsel olarak?” Sienne gülümsedi.

Caleb güldü ve yemek kabını ablasının elinden alarak jesti kabul etti. Peynirli makarna, kendini iyi hissetmek istediği zamanlarda yediği bir yemekti ve her zaman da öyle olmuştu. Ucuz olduğu için kutuda satılan hazır peynirli makarnayla yaşamlarını geçirdikleri zamanlar olmuştu. İşler düzelmeye başladığında, Sienne tarifi sıfırdan yapmayı öğrenmişti ama şu sıralar makarnayı sadece rüşvet karşılığında yapıyordu.

Sienne ona tam olarak çözemediği uzun bir bakış attı ve sonra gitti.

“Hav!”

Lolipop tekrar ekrana dönmüştü ve ilgi istiyordu. Caleb’in hayatında ilgi isteyen yeterince kadın vardı ama kalbinin bir yerinde hafif bir sızı hissetti ve ona gülümsedi. “Hey bebeğim, nasılsın?”

Sadie, Lolipop’un kafasının yanından başını uzattı. “Biri bize peynirli makarna yapsaydı daha iyi olurduk.”

“Getiririm,” dedi Caleb hiç düşünmeden ve... Bağlantı kesilip ekran kararı.

Sadie yüzünü buruşturdu ve telefonunu cebine soktu. “Tünele girdi,” dedi Lolipop’a. “Telefonu çekmiyor.”

Sonra telefonu titredti.

Kahretsin.

Telefonu tekrar cebinden çıkarıp ekrana baktı. Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme, FaceTime araması yapıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadie alt dudaklarını ısırdı. “Lanet olsun,” dedi ve cevapladı. “Telefonum çekmiyor.”

“Belli,” dedi Caleb kuru kuru.

Hâlâ ofisindeydi; arkasında yerden tavana kadar pencereleri ve geceleri inanılmaz bir şehir manzarası olan kocaman, havalı bir ofisti. Arkasına yaslanmış, ceketıyla kravatını çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış olan Caleb, peynirli makarnasını yerken Sadie’nin ağzını sulandırıyordu.

“Vay canına,” dedi Sadie. Onların ilişkisine tanık olmanın nasıl hissettirdiği yerine alaycı olmayı seçti; bu ilişki, genç kadının ailesinden herhangi biriyle sahip olduğundan çok daha gerçek, açık ve dürüst görünüyordu. “Biraz fazla mı şımartılıyorsun? Bir kutu peynirli makarna ne kadara alınıyor ki? Bir dolara mı?”

Ama alaycı esprisi, hayal ettiğinden çok daha ters bir etki yaptı. Caleb’in sıcak gözleri kararırken bulaşıcı gülümsemesi bir çırpıda kayboldu.

“Beni böyle bir yorum yapacak kadar iyi tanıımıyorsun,” dedi yavaşça.

“Nasıl?” diye sordu Sadie. “Sadece dalga geçiyordum.”

“Yargılıyordun. Yine.”

Bu pekâlâ doğru olabileceğinden ağzını kapattı ve Lolipop’u tekrar önüne çekti. “Sadece iyi geceler de.”

“Çünkü dur tahmin edeyim, gitmelisin.”

Tamam, onun ne peşinde olduğunu biliyordu. Yine de Caleb’in bakışlarına karşılık verdi ve geri adım atmadı, çünkü hiçbir zaman davasından vazgeçmezdi. “Kapatmam gerek, sabah erken kalkmam lazım. Ve...” İç çekti. “Üzgünüm. Telefonu suratına kapattığım için.”

“Ama yargıladığın için değil, öyle mi?”

Kahretsin. “Belki biraz da yargıladığım için ama yalan söylemeyeceğim,” dedi. “Muhtemelen seni yargılamaya devam edeceğim. Yani bu tavrım üzerinde çalışmaya çalışacağım ama biraz zaman alacak.”

Caleb’in dudakları yukarı kıvrıldı. “Öyle olsun.”

“Ve sen de üzgünsün, değil mi?”

“Ne için?”

“Seninle sadece şakalaşmama rağmen benim hakkımda en kötüsünü düşündüğün için.”

Caleb bir anlığına ona baktı. “En kötüsünü düşünmeye ve sonra bunun üzerine düşünmek için karanlık yerlere gitmeye meyilliyim.” Sonra durdu ve gözlerine keyifli bir pırıltı yerleşti. “Bunun üzerinde çalışmayı deneyeceğim.”

Sadie gülümsedi. “Tamam. Ben de oldukça karanlık yerlerde bulundum.” Bu yetersiz bir ifadeydi. Fazlasıyla yetersiz. Neden ona kendi hakkında böyle bir şey söylediğini bile bilmiyordu. Sinirlendi, çünkü gerçekten, ne halt ediyordu böyle? Onunla flört mü ediyordu? Kesinlikle tam olarak öyle yapıyordu ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Flört, samimiyete hatta aşka öncülük ederdi. Fakat Sadie, hiçbir zaman olduğu gibi sevilmemiştii ve sevilmeyeceğinden de emindi. Bu yüzden aşkı aramaya falan niyeti yoktu, hatta aşk karşısına çıksa bile muhtemelen onu tanıyamazdı. Üç yıl önce erkeklerden bu yüzden vazgeçmişti ve o zamandan bu zamana bir kez bile ilgisini çeken biriyle karşılaşmamıştı. İnsanları incitmeye ve incinmeye uzun bir ara vereceğine dair kendi kendine söz vermişti. Önce sorunlarını çözmesi gerekiyordu.

Ama işte... Yine sıcak bir gülümseme karşısında baştan çıkmıştı. “Gerçekten gitmem gerekiyor.” Bu sefer bağlantı kesildiğinde, daha fazla baştan çıkmamak için telefonunu da kapattı.

Bu, geldiğini görmediği bir baştan çıkmaydı.

4. Bölüm

#KöpekbalığıHavuzu

Caleb sonunda gece yarısı yatağına yattığında, pek çok yönden sersemlemişti. Unutulması güç o derin gözleri neden aklından çıkaramıyordu?

Bu arada köpeğin gözlerinden bahsetmiyordu ki onun gözleri de epey harikaydı.

Ama Sadie... Sadie ve *sakın yaklaşma* diyen o temkinli, kısık, çelikten yapılmış gibi görünen mavi gözleri...

Caleb tam da bunu yapmak istiyordu. Ona yaklaşmak...

Bu, kafa karıştırıcıydı. Daha önce de karşılaşmışlardı ana hiç-biri bu geceki gibi değildi. Sadie hem beklediği gibiydi hem de... Hiç beklediği gibi değildi. Caleb, onun daha önce hiç görmediği bir yanını –Lolipop’a karşı o şiddetli koruyuculuğunu ve kırlıganlığını– görmüştü ki Sadie, bunu Caleb’in beklediği bir sertlik ve alaycılıkla örtbas etmek için elinden geleni yapmıştı.

Gece, birbiri ardına gelen sürprizlerden ibaretti. Sienne’e ya da Hannah’ya köpeğe karşı neden alerji belirtisi göstermediğini sormayı unutmuştu. Alerjiyi basitçe alt etmesinin mümkün olduğunu düşündü. Asıl soru şuydu... Sadie Lane’e karşı hissettiği bu tuhaf, şaşırtıcı ve yadsınamaz çekim karşısında ne yapacaktı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Uyumaya çalışmaktan vazgeçtiğinde saat sabahın dördüydü. Telefonunu kontrol etti çünkü evet, dünyası erken başlıyordu ama aslında sadece Sadie'den başka bir fotoğraf görmeyi umuyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Sosyal medyayla pek ilgisi yoktu. Facebook veya Twitter kullanmıyordu ama dün gece olduğu gibi, ailesini ve arkadaşlarını takip edebilmek ve ara sıra paylaşım yapabilmek için bir Instagram hesabı vardı. Sadie'nin adını aradı ve hesabını buldu.

Kendi çizimleri ve yarattığı dövmelerin fotoğraflarıyla doluydu.

Genç kadının çalışmaları onu hayrete düşürdü. İnanılmaz bir sanatçıydı.

Ama hesabında kişisel hiçbir şey yoktu ve Lolipop'a dair başka bir haber de yoktu. Kuzeni Kel'den gelen bir mesajla Caleb'in dikkati dağıldı. Aynı yaşıydılar ve beşinci sınıfa kadar birlikte okumuşlardı. Kel'in annesi trajik bir şekilde öldürüldüğünde, o ve kız kardeşleri, Sunshine-Idaho'daki akrabalarının yanına gönderilmişlerdi. Kel, şimdi Caleb'dan daha fazla çalışan –eğer böyle bir şey mümkünse– küçük bir kasaba şerifi ve çiftlik sahibiydi. Artık birbirleriyle kısa ve genellikle rahatsız edici derecede kaba mesajlar aracılığıyla iletişim kurmakla meşguldüler.

Kel: Sanırım yeni başlayan günde, yedi haneli kazancını bankaya yatırdın bile.

Caleb: Sanırım sen de Sunshine'daki tek kavşaktan birkaç ineği kovaladın.

Kel: Şimdi de çörek yemeye gidiyorum. İşlerim hiç bitmiyor...

Caleb: Gitgide yumuşuyorsun. Umarım kadınların için bir sakıncası yoktur.

Kel: Bir dahaki sefere ringe çıktığımızda sana yumuşak neymiş göstereceğim.

İşinin başına geçen Caleb, bir gecede gelen uzun e-posta listesine göz atarken sırtıyordu. Dünyanın dört bir yanından girişimciler, yatırım bankacıları, finansal danışmanlar, araştırma analistleri, yatırımcılar, iş süreci geliştiricileri ve daha fazlasını istihdam ediyordu. Çeşitli projeleri gözden geçirdikten sonra, çoğunlukla portföy şirketleriyle, rakipleriyle ve genel olarak sektörle ilgili makaleler için günün manşetlerini inceledi.

Artık tamamen uyanık olduğu için Naoki'nin durumunu kontrol etti ve ardından hızlı bir antrenman için spor salonuna gitti. Burayı yenilemişti ama bir zamanlar olduğu dojo'ya geri döndürmemişti, çünkü Naoki'nin varlığı olmadan eskisi gibi olmayacaktı. Birkaç farklı antrenman partneri vardı. Bugünkü partneri Spence'di. On yıl önce, ikisi de üniversiteden mezun olur olmaz işe alındıkları beyin takımında tanışmışlardı ve o zamandan beri ara sıra iş ortaklığı yapmaya devam etmişlerdi.

Ama bugün farklı türden ortaklardı. Her ikisinin de otuz dakikası vardı ve bu dakikaların her birini ringde birbirlerinin canını çıkarmak için kullanıyorlardı. İkisi de dövüş sanatlarında eğitim almışlardı ve birbirlerine eşdeğer durumdaldı ama bugün Spence acayip dayak yiyordu. Arka arkaya üçüncü kez yere düştüğünde, Caleb ellerini beline koyarak onun tepesine dikildi. "Neyin var senin?"

Spence yüzünü buruşturdu ve sırtüstü yatmaya devam etti. "Bilmiyorum."

"Bahse girerim öyledir." Caleb bir adım geri çekildi. "Sen ve Colbie, Bahamalar'a kaçıp evlendiniz ve orada iki hafta kaldınız. Balayı hastalığına yakalandın. Tercümesi: Beynin -ve kasların- eriyene kadar birbirinizi becerdiniz."

Spence utanmadan sırıttı. "İyi tespit, Sherlock."

Caleb kafasını salladı ve arkasını döndü. "Burada olmasan daha iyi. On iki yaşındaki bir çocuk bile bugün seni yere serebilir.."

Spence bir ayağını onun bileğine takıp çekmeden önce söylediği son söz buydu. Hemen ardından Caleb yere kapaklandı.

“Ne diyordun?” diye sordu Spence neşeyle, hâlâ sırtüstü yatıyordu.

“Siktir.” Genç adam tavana bakıp güldü. “İkimiz de aklımızı kaybettik.”

“Eh, benimkinin nerede olduğunu biliyoruz. Peki, senin bahanen ne ve bunun o tatlı dövme sanatçısıyla bir ilgisi var mı?”

Soruyu görmezden gelen Caleb ayağa kalktı.

Ayağa kalkarken, “Var,” dedi Spence kendini beğenmiş bir şekilde. “Elle dün gece seni Sadie’yle yağmurun altında epey samimi bir şekilde gördüğünü Molly’ye söylemiş, Molly de Colbie’ye söylemiş ve Colbie de bana söyledi.” Caleb’in ayağını yerden kesmek için bir hamle daha yaptı ama genç adam ondan önce davranıp Spence’i yere indirdi.

“Huysuz.” Spence zorlukla soluyarak ciğerlerine hava çekti. “Ayrıca *haklıyım*. Haklı olmayı seviyorum.” Oturup ellerini önüne uzatarak ona zeytin dalı uzattı. “Bak, hayatına bir kadın girmeyeli epey oldu, değil mi? Ve geçen ay New York’ta takıldığın o ateşli CEO’dan ya da ondan bir hafta önce yattığın seksi pilottan bahsetmiyorum. Yanında bulundurmaya ve birlikte olmaya –yatakta olduğu kadar yatak dışında da– çalıştığın birinden bahsediyorum. Güven bana, biliyorum. Kolay değil.”

Caleb, Spence’in Colbie’yle tanışmadan önce yaşadığı sıkıntılardan bahsettiğini biliyordu. Kadınlar, ya bağlantıları ya da parası için peşinden koşmuşlardı. Caleb’in da geçmişinde benzer durumlar yaşanmıştı, ama onun Cadılar Meclisi adında gizli bir silahı vardı: Kız kardeşleri. Yıllar önce bir kadın onu ilk randevunun ardından takip ettiğinden beri hayatına giren her yeni kişiyi derinlemesine incelemeye başlamışlardı. Aynı safta yer aldıkları Caleb’i bile neredeyse korkutacak kadar hevesli bir acımasızlıkla kötü tohumları ayıklayan profesyonel iz sürücülere dönüşmüşlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ama gerçek bir ilişkiden vazgeçmek için bir nedenin de yok,” dedi Spence.

“Evlilik hepimize göre değil.”

“Anlıyorum,” dedi Spence. “Her gün seks yapmaya ve gece gündüz sana yalakalık yapacak biriyle birlikte olmaya karşısın.”

Caleb ona *gerçekçi ol* dercesine baktı. “Colbie gece gündüz sana *yalakalık* ediyor, ha?” Telefonunu çıkardı. “Hadi bir de ona soralım...”

Spence yüzünü buruşturdu ve Caleb’in telefonunu aşağı itti. “Tanrım, onu arama. Tamam, belki de yalakalık yapmıyordur. Belki de bazen beni öldürmek istiyordur. Her neyse. Yine de çok fazla seks var, adamım.”

Ve seks güzeldi. Aslında seks harikaydı. Caleb başarıyı yakaladıktan bir süre sonra, kadınlar aniden ondan bir parça istemeye başlamışlardı. Tüm hayatını astımlı, zavallı bir inek olarak geçirdikten sonra bunun tadını kesinlikle çıkarmıştı. Fakat sonunda bunun kendisiyle ilgili değil, başkaları için neler yapabileceğiyle ilgili olduğunu anlamıştı ve bu da kabak tadı vermeye başlamıştı.

Birinin onunla ilgilenmesi için ölüp bitiyor falan değildi hatta istediği son şeydi. Bu yüzden geri adım atmıştı ve şimdi artık karşısına çıkan fırsatları bile görmüyordu. Sadece flört ediyordu ve bu konuda da iyiydi.

Bir antrenör gelip onlara birer havlu attı. “Çok fazla seks yapmak benim için sorun olmaz,” dedi özlemle. “Ağırlık çalışmak için gelen bir kadın var ve benden hoşlanıyormuş gibi davranıyor. Ancak antrenman yaparken ona asılmaya çalışan sinir bozucu bir herif gibi görünmeden nasıl sohbet başlatacağımı asla bilemiyorum.”

“Kendi ayağına bir ağırlık düşürüp seni hastaneye götürmesini isteyebilirsin,” dedi Spence.

“Ya da,” dedi Caleb, “başına bir ağırlık fırlatmama izin verebilirsin, çünkü sanırım çalıştığın bu spor salonundaki *hiçbir* kadına asılmaman gerektiğini unutmuşsun.”

Adam yüzünü buruşturdu ve hızla başını salladı. “Tamam. Anladım. Peki, ben şey...” Belli belirsiz bir şekilde spor salonunun başka bir alanını işaret etti ve hızla uzaklaştı.

Spence, Caleb’a bir bakış attı. “Fena fikir değildi. Sadie buraya daha önce geldi, değil mi? Ayağına bir ağırlık düşürebilirsin ve...”

“Kapa çeneni.”

“Ya da başına,” dedi Spence.

“Tamam, burada işimiz bitti.” Caleb ringden çıktı.

“Hey, sadece yardımcı olmaya çalışıyorum...”

“Yardımcı olmaktan çok uzaksın, Spence.”

“Binamdaki çeşmede dilek dileyebilirsin.”

Pacific Pier’in sahibi Spence’di ve Caleb’ın böyle bir şey dilemeye hiç niyeti yoktu. Çeşmenin Sadie’nin çalıştığı yerden sadece otuz metre uzakta olması bir yana, o çeşmeyle ilgili, samimi bir kalple gerçek aşkı dilersen bu dileğinin gerçekleşeceğini söyleyen bir efsane de vardı. Caleb’ın endişelenmesine neden olacak kadar insanın başına gelmişti ve buna Spence ve Colbie de dahildi.

Yani evet, o çeşmeden *uzak* duracaktı.

Soyunma odasında hızlı bir duş aldı, işe gitmek için giyindi ve sonra Pasific Pier’e doğru yola çıktı. Yolda kısa bir süreliğine durup telefon görüşmesi yaptı. Arnavut kaldırımli avluda yürürken yavaşlayıp çeşmeye baktı. Aşk fikrine karşı değildi. Hem de hiç. Ama aşk, şu anda hiç vaktinin olmadığı sorumluluk ve açıklık gibi şeylerle gelme eğilimindeydi.

Parasal açıdan değerinin ne olduğunu biliyordu. Bunun için muhasebecileri ve raporları vardı. Bilmediği ve somut olarak ölçemediği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

veya rapor olarak yazdıramadığı şey, *duygusal* açıdan değerinin ne olduğuydu. Kendi hesaplarına göre pek de değerli değildi.

Zaten böyle bir niyeti olmadığı için önemli değildi. Sadie'ye karşı hissettiği bu anlaşılmaz çekimle ne yapacağına gelince, hiçbir fikri yoktu. Sözüm ona bir dâhi olmak da buraya kadardı işte.

Masaj salonu henüz açılmamıştı ve Canvas da kapalıydı ama çekilmiş stor perdelerin arasından gelen zayıf ışığı görebiliyordu.

İçeride birisi vardı. Dükkânın sahibi olamazdı. Saat daha sabah altı buçuktu ve Rocco, sevdiği bir sabahla henüz hiç karşılaşmamıştı. Caleb pencereye bir adım daha yaklaştı ve içeriye daha iyi görebilmek için ellerini gözlerinin kenarına dayadı.

Dövme dükkânının içi türüne az rastlanan türdendi ve bu da başarısına katkıda bulunuyordu. Mekân sıcak ve yatıştırıcı renklerle döşenmişti, duvarlar orada çalışan sanatçıların sanat eserleriyle doluydu. Rahat kanepeler ile üzeri dövme kitapları ve dergilerle dolu olan sehpanın bulunduğu bekleme alanını ayıran yarım bir duvar vardı. Bir duvarda, içi herkesin kullanabileceği su, meyve suları, gazlı içecekler ve atıştırmalıklarla dolu olan cam kapaklı bir buzdolabı vardı. Yarım duvarın ötesinde çalışma alanı vardı. Üçü odanın bir tarafında, üçü de diğer tarafında olmak üzere altı lüks koltuk bulunuyordu. Tavan aydınlatması, hem sıcak bir ısıltı veren hem de verimli çalışmak için yeterli ışık sağlayan açık fenerler ve beyaz ışık demetlerinin bir birleşimiydi.

Sadie'nin çalışma köşesindeki koltuğun alt yarısını ve koltuktan aşağı sarkan bacakla çıplak ayağı zar zor görebiliyordu. Gece mavisine boyanmış tırnakların ve sadece tekinde küçük, narin bir gümüş yüzük takılı olan parmakların bulunduğu çıplak bir ayağı...

Sadie.

Caleb onu ürkütmek istemeyerek kapıyı çalmadan önce tereddüt etti. Ama zamanı kısıtlıydı, bu yüzden sonunda elinden geldiği kadar hafifçe kapıyı tıklattı.

Ayak sıçradı.

Havlama sesi geldi.

Sonra ayak, beraberinde gelen vücudun geri kalanıyla birlikte yere indi.

Sadie, üzerinde kafatasları olan bol, siyah bir pijama altı ve yürek hoplatan açık gri bir kaşkorse giyiyordu. Yüzünde, biraz önce derin uykuda olduğunu ve kafasının karıştığını söyleyen bir ifade vardı.

Ayaklarının dibindeki köpekse hiç şaşırmış gibi değildi. Lolipop, Caleb'i gördü ve sadece üç tane bacağı olmasına karşın şaşırtıcı bir hızla pencereye doğru koşarak geldi. Ona ulaşmak için kapıyı tırmaladı, tamamen uyanıktı ve açıkça havlayarak durumu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Sadie kapıya gitmek için herhangi bir hamle yapmadan sersemlemiş gibi ona bakmaya devam etti.

Sebebi her ne olursa olsun dükkânda uyuduğu belliydi ve Caleb bunun nedenini bilmeyi diledi. Hemen gidip sorarsa kadının onu geri çevireceğini biliyordu, bu yüzden tehditkâr görünmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Avludaki kafeden aldığı iki kahve bardağını havaya kaldırdı. Kendi kahvesinden bir yudum alıp dudaklarını yaladı ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

Görünüşe göre kalbine giden yol kafeinden geçiyordu, çünkü kapıya ilerlemesini sağlayan bu oldu. Uyurken izlenip izlenemediğini anlamak istermiş gibi bir an için arkasını döndüğünde, Caleb onun omzunun arkasındaki küçük, zarif sonsuzluk işareti dövmesini gördü. Sonra Sadie kilidi açıp kapıyı aralarken bakışları tekrar buluştu.

“Burada ne halt ediyorsun,” diye sordu Sadie, boğuk ve tiz bir sesle.

Ve de seksi. Caleb şimdiye dek gördüklerinden çok daha fazlasını görebiliyordu, buna genç kadının ayak bileğindeki güzel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dövmeye de dahildi. Reçeteli güneş gözlüğü sayesinde oradaki yazıyı okuyabiliyordu da. *Beni farklı kılan şeyler...* Sadie'nin ayak bileğini saran sözcükler gözden kaybolmadan önce yakaladığı tek şey buydu, ama Winnie the Pooh'dan yapılan alıntıyı biliyordu.

Beni farklı kılan şeyler, beni ben yapan şeylerdir...

Caleb kahveleri sehpanın üzerine bıraktı ve Lolipop'u selamlamak için yere çömeldi. Dişi köpek ona yaklaşmaya çalışırken mutluluktan her yeri sallandı.

"Gecenin bir yarısı," dedi Sadie.

Caleb konuşmak için ağzını açtı ve Lolipop tarafından bir Fransız öpücüğü aldı. "Teşekkürler," dedi ve ardından Sadie'ye döndü. "Saat altı buçuk."

"Dediğim gibi, gece yarısı. Neden buradasın?"

"Uyuyamadım."

"Bu yüzden beni de uykumdan mahrum etmek mi istedin?"

Caleb iki sıcak kahveden birini ona uzattı ve Sadie kahveyi abıhayatmış gibi kaptığında keyiflendiğini hissetti. Genç kadın sihirli iksirden birkaç büyük yudum aldıktan sonra derin bir soluk alıp verdi.

"Demek sabah insanı değilsin, ha?"

"Sabahlar öğle saatlerinde başlasaydı olurdu." Sadie tekrar büyük bir yudum aldı ve gözlerindeki sis yavaşça dağılarak yerini şaşkınlığa bıraktı. "Tam doğru miktarda vanilya şurubu eklemişsin."

Caleb başıyla onayladı.

Sadie onu dikkatle izliyordu. "Bana rüşvet veriyormuşsun gibi geliyor."

Caleb tek kaşını kaldırdı. "Neden sana rüşvet vermem gereksin ki?"

“Bilmiyorum. Sen söyle.”

Köpek önüne yapışmış haldeyken hâlâ topuklarının üzerinde dengede durmaya çalışan Caleb omuz silkti. “Seni görmek istedim.”

“Yani Lolipop’u görmek istediğini mi söylüyorsun?”

Caleb kafasını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. “Onu da. Ayrıca bu isme ikna olmadım.”

“O bir sokak köpeği. Senin gibi bir adam onun adını neden umursasın ki?”

Caleb, Lolipop’u okşarken duraksadı. Minik köpeğin nasıl okşanmaktan hoşlandığını yavaş yavaş öğreniyordu ki bu aslında mümkün olan her şekildeydi. “İsim önemlidir. Yemek yedi mi?”

“Evet,” dedi Sadie. “Kendi ağırlığının yaklaşık dört katı kadar. Sonra bunun iki katı kadar da kaka yaptı.”

Caleb çenesini Lolipop’un yumuşak başının tepesine sürttü. “Onu yıkamışsın,” dedi.

“Dün gece ısınmasına yardım etmek için. Birlikte duş aldık. Epey macera yaşadık.”

Veeee şimdi onu duşta hayal ediyordu. Lolipop serbest kalmak için kıvranınca Caleb onu serbest bıraktı.

Köpek hemen kuyruğunu kovalamaya koyuldu. Önce bir duvara, ardından da onu yavaşlatmayan bir sandalyeye çarptı.

“Neden kuyruğunu kovalıyor?” diye sordu Caleb.

“Çünkü yapabiliyor.”

Lolipop kuyruğunu kovalamayı bıraktı ve yere yuvarlandı. Birkaç saniye boyunca hızlı hızlı soludu ve sonra... Caleb’a gülümsemek için birkaç turda bir durarak daire çizmeye geri döndü. Caleb, Lolipop’un onu görmekten çok mutlu olduğunu fark etti ve minik köpek çılgınca dönmeye devam ederken göğsünde dün gecekiyle aynı tuhaf sıkışmayı hissetti. Lolipop bir kez daha yere yuvarlığında onu kaldırıp kucağına aldı.

Lolipop onun yüzüne yaklaşmaya çalışarak üç bacağıyla havada yüzmeye başladığı için Caleb onu kendine biraz daha yaklaştırdı. Lolipop kucacağına yerleşip başını omzuna koydu ve böylece genç adamın kalbi ters dönüp yumuşak karnını ortaya çıkardı. Aslında tüm bu duygularla ne yapacağını bile bilmiyordu. İnsanlar bunu nasıl yapıyordu? “Onu kontrole götürmeyi düşünüyordum,” dedi. “İyi olduğından emin olmak ve sonra...”

“Lolipop’u onu sokağına terk eden pisliğe geri vermeyeceğim,” dedi Sadie.

“Aynı fikirdeyim ama onu bir veterinere götürüp sonrasına bakmak istiyorum.”

“Onu bu kadar erken bir saatte veterinere nasıl götüreceksin?”

“Saat yedide randevumuz var.”

Sadie ona sadece baktı. “Bu konuşmayı pijamalarım ile yapamam.”

“Ve pijamaların lasın çünkü...”

“Bana beş dakika ver,” dedi Sadie cevap vermek yerine.

Caleb, ne tür bir konuşmanın kıyafet değışikliğı gerektirdiğini bilmiyordu ama dört kız kardeşle birlikte büyümüştü. Yani aptal değıldi. Sadece başını sallayınca Sadie arka tarafta gözden kayboldu. Beş dakikaymış, hadi oradan. Bir saatten az sürede kapıdan çıkmak için hazırlanabilecek bir kadınla hiç tanışmamıştı.

Ama gerçekten de tam beş dakika sonra, yumuşak görümlü siyah bir kazak ve kıvrımlarını sıkıca saran delikli bir kot pantolonla yeniden ortaya ıktı. Pantolonun paaları –üzerinde *sadece* o botlar varken nasıl görüneceğini düşünmesine neden olan– seksi botların içine sokulmuştu. Genç kadın biraz makyaj yapmış ve koyu renk saçlarını dağınik bir şekilde başının tepesinde toplamıştı; saçındaki mavi gölgeler bir kez daha mavi gözlerini vurguluyordu.

Neden dükkânda uyuyorsun, diye düşünen Caleb, “Etkileyici,” demekle yetindi.

“Süper kahraman zırhını giymişsin,” dedi Sadie, başıyla takım elbisesini işaret ederek. “Ben de benimkini giydim.”

Caleb onun neden bir zırha ihtiyacı olduğunu merak etti. Genç kadımla ilgili merak ettiği çok şey vardı. “Hazırlanmak için gerçekten de sadece beş dakika harcamandan bahsediyordum.”

Sadie omuz silkti. “Ben farklıyım.”

Kesinlikle öyleydi. Caleb, bundan ne kadar hoşlandığını fark etmeye başlıyordu. “Burada mı yaşıyorsun?”

“Hayır.”

“Dün gece burada uyuduğun belli,” dedi Caleb.

Sadie omuz silkti. “Gerçekten geç saatlere kadar çalıştığım bazı zamanlarda bunu yapıyorum, hepsi bu.”

Peki. Ama Caleb, onun çok da uzak olmayan Tenderloin’de bir daire kiraladığını biliyordu. Eğer sorun paraysa, veteriner maliyeti ve muhtemelen besleyecek başka bir ağzın olması konusunda endişelenmesi mümkündü.

Caleb göğsünde bir sancı daha hissetti ama bu seferki odadaki iki bacaklı dişi içindi. Bir şekilde, *herhangi bir* şekilde, yardım etmeyi teklif etmek istiyordu ama kadın o kadar huysuzdu ki onun gururunu riske atmaya cesaret edemedi. “Onu ben götürsem nasıl olur? Veteriner bana bir iyilik borçlu olan arkadaşım.”

“Ne yaptın, onu QVC’ye’ falan mı çıkardın?”

Caleb güldü. “Geçimimi sağlamak için tam olarak ne yaptığı-mı düşünüyorsun?”

“Harika icatları destekleyen o dâhi Shark Tank” yatırımcılarından birisin.”

---

* QVC, evde alışveriş deneyimi sunan bir Amerikan televizyon ağı ve kanalının adıdır. (ç.n.)

** Kadrosu yatırımcılar, iş uzmanları, kendi kendini yetiştirmiş milyoner ve milyarlarlardan oluşan bir Amerikan *reality* programıdır. (ç.n.)

Caleb güldü. “Aslında bu şaşırtıcı derecede doğru.”

Sadie omuz silkti. “Ivy bana Spence’le birlikte yaptıklarınızdan ve şimdi de NASA için bir şeyler yaptığınızdan bahsetti. Uzay için bir çöp toplama sistemi üzerinde çalışıyorsunuz.” Durdu ve kollarını kavuşturdu; onun hakkında bu kadar çok şey bildiği için utanmış gibiydi. “Ya da her neyse.”

Caleb’in kaşları yukarı kalktı. Birincisi, Sadie’yi daha önce hep kendinden emin bir halde görmüştü. İkincisi, Ivy onun da arkadaşıydı. Spence’in binasının dışındaki Taco Truck’ı işletiyordu ve yemekleri harikaydı. Kısa süre önce kamyonun ondan önceki sahibiyle başı belaya girdiğinde, Caleb ona kazançlı bir iş anlaşması teklif etmişti. Ivy artık tek mal sahibiydi ve o da her ikisi için faydalı olduğu ortaya çıkan bir anlaşmanın sessiz ortağıydı. Böylece, Ivy kendi işinin patronu olmuştu ve Caleb da Pasific Pier’e her geldiğinde gezegendeki en iyi yemeği yeme fırsatına kavuşmuştu.

Ivy ve Sadie’nin yakın olduklarını biliyordu ama onu şaşırtan bu değildi; onu asıl şaşırtan o ikisinin arasındaki sohbetin konusu olmasıydı. “Sen ve ben düne kadar birbirimizle iki kelime bile zor ediyorduk. Neden benim hakkımda dedikodu yapıyorsun?”

“Dedikodu değildi.” Sadie onun gözlerine bakamayarak bakışlarını kaçırdı.

Bu daha da büyüleyiciydi.

“Demek istediğim,” dedi Sadie, “muhtemelen onu veterinerine götüremeyecek kadar dünyayı ele geçirmekle meşgulsün.”

“Kendime vakit yarattım.”

“Bilmiyorum,” dedi Sadie. “Ya henüz görülmeyen köpek alerjisi yüzünden bayılırsan?”

“İdare ederim.” Caleb, çenesini neşeli bir şekilde yalayan Lolipop’u kucığına aldı.

“Ben de geliyorum.”

“Neden?”

Sadie omuz silkti. “Nefes almayı kesersen kim sana suni teneffüs yapacak?”

Caleb durdu ve genç kadının bakışlarıyla buluştu. “Sen mi yapacaksın?”

“Ölmeni istemem, hepsi bu.”

Tamam, bunu kabul edecekti.

5. Bölüm

#HelloKitty

Sadie'nin, ne yaptığını sandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Görünüşe göre Lolipop'a ilk görüşte âşık olmuştu ve bir köpeği sahiplenmek gibi bir niyeti olmasa da bunu yine de yapacaktı.

Ama adam eğer Lolipop'u veterinerine götürmek istiyorsa da ona izin vermeliydi. Onlarla birlikte gitmesine gerek yoktu.

Ama gitmek istiyordu.

Bunun nedenleri, üzerine düşünülemez kadar karmaşıktı; bu yüzden çantasını ve anahtarlarını aldı. Canvas'ın sahibi Rocco'ya müteşekkirdi çünkü dükkânda çok küçük bir duş da dahil olmak üzere eksiksiz bir banyo vardı. Bunun nedeni çoğunlukla Rocco'nun, motosiklet kulübündeki bazı arkadaşlarıyla birlikte San Francisco'nun bir saat güneyinde yaşaması ve bütün gece dışarıda dolandıktan sonra ertesi gün işe gelmeden önce eve gitmemesiydi.

Burada kimsenin uyumaması gerekiyordu ama Rocco bu kuralı onun için şimdiye kadar birkaç kez çiğnemişti ve Sadie de onun aldırmadığını biliyordu. Rocco, genç bir dövme sanatçısı olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bu iş para için değil, sanat aşkı için yapıldı. Sadie'nin durumunda, kendisi gibi olan diğer kadınlara yardım etme ihtiyacıyla yapıldı. İstismar, ameliyat, kaza ve kendine zarar verme gibi şeyler yüzünden saklamak

istedikleri yaraları olan kadınlara yardım etme ihtiyacıyla... Nedenler, işin kendisi kadar önemli değildi.

Ama çok iyi kazanç sağlamıyordu, en azından henüz.

Bu nedenle ikinci iş olarak masaj salonunda çalışıyordu. Kendine bunun geçici olacağına ve sadece Canvas'ta belli bir müşteri kitlesi oluşturana kadar devam edeceğine söz vermişti, ancak tam zamanlı iki işte çalışmak düşündüğünden daha zordu.

Ama yine de gerekliydi. Kirası bir ayda birkaç yüz dolar artmıştı ve arabası şimdi yeni parçalara ihtiyaç duyanın tam zamanı olduğuna karar vermişti. Bu yüzden parasını bir tamirci için kullanmıştı ve bu da arabasının tamiri bitene kadar otobüse binmek anlamına geliyordu. Faturayı ödemek için kablolu televizyondan vazgeçmiş ve ısıtıcısını kapatmıştı ki asıl kaybı buydu. Televizyonsuz yapabiliirdi. Ancak San Francisco'daki en soğuk şubat ayında ısı kaynağının olmaması onun için bile yeni bir düşüştü. Tanıdığı diğer herkesin eşleşip ev satın almasından ve aile kurmasından bahsetmiyordu bile. Dün akşam, yemek almak zorunda kalmamak için sekizde uyumuştı.

Bazen hayat gerçekten de bir kızın kışına tekme basıyordu. Neyse ki orada bu tekme karşılamaya yeterli dolgusu vardı. Buna rağmen, kimsenin fark etmemesi umuduyla, donarak ölmek için iki gece Canvas'ta uyumuştı.

Rocco ona maaşından avans vermeye çalışmıştı. Yaptığı inanılmaz tatlı bir şeydi ki bu komikti, çünkü Rocco tatlı biri değildi. Aslında, Sadie ona böyle dediğinde ciddi bir şekilde sinirlenmişti. *"Onu eğitmek için çok fazla zaman harcadım ve lanet olası dairesinde donarak öldüğünde bunun boşa gitmesini istemem,"* gibi bir şeyler homurdanmıştı.

Sadie, cüzdanını aldığından emin olmak için çantasını kontrol etti ki cüzdanı yanındaydı ama ne yazık ki kahvaltı gizemli bir şekilde ortaya çıkmamıştı. Hazır olduğunu söylemek için

başını kaldırdığında, Caleb'in yerde oturduğunu ve hiç şüphesiz inanılmaz derecede pahalı olan takım elbisesini umursamadan Lolipop'la boğuştüğünü gördü.

Birincisi, zengin insanları asla anlamayacaktı. İkincisi, onu "Takım Elbiseli" değil de Caleb olarak düşünmeye ne zaman başlamıştı?

Ve üçüncüsü... Bir düzeltme yapması gerekiyordu. Caleb köpekle boğuşmuyordu. Lolipop sevimli yüzündeki geniş gülümsemesi ve gördüğü ilginin coşkusuyla sırtüstü dönerken ona karşı çok nazik hatta dikkatli davranıyordu.

Hangi kız, Caleb Parker'ın ellerinin vücudunun her yerinde dolaşması karşısında gülümsemezdi ki?

Bu kız, diye hatırlattı kendine. "Hadi şu işi bitirelim." Karnı yüksek sesle guruldadı ve Caleb'in fark etmemesi için konuşmaya çalıştı. "Sekiz buçukta masaj salonunda olmalıyım."

Caleb saatine baktı, köpeği kucağına aldı ve ellerini kullanmadan kolayca ayağa kalktı. Sadie, arkada bulduğu uzun bir ip-ten geçici bir tasma yapmıştı. Genç adam tasmayı alıp onlar için kapıyı açtı ve önce Sadie'nin geçmesine izin vermek için durakladı. Sadie, *bana iyi davranmayı kes, iyilik karşısında ne yapacağımı bilmiyorum*, demek istedi. Fakat bu fazla açıklayıcıydı, o yüzden dilini tuttu.

Avlunun diğer ucundaki evcil hayvan dükkânına uğradılar. Mağaza sahibi Willa onları tatlı bir gülümsemeyle karşıladı ve Caleb'i sıcak bir şekilde kucakladı. Dikkatli ve sıcak bir kucaklamaydı, çünkü hamileliği yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Willa ona, çenesine bir öpücük kondurarak. "Resmen mucize yarattın."

"İnternet sitesi çalışıyor o halde?" diye sordu Caleb.

"Çalışıyor ve bana para kazandırıyor! Bu dükkânı internet üzerinden işler hale getirmek harika bir fikirdi. Sana borçluyum."

“Değilsin,” dedi Caleb kararlı bir şekilde. “İş için para ödedin.”

“Adamınıza gerçek bedelini ödemiş olmama imkân yok. İndirim aldım, büyük bir indirim.”

“Köpek tavsiyesiyle bana geri ödeyebilirsin,” dedi Caleb. “Bu tatlı kız için birkaç malzeme almak için uğradık.”

Willa cevap veremeden, kocaman bir Doberman arka taraftan dörtnala koşarak geldi ve Caleb’in üzerine atladı.

“Ah kahretsin!” diye bağırdı Willa. “Carl, otur! Caleb’in alerjisi var, ona dokunma!”

“Sorun değil.” Caleb, Carl’ın ağırlığından dolayı bir adım geriye sendeledi. “Görünüşe göre alerjiden kurtulmuşum.”

“Pekâlâ, üzerine atladığı için yine de üzgünüm,” dedi Willa. “Bugün köpek bakıyorum.”

“Endişelenme. Elli kiloluk bir mutluluk yığını tarafından yere serilirim de öyle olsun.”

“Ve salya,” dedi Willa, cebinden çıkardığı peçeteyle Caleb’in pantolonunu hızlıca silerek. Sonra işe koyulup onlara neye ihtiyaçları olacağını göstermeden önce, birkaç dakikasını Lolipop’un üzerine titreyerek geçirdi. “Bir de şu taşıyıcılardan birini düşün,” dedi köpek çantalarını göstererek. “Sadece üç bacağı olduğu için çok çabuk yorulur ve böylece gerektiğinde onu eve taşıyabilirsin.” Caleb’a tekrar sarıldı ve Sadie’ye dostane ama meraklı bir gülümseme daha gönderdi. “Sizin...” Caleb ve Sadie arasında parınağını salladı. “Aranızda bir şey mi var?”

“Hayır,” dedi Sadie.

“Evet,” dedi Caleb.

Birbirlerine baktılar; Sadie’nin gözleri kısılmıştı ve Caleb eğlenmiş görünüyordu. “Bir köpeği kurtardık sayılır,” dedi Willa’ya. Gözleri hâlâ Sadie’ninkilere kilitlenmiş durumdaydı.

“Ama *birlikte* değiliz,” dedi Sadie ve Caleb’a pis bir bakış fırlattı.

“Çok önemli bir anlaşmazlık,” dedi Willa gülümseyerek.

Kahretsin. “Hayır, gerçekten,” dedi Sadie. “Biz onu dün gece kurtardık, daha sonra ne olacağı hakkında konuşmadık bile. Bizim sadece birkaç şeye ihtiyacımız var...” Lanet olsun. *Biz* kelimesini çok fazla kullanıyordu...

Willa hamile karnını ovuşturdu ve Caleb’in gözlerine baktı. “İsteksiz olanlar her zaman en iyisidir, güven bana.” Sonra başka bir müşteriye yardım etmeye gitti.

Sadie, Caleb’a baktı.

Genç adam ellerini havaya kaldırdı. “Hey, bana bakma.”

“Çöpçatanlık yapıyordu.”

“Willa’nın yaptığı da bu.”

“Benim için değil. Ben... Eşleştiremem.”

“Dikkate alınmıştır,” dedi Caleb. “Ama kayıtlara geçmesi için söylüyorum, buna katılmıyorum. Yüzde yüz eşleştirilebilirsin.”

Sadie, bu onu hem gururlandırdığı hem de inanılmaz derecede endişelendirdiği ve bu duygularla ne yapacağını asla bilemediği için köpek çantalarına döndü ve parlak, neon pembe bir çantayı eline aldı.

“Olmaz,” dedi Caleb.

Sadie omuz silkerek leopar desenli bir çanta seçti.

“Cidden mi?” diye sordu Caleb.

Sadie, küçük bir gülümsemeyle tüm bu zaman boyunca gözüne kestirdiği çantayı aldı. Üzerinde dilini dışarı çıkaran büyük, beyaz bir kedi suratı olan siyah, rugan bir çanta. Suratın altında *Hello Kitty* yazıyordu.

Caleb ona sadece baktı.

“Ne?”

“Üzerinde *Hello Kitty* yazıyor.”

“Bu bir ego meselesi, değil mi?” diye sordu Sadie. “Erkekliğini riske atmaktan korkuyorsun; hem de bu zavallı, ihmal edilmiş

yavrucağın rahatlıktan mahrum kalması gerektiği anlamına gelse bile...”

Caleb, sırt çantasını onun elinden kaptı ve endişe verici şekilde büyüyen yığına ekledi. Sadie güldü ve kredi kartının reddedilmeyeceğini umarak cüzdanını çıkardı ama Caleb tam bir Kredi Kartı Zırhlı Şövalye gibi ondan önce davrandı.

Sadie'nin sahiplendiği köpek artık resmen ondan daha fazla eşyaya sahipti.

Sonunda Caleb'in arabasına vardıklarında genç kadın birden durdu. Araba gösterişli, hızlı ve pırıl pırıl görünüyordu. “Belki de *Uber* çağırmalısınız,” dedi.

“Gerek yok.”

“Bak, bizim henüz tuvalet eğitimi almadık.”

“Sorun olmayacak. Bin hadi.”

“Pekâlâ, senin araban.” Sadie yolcu koltuğuna oturduğunda neredeyse inleyecekti. Yumuşak deri onu hoş bir şekilde kucakladı, kendi yatağından bile daha rahattı.

Caleb, Lolipop'u az önce satın aldıkları kafese koydu. Düzeltme. *Caleb'in* satın aldığı kafese. Ayrıca bir kafesten çok daha fazlasını satın almıştı. Mama kâseleri, mama, tasma, yular –her ikisi de siyah *Hello Kitty* çantayla uyumluydu– köpek diş fırçası, oyuncaklar, yatak...

Sadie, Willa'nın evcil hayvan dükkânında ortaya çıkan siyah AmEx kartı gördüğünden beri dilinin ucunda olan soruyu dile getirmek için Caleb'in direksiyonun başına geçmesini bekledi. “Senin olmayan bu köpeğe neden bu kadar çok yatırım yapıyorsun?”

Caleb cevap vermedi. Bunun yerine, titreyen telefonunu cebinden çıkardı. “Bana bir dakika müsaade et,” dedi ve telefonu cevaplamak için dışarı çıktı. Birkaç dakikalığına arabadan uzaklaşp

tamamen gözden kayboldu ama Sadie nereye gittiğini anlayamadan geri döndü ve ona şüpheli bir şekilde kek gibi kokan bir torba uzattı. Herhangi bir kek gibi de değil, Tina'nın kafesindeki kekler gibi. Tina gezegendeki en iyi kekleri yapıyordu. Sadie'nin ağzı sulanmaya başladı. "Ne bu?"

"Kahvaltı. Canavarı uysallaştırmak için," dedi Caleb arabasını çalıştırarak. "Gurultu beni deli ediyor."

Sadie ellerini karnına bastırdı, aynı zamanda hem dehşete düşmüş hem de utanmıştı çünkü bu doğrudu. Karnı, Caleb onu uyandırdığından beri gurulduyordu ama bunu fark etmemesini ummuştu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Karnım." Caleb yola çıktı ve ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Buraya gelmeden önce spor salonundaydım ve açlıktan ölüyorum. Bir tane verir misin?"

Kekler tek lokmalıktı, yani mükemmellerdi. Torbadan yabancımsinli gibi görünen bir kek çıkarıp ona verdi.

Caleb gözlerini yoldan ayırmadan başını iki yana salladı. "Yabancımsini sevmem. Onu sen ye."

Mutlulukla, diye düşündü Sadie ve keki ağzına atarak zevk dolu bir inilti çıkardı. Sonra tekrar torbaya uzanıp haşhaşlı bir kek çıkardı ve adamın gözlerinin sıcaklıkla parladığı gerçeğini görmezden gelerek keki onu uzattı.

"Haşhaş da sevmem," dedi Caleb usulca ve genç kadının omuz silkip o keki de ağzına atmasını izledi. Sadie ona limonlu kek vermeye çalıştığında Caleb yine kafasını salladı ve Sadie sonunda anladı.

Caleb onu besliyordu.

Bilerek.

Kahretsin.

Sadie onu bu küstah manipölasyon için azarlamak üzereyken Lolipop inlemeye başladı. Genç kadın arkasını döndü ve kulaklarıyla kuyruğu aşağı düşmüş olan köpeğin üzgün göründüğünü fark etti. “Sence kekleri mi kıskandı?”

“Hayır. Korkmuş.” Caleb arabayı kenara çekti ve başını arkaya çevirip kafesin kapısını açmak için uzandı. Lolipop hemen üzerine atladı. Kucağına çıkar çıkmaz ön patilerini göğsüne dayadı ve teşekkür edercesine çenesinden alnına kadar yüzünü yaladı.

Caleb onu okşadı ve köpeğin vücudundan dökülen tüyler havada süzülerek kaçınılmaz olarak tertemiz deri döşemenin üstüne indi. Caleb keyifli bir kahkahayla onu Sadie’nin kucağına bıraktı. “Eve giderken, onun için satın aldığımız emniyet kemeri nasıl kullanacağımızı öğreneceğiz ama şimdilik onu sıkıca tutmak için elinden gelenin en iyisini yap.”

“Aldığımız değil. *Senin* aldığın.” Sadie kollarını Lolipop’un etrafına sarıp onu kucaklamaya çalıştı ama köpeğin gözleri hâlâ Caleb’in üzerindeydi; güneş onun geniş omuzlarının üzerinde doğup batıyormuş gibi...

Genç adam uzanarak başını okşadı –Sadie’nin değil, köpeğin– ve sonra tekrar sürmeye başladı.

Lolipop anında inlemeye başlayıp onun kucağına geri dönmeye çalıştı.

Caleb gözlerini yoldan ayırmadan onu okşamak için uzandı. Bu, ona dokunmayı kesene kadar işe yaradı. Elini çeker çekmez, Lolipop *beni okşamaya devam et*, dercesine patisini kaldırıp ona doğru uzattı.

Caleb, Lolipop’un patisini büyük elinin içine aldı ve arabayı sürmeye devam etti.

Köpeğin patisini tutarken.

Lolipop rahatladı hatta ön camdan dışarı bakmak için Sadie'nin kucağında dönerken gülümsedi; şimdi yolculuktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

“Ciddi misin?” diye sordu Sadie.

“Bence öyle.”

“Ben seni kastetmiştim.”

“Hey, sızlanmayı kesti, değil mi? Bana bir iyilik yap ve debriyaja bastığımda üçüncü vitese geç, böylece onun elini bırakmak zorunda kalmam.”

Hah. Yaklaşık bir yıldır, Caleb Parker yörüngesine ilk girdiğinden beri, onunla ilgili bir sürü hikâye uydurarak kendini eğlendirmişti; muhtemelen sadece süper modellerle çıktığına hatta belki aynı anda iki kişiyle çıktığına ve dışarıda yemek yerken bahşiş bırakmadığına dair şeyler gibi...

Ama hikâyeler gerçeğin ağırlığı altında parçalanmaya başlamıştı.

Caleb aslında gerçekten iyi bir adamdı, beslenmesi gerektiğini düşündüğü insanları besleyen ve korkmuş, yalnız, terk edilmiş bir köpeği kurtarmak için alerjik reaksiyon riskini göze alan biriydi. Sadie ona baktı. Hâlâ Lolipop'un patisini tutuyordu.

“Ne?” diye sordu Caleb, onun bakışını fark ederek. “Senin elini de tutmamı ister misin?”

“Çok komik ama ben sızlanmıyorum, yani...” diye espri yaptı, onunla fiziksel bir temas kurma düşüncesi karşısında kalbinin hızla çarpmasına tamamen zıt olan alaycı bir ton kullanmıştı.

Ona ne oluyordu?

“Bir şeye mi gerildin?” diye sordu Caleb.

“Hayır. Neden gergin olayım ki?” Caleb onu okumayı nasıl beceriyordu? Hayatı boyunca mükemmelleştirmek için çalıştığı birinci sınıf bir poker yüzü vardı.

“Bilmiyorum ama yanık kokusu alıyorum.” Caleb, veteriner kliniği için yeraltı otoparkına girdi. “Seni bu kadar düşündüren ne?”

“Belki de sadece sessiz bir insanımdır.”

Caleb hafifçe güldü ve Sadie de bunun üzerine gülümsemek zorunda kaldı. “Tamam,” diye itiraf etti. “Sessiz biri değilim. Dik kafalı ve inatçıyım, her zaman ne yaptığımı bildiğimi düşünmeyi severim.”

“Hepsi de mükemmel nitelikler.”

Geldiği yerde öyle düşünülüyordu. Ailesi hayatı boyunca bu özelliklerini bastırmak için uğraşmıştı ama boşunaydı. Sadie, kendisiyle başa çıkabilecek biriyle hiç tanışmamıştı, bu yüzden Caleb’in yorumu onu gerçekten şaşırttı. “Bak, arkadaş olmak bir yana birbirimizi zar zor tanıyoruz. Sırf iyi olmak için doğru olmayan şeyler söylemek zorunda değilsin.”

Sadie’nin yüzünde gördüğü şey karşısında Caleb’in gülümsemesi soldu. “Asla doğru olmayan şeyleri söylemem,” dedi.

Havadaki ciddiyeti hisseden Lolipop, yüzünü onlarınkinin arasına sokup havladı.

Caleb gülümsedi. “Sanırım sen de ilgi istiyorsun ama önce annenle ilgilenmeliyim.” Gözlerini Sadie’den ayırmamıştı. “İyi miyiz?”

Şaka mı yapıyordu? Sadie’nin başı dönüyordu ama yine de onu başıyla onayladı. Bu onun hiç düşünmeden verdiği otomatik tepkisiydi, çünkü iyi olmadığını asla kabul etmezdi.

Caleb, yalanını yüzüne vurdu. “Şimdi kim doğru olmayan şeyler söylüyor?” diye azarladı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Sadie şaşkınlıkla. “Beni böyle okumayı nasıl başarıyorsun?” Daha önce kimse bunu başaramamıştı, Sadie bundan emin olmuştu.

Lolipop tekrar havladı ve onun kucagından Caleb'inkine atladı, genç adam da kapısını açıp dışarı çıktı.

Sadie de onu takip etti. Veteriner kliniği çok pahalı görünüyordu ve genç kadın bunun için endişelenmeye geri döndü. Ancak şimdiye kadar Caleb'in yanında yeni, siyah rügan *Hello Kitty* tasmasıyla mutlu bir şekilde koşan Lolipop kadar endişeli değildi. Caleb gülünç görünmeliydi ama aksine, kendinden inanılmaz derecede emindi ve lanet olsun... Bu seksiydi.

Lolipop kısa süreliğine kapıda durdu ve donup kaldı, sonra bir adım daha atmayı reddederek kendini yere bıraktı.

"Birisi oyuna getirildiğini ve veterinerde olduğunu yeni fark etti," dedi Caleb ve köpeği kucagina aldı.

Lolipop onun çenesini yaladı ve birlikte içeri girdiler.

İyilik borcu olan veterinerin, genç adamı –Sadie'nin gözlerini devirmesine neden olan– tatlı ve hoş bir gülümsemeyle karşılayan uzun boylu ve kıvrımlı bir esmer olduğu ortaya çıktı. Ama Dr. Vicki Consuela, Sadie'yi de aynı tatlı ve hoş gülümsemeyle karşıladı. Lolipop'a karşı o kadar kibar ve iyiydi ki, Sadie kendini ve bu ikisinin bir zamanlar ya da belki de hâlâ sevgili oldukları gerçeğini aştı.

Tamam, kendini aştığı falan yoktu ama bunu kendine saklayabilirdi. Aslında eğer isterse sonsuza kadar kin besleyebilirdi ve bu yeteneği annesinden miras almıştı ama o bile gerçekten harika bir insana benzeyen bir kadına karşı bunu yapacak kadar kaltak değildi.

Lolipop'un sadece üç bacakla doğduğu ortaya çıktı, bu yüzden başka türlü olduğunu bilmiyordu ve engelli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Biraz yetersiz beslenmişti ama bunun dışında sağlıklıydı. Mikroçipi yoktu. Dr. Consuela, köpeğin aşılarını güncelledi, diğer birkaç şeyin yanı sıra kurtlarını dökme tedavisi uyguladı ve

bunların her biri Sadie'yi bir öncekinden daha fazla paniğe kap-
tırdı çünkü... Maliyet.

Ama Caleb'in bir köpekle kurduğu ilk gerçek bağlantıdan
açıkça zevk aldığını görmek garip bir şekilde... Çarpıcıydı, olma-
sını istediği kadar olumsuz bir şekilde de değildi.

"Gerçekten mikroçip taktırmalısınız," dedi Dr. Consuela ve
bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. "Onu kim sahipleniyor?"

"Ben," dedi Sadie, Caleb'in, "Ben sahipleniyorum," dediği
anda.

6. Bölüm

#KörüKörüneİnanç

Tümüyle şok olan Sadie, Caleb'a baktı. "Ne? Hayır. Sen sahiplene-mezsın. Alerjin var. Bak, buraya gelmeni takdir ediyorum, hem de çok ve sana her şeyi geri ödeyeceğime söz veriyorum ama..."

"Ortak sahiplik yapabilirsiniz," diye önerdi Dr. Consuela.

"Ama biz birlikte değiliz," dedi Sadie o sabah ikinci kez.

Dr. Consuela omuz silkti. "Önemli değil. Bir hayvana eş-sa-hiplik yapmak yeni bir moda; çalışan ve meşgul olan insanların evcil hayvan sahibi olmasını kolaylaştırıyor. Paylaşmak, günlük sorumluluğu da yarı yarıya azaltıyor."

Sadie, Caleb'ın bu saçmalığa ne tepki göstereceğini görmek için döndü; köpeği paylaşma düşüncesi karşısında dudaklarının bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını göreceğinden emindi.

Ama adamın yüzünde gülümseme yoktu. Sadece düşünceli, gizemli bir ifade vardı. Bu fikri gerçekten de düşünüyordu.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Sadie.

"Sanırım senden daha fazla değil. Onu sahiplenmek istiyor musun?"

"Evet."

“Ben de öyle,” dedi Caleb. “Açıkçası ne yaptığımı bilmiyorum ama ona gitgide ısınıyorum. Eee... Bunu yapıyor muyuz?”

Sadie titrek bir nefes verdi. “Hayatında bir köpeğe bakacak zamanın yok.”

“Buna ben karar veririm. Evet mi hayır mı Sadie?”

Lolipop’u zaten tüm kara kalbiyle seviyordu ve onsuz olmayı hayal bile edemiyordu. Fakat evet derse, kendini köpeğe olduğu kadar Caleb’a da bağlıyordu. *Hayır de.* “Evet.” *Kahretsin.*

Dr. Consuela gülümsedi. “O zaman karar verildi. Ebeveynliğe hoş geldiniz. Hesabı girişte kapatabilirsiniz.”

Sadie, bakışları sıcacık olan ve karnına komik bir şey yapan Caleb’a baktı. Ah Tanrım...

İki dakika sonra resepsiyondaydılar. Lolipop’un tasmaına takmak için kendilerine özel bir isimlik teklif edildi ve vermele-ri gereken ilk ortak kararlar –etikette kimin adresi kullanılacak– karşı karşıya kaldılar.

“Benimki olsun isterim,” dedi Sadie, kontrol ihtiyacı onu ele geçirirken.

Caleb başını iki yana salladı ve Sadie’nin içindeki sıcaklık kayboldu.

“Neden?” diye sordu. “Onu önce ben buldum.”

Sadie, genç adamın köpeği ilk önce *kendisinin* bulduğunu kesinlikle iddia edebileceğini bilmesine rağmen Caleb buna itiraz etmedi. O derin, karamel rengi gözlerle ona baktı.

“Ne?” diye sordu Sadie huysuzca. Kendine engel olamıyordu. Caleb ona bu şekilde baktığında, iyisiyle ve kötüsüyle her şeyini görebiliyormuş gibi baktığında, kafasını kuma gömme ihtiyacı hissediyordu çünkü onu hiç kimse böyle görmemişti. “Etikette benim adresim olmaması için bana iyi bir neden söyle.”

“Tamam,” dedi Caleb sessizce, onun öfkesine karşılık vermeyi reddederek. “Evinde yaşıyormuş gibi görünmüyorsun.”

İçinde çirkin bir şey yükselen Sadie elini kaldırdı. Ne olduğunu biliyordu. Gurur ve ego. İkisi de berbattı. “Nerede, neden yaşadığım seni ilgilendirmez.”

“Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek,” dedi Caleb. “Ama şimdilik, demek istediğim şu ki Lolipop’un kaybolması durumunda, tasmada yazan adres birimizin gerçekten yaşadığı adres olmalı.” Uzanıp elini Sadie’nin elinin üzerine koydu. “Ayrıca telefon numarasına da ihtiyaçları olacak ve bunun için seninkini verebiliriz. Zaten öyle de *olmalı*, çünkü dediğin gibi onu önce sen buldun ve onu ne kadar önemseydiğini ve biri onu bulursa bunu hemen duymak isteyeceğini biliyorum.”

Sadie’nin öfkesi birdenbire tükenerek tamamen başka bir şeye dönüştü; genç kadının kendini dengesiz, korunmasız ve rahatsız hissetmesine neden oldu. Bunu anlamıyordu ama onunla birlikteyken açık denizde fırtınada kalmış gibi hissediyordu. Yani, muhtemelen ölümcül tehlikedeymiş gibi hissediyordu.

“Ayy,” dedi resepsiyondaki veteriner teknisyeni gülümseyerek. “Ne kadar da şanslı bir köpek. Birlikte harikasınız.”

Sadie o gün üçüncü kez birlikte olmadıklarını söylemek için ağzını açtı ama genç adam ondan önce davrandı.

“Birlikte değiliz,” dedi rahatça, havalı kredi kartını uzatırken.

Sadie ona baktı ve Caleb bu bakışı görmezden geldi.

Beş dakika sonra Caleb’in arabasına geri dönmüşlerdi. Caleb faturayı çabucak halletmişti ve Lolipop’un *Hello Kitty* emniyet kemerini bağlarken ikisi de başka bir şey söylemedi.

“Birlikte harikasınız...”

Sadie bunun onu neden korkuttuğunu biraz biliyordu ama Caleb’in neden aniden geri adım attığına dair hiçbir fikri yoktu.

Tek bildiği, bunun hakkında ne kadar çok düşünürse o kadar çok öfkелendiğiydi. Lanet olsun, o ideal bir sevgiliydi!

Eh, hayatını düzene soktuğunda lanet olası ideal bir sevgili olacaktı. Öyle olmak istediği falan yoktu tabii...

Tanrım. Kafası çok karışmıştı.

Arabayı henüz çalıştırmamış olan Caleb, bir elini Sadie'nin koltuk başlığında, diğerini direksiyonda tutarak onun düşünmesini izliyordu. "Tamam, dökül," dedi. "Önce, Lolipop için bir takım olduğumuzu söylediğimde sinirlendin, şimdi de öyle olmadığımızı söylememe sinirleniyorsun. Bana yardım et. Neler oluyor?"

Olan şey, arabanın içindeki bu samimi ortamda onun kokusunu almasıydı. Narenciye ve açık hava gibi kokan seksi sabunun kokusunu... Adamın kendisi de -lanet olsun ki- kahvaltıda ona yedirdiği keklerden bile daha iyiydi.

"Konuş benimle, Sadie."

"Hav!" dedi Lolipop.

Caleb gülümsedi ve bakışları dikiz aynasına kaydı. "Sen değil." Tekrar Sadie'ye döndü. "Sen. Konuş benimle."

"Bu sabahki dünyayı ele geçirme planlarına geç kalmadın mı?"

Caleb'in parmakları koltuk başlığından ayrıldı ve genç kadının saçının bir tutamına dolandı. "Dünyayı ele geçirme planları şu anda beklemede. Şu anda bunu yapıyorum."

"Bu mu?"

"Evet bu. Seninle birlikte. Bu her neyse artık. Bana söylediğin her şeyi neden bu kadar dikkatle düşünüp taşındığını anlamıyorum. Kendini kısıtlama, Sadie. Hiç senlik değil. Sadece aklındakini söyle."

"Tamam," dedi Sadie. "Neden benimle bir köpeği paylaşmak istediğini anlamıyorum."

"Çünkü alabileceğimi almaya hazırım."

“Lolipop’tan mı?” diye sordu Sadie.

Caleb buna cevap vermedi, sadece ona baktı ve Sadie’nin kalbi durdu. *Ondan* alabileceği her şeyi mi almaya hazırdı? Bunun ne anlama geldiğine veya bu konuda nasıl hissedeceğine dair hiçbir fikri yoktu. “Öyleyse neden veteriner teknisyenine birlikte olmadığımızı bu kadar çabuk söyledin?” diye sordu.

Caleb tek kaşını kaldırdı. “Aksini mi söylemeliydim?”

“Elbette hayır,” dedi Sadie, ama Caleb en azından biraz da olsa tereddüt edebilirdi. “Sadece bil diye söylüyorum, ben ideal bir sevgiliyim.”

Caleb’in dudakları seğirdi ama gözleri son derece ciddiydi. “Buna hiç şüphem yok, Sert Kız.”

Alay mı ediyordu? “Asla emin olamayacaksın. Senin gibi adamlarla çıkmam.”

“İyi adamlarla mı?”

“Gazilyonerlerle.” Gerçi birinin iyi olup olmaması da öncelikleri arasında pek sayılmazdı. Erkeklerden vazgeçmesinin başka bir nedeni de buydu. İyi-ölçeri yoktu.

Caleb kocaman gülümsedi. “Şu anda bunu düşünüyorsun. Bizi.”

“Düşünmüyorum.” Bugün sıraladığı tüm şu yalanlara da bakın hele. Caleb çok yakındaydı. Çok iri ve seksiydi. En azından birkaç sabahtır tıraş olmamıştı ve çenesindeki sakal korkunç derecede baştan çıkarıcıydı. Ayrıca, karşı konulmaz kokusu yasaklanmalıydı ve Sadie’nin, neden onunla böyle bir şey düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. “Hepsi senin hatan.”

Caleb, genç kadının en iyi taraflarını okşayan o yumuşak kahkahasıyla güldü. “Seni ne rahat hissettirecekse öyle düşün,” dedi, genç kadının saçını son bir kez çekiştirerek arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Lolipop bir anda kendini kaybederek inlemeye başladı ve sesi gitgide yükselerek hıçkırıklara dönüştü.

“Yapamam,” dedi Sadie, yüreği sızlamıştı. Arkaya uzandı ve köpeğin emniyet kemerini açtı. Göz açıp kapayınca kadar, Lolipop onun kucasına atlayıp Caleb’a patisini uzattı.

Caleb, köpeğin patisini tutup kafasını salladı. “Görünüşe göre son derece eğitilebilir biriyim.”

Bu hiçbir şekilde doğru değildi. Sadie, bu güzel manzaraya başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. Pacific Pier binasının önüne park ettiklerinde Lolipop’un tasmaına uzandı ama Caleb elini onun koluna koydu. “Velayet için günleri nasıl bölmeyi planlıyordun?”

Sadie alt dudağını ısırıldı. Kabul etmek istemese de –özellikle de onun yüzüne karşı– sorumluluğu paylaşacak birine sahip olduğu için minnettardı. Adil olmak isteyerek, “Günlere bölebiliriz,” diye önerdi. “Yirmi dört saat ben bakarım ve sonra sen de aynısını yaparsın. Sana uyar mı?”

“Elbette,” dedi Caleb. “İlk vardiyayı ben alabilirim. Bugün programın tamamen dolu, değil mi?”

“Evet, ama seninkinin de öyle olduğuna eminim.”

“Biz iyi olacağız,” dedi Caleb kolayca.

Sadie, “Daha önce hiç köpeğin olmadı,” diye hatırlattı ona. “Güven bana, görüldüğünden daha zor.”

Caleb omuz silkti, endişeli olmadığı belliydi.

İyi. Sadie tasmayı bıraktı. “Arada fotoğraf gönder.”

“Tabii.”

“Hayır, aptal köpek sahibesini geçiştirmeye çalışma,” dedi Sadie. “Bana söz ver.”

Caleb ciddi gözlerle bakışlarına karşılık verdi. “Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Söz verdiğimde gerçekten söz veririm. Sözümden dönmem.”

Havada bir şey vardı. Gerilim. Cinsel bir gerilim ama aynı zamanda... Daha fazlası. “Hiç mi?” diye sordu Sadie.

“Hiçbir zaman.”

Geri adım atmamak ve karşı koymak Sadie için her zaman çok önemli olmuştu. Özellikle de kendi dünyasını yöneten ve her istediğini elde eden Caleb gibi bir adama karşı... Yine de gözlerini önce kaçıran o oldu, çünkü Caleb’a inanmıyordu. Bunu yapamazdı. *Kimse* sözünü her zaman tutmazdı.

Caleb, kadının çenesini nazikçe tutarak kendine çevirdi. “Bana inanmıyorsun,” dedi. “Ama inanacaksın. Bana güvenebilirsin, Sadie. Lolipop’u yarın sabah sana geri getireceğim.”

Ve sonra gitmişti.

Sadie, elini onun dokunduğu yere koydu ve uzun bir süre aptal gibi orada dikildi. Az önce ne olmuştu? Hiçbir şey, diyerek kendini ikna etmeye çalıştı. Hiçbir şey olmamıştı ve işe gitmesine on beş dakika kala, taco kamyonunun park edildiği binanın güneydoğu köşesine yöneldi.

Ivy kamyondaydı. Ufak tefek bedeninden çok daha büyük bir kişiliğe sahip olan bir altmışlık bir aşçıydı; arsız, eğlenceli, akıllı ve kesinlikle mazeret kabul etmeyen biriydi. Sadie, Ivy’nin fikrine güvenebileceğini biliyordu.

“Bu sabah ne ilgini çekiyor?” diye sordu Ivy.

Sadie kamyonun yan tarafındaki kara tahtada yazan menüye baktı. Menüdeki her şey mükemmeldi ki bunu deneyimlerinden biliyordu. “Yumurtalı, peynirli ve domuz pastırmalı yumuşak bir taco –hatta *iki* tane olsun– ve bir de yanında Caleb Parker hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.”

Ivy şaşkınlıkla donup kaldı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Bence bugünün spesiyali olan baharatlı chorizo ve kızarmış yumurtalı taco ile daha iyi gider.”

Sadie gözlerini devirdi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Ivy. “Caleb Parker saçma derecede seksi. Biriyle tanıştığın an kalbinin teklemesi nasıl bir duygu bilir misin?”

“Evet,” dedi Sadie. “Öna ritim bozukluğu deniyor ve o lanet şey yüzünden ölebilirsin.”

Ivy güldü. “Neden bana Caleb’i soruyorsun?”

Bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yoktu. Bu binada hiçbir sır gizli kalmazdı. “Çünkü bir köpeği kurtardık ve sanırım onu paylaşacağız.”

“Adını söylememek için bütün bir yıl boyunca Takım Elbiseli dediğin bir adamla birlikte bir köpek mi sahipleneceksin?”

“Saçma, değil mi?” Sadie kafasını salladı. “Birine karşı bir daha bir şeyler hissetmektense, ayak bileğime arka arkaya yirmi beş kez *scooter* çarpmasını tercih ederim ama yine de...” Kollarını iki yana açtı. “İşte buradayım, tüm lanet duyguları hissediyorum,” diye itiraf etti.

Ivy bıcağını bıraktı. “Sen ciddisin. Peki. Vay canına. Bu pek sık olmaz. Çok seçicisin, bir daha başka bir erkekle birlikte olmak istemediğini sanıyordum.”

“Evet evet, seçiciyim,” diye onayladı Sadie. “Gereğinden fazla seçiciyim ama dün gece, otuz dakika boyunca yeni köpeğimin kaka yapmak için mükemmel bir yer aramasını izledim, bu yüzden bazı şeyleri yeniden düşünmeye karar verdim.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Ivy. “Ve bu arada köpek çok sevimli. Caleb’in paylaşımını gördüm. Sana spesiyalimden yapayım – müesseseden – ve o sırada konuşalım, tamam mı?”

“Ama baharatlı chorizo ve kızarmış yumurtalı taco sevip sevmeyeceğimi bilmiyorum.”

“Biraz inançlı ol be kadın. Ben yapıyorum ki bu da onu seveceğin anlamına geliyor. Öyleyse duyalım bakalım. Hiçbir şeyi atlama.”

Sadie içini çekti. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Duygulardan!” dedi Ivy, vurgulamak için bıçağını sallayarak.

“Duygular hakkında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Dışarıdan bakıldığında çok soğukkanlıyım ama içten içe, daha çok... Trafığın ortasında kalmış bir sincap gibiyim.” Ivy gülünce Sadie başını salladı. “Bu aptalca. Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Bekle.” Ivy’nin gülümsemesi yavaşça soldu. “Hiç de aptalca değil. Sadece seni tanıdığım süre boyunca hiçbir erkeğe fazla ilgi göstermedin, bu yüzden spektrumun en tepesindeki birini seçmen bana komik geldi, hepsi bu kadar. Yani daha geçen hafta, bana asla kovalayan olmamamı, her zaman kovalanan kişi olmamı söylemiştin. Tekila olduğumu, limon olmadığımı söylemiştin. Buna bayıldım, çünkü duygularının yoluna çıkmasına asla izin vermeyecek kadar havalı olduğunu ima ediyordu. Ama Sadie, duygular her zaman kötü değildir.”

“Bu durumda öyleler,” dedi Sadie. “Caleb benim ligimin o kadar dışında ki o ligi göremiyorum bile.”

“Hayır. Hayır,” diye tekrarladı Ivy yumuşak bir sesle. “Öyle değil, alakası bile yok.” Derin bir nefes aldı ve yakınlarda kimse olmadığını emin olmak için etrafına bakındı. “Yani evet, adam inanılmaz derecede yakışıklı ama aynı zamanda...”

“Ah, lanet olsun,” dedi Sadie. “Tam bir pislik, değil mi? Yavru kedileri tekmeleyen? Bahşiş bırakmayan? Topuklu ayakkabı giyen? Bir de korse giydiğini söyleme sakın. Erkekler için korse oluyor mu?”

“Tanrım, umarım yoktur.” Ivy, Sadie’nin siparişi üzerinde çalışırken titredi. “Dürüst olmam gerekirse, o sadece iyi bir adam.”

Sadie daha önce aynı şeyi düşünmüş olmasına rağmen başını salladı. “Mümkün değil. İyi adamlar şehir efsanesidir. Bir zamanlar var olmuşlarsa bile soyları çoktan tükenmiştir.”

Ivy omuz silkti. “Seninle aynı fikirde olmaya meyilliyim ama görünüşe göre bir tanesi hayatta kalmış.”

“Kusurları var. Mükemmel olamaz.”

“Ah, mükemmel demedim,” dedi Ivy. “Penis taşıyan hiçbir insan mükemmel değildir. Ama kusurlarına rağmen ya da belki onlar yüzünden, gerçekten de sadece iyi bir adam. Sana da iyi gelecektir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bir testim var,” dedi Ivy ve Sadie’ye içinde siparişinin olduğu bir sepet uzattı. “Ne kadar zengin ya da zeki olursan ol, bir hayvana davranış şeklin bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi söyler. Ve onun senin köpeğine nasıl davrandığına bir bak.”

Lanet olsun. Bu iyi bir kuraldı. Sadie yumurtalı taco’dan bir ısırık aldı ve inledi. “Aman. Tanrım.”

“Değil mi ama?” dedi Ivy gülümseyerek.

Sadie yemeye doyamıyordu “Bunlarla evlenmek ve küçük taco bebekler doğurmak istiyorum. Gerçekten de Caleb’in iyi bir adam olduğuna inanıyorsun, öyle mi?”

“Evet. Körü körüne inanıyorum diyelim.”

Sadie başını salladı. “Benim körü körüne inanmak gibi bir yeteneğim yok.”

Ivy onun istemediğini iddia ettiği ikinci taco’yu iştahla yemesini izledi ve gülümsedi. “Bence bu konuda yanılıyor olabilirsin.”

7. Bölüm

#BenimleDalgaGeçiyorOlmalısn

Caleb, her zaman mutlu olduğu yere, işine gitti. Orada kendini kaybedebilirdi; sorunları çözer, çözümler yaratır, ne gerekiyorsa yapar ve özel hayatını –ya da özel hayatının eksikliğini– bir an bile düşünmezdi.

Bugün durum böyle değildi. Bugün birkaç görevi aynı anda yapamıyordu. Tek yapabildiği Sadie'yi düşünmektir. Hayatındaki insanları zihinsel bölmelere koyma eğilimindeydi. Çalışanlar. Arkadaşlar. Randevular. Ailesi. Ancak zenginleşen hayatına ve bu hayatın içindeki tüm iyi insanlara rağmen yalnızdı. İçindeki huzursuzluğu daha önce kelimelere hiç dökmemişti ama şimdi bunu yapıyordu.

Yalnız kalmaktan bıkmıştı.

Ve Sadie bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Onun, iş arkadaşlarıyla ve arkadaşlarıyla nasıl etkileşime girdiğini görmüştü. Hepsi ona değer veriyor ama anlamıyorlardı, bu yüzden Sadie bir parçasını onlardan saklıyordu.

Caleb bunun farkındaydı. Anlıyordu.

Genellikle, inkâr etmek huyu değildi. Ondandır çok etkilenmişti. Bilmediği şeyse bu duygularla ne yapacağıydı. Hayatındaki her şey dengeli ve anlaşılırdı. Ama Sadie öyle değildi. O bir hesap, bir

rakam ya da bir şirket değildi. Çözemediği bir bulmacayı temsil eden karmaşık bir insandı.

Aralarındakilerin bir kısmı sadece fiziksel çekimdi. Ama aynı zamanda daha fazlasıydı. Caleb... Ondan çok *hoşlanıyordu*. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek, onunla daha fazla vakit geçirmek ve aralarındaki bu şeyin nereye gittiğini görmek istiyordu.

Sadie de aynı şekilde hissediyor muydu? Caleb'in kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Genç kadın istediğinde duygularını saklamakta çok iyiydi, hatta ondan bile iyiydi ve bu çok şey söylüyordu.

Tanıştığı diğer kişilerin aksine, Sadie onu oyundan düşürmüştü. Son derece bağımsız ve inanılmaz derecede ketum biriydi; etrafına bir sürü duvar örmüştü –onun için yıkmaya niyetli olmadığı duvarlar– ve Caleb'in onun ne sakladığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ve şimdi birlikte bir köpeği sahiplenmişlerdi.

Caleb, Lolipop'u işe yanında getirmişti çünkü onu bütün gün evinde yalnız bırakmak istememişti, aynı zamanda onu kız kardeşleriyle tanıştırmak ve neden köpeklere alerjisi olmadığını öğrenmek istiyordu. Ne yazık ki Sienna ve Hannah bugün şirket dışındaydı. Kayla doğum izindeydi ve ikinci bebeğini büyütmeyle meşguldü. Ve Emory, New York'taydı, sonunda yüksek lisans yapma hayalinin peşinden koşmuştu.

İki yöneticisi, toplantıları sırasında köpeğe bakma konusunda ona yardım etti ve Lolipop kısa sürede tüm personeli kendine âşık etti. Caleb, Sadie'ye Snapchat'ten elinden geldiğince sık fotoğraf gönderdi. Sadie hiçbirine cevap vermedi ama Caleb onun her birini hemen açtığını bildirimlerden görebiliyordu.

İşten sonra, Lolipop'u eve götürdü. Elbette patisini tutarak. Arabadan indiklerinde, Lolipop evin ön bahçesinde işini gördü. Üç farklı noktada. Görünüşe göre köpeği aynı anda hem yürüyüp hem de kaka yapmayı seviyordu.

“Belki de adını Çok Kaka Yapar olarak değiştirmeliyiz,” dedi.

Lolipop, ayaklarının dibine oturdu ve kendinden son derece memnun bir halde nefes nefese ona baktı.

Neyse ki, tam da o anda kâhyası ve kâhyanın genç oğlu evden çıktılar, belli ki haftalık temizliklerini yeni bitirmişlerdi. Caleb cebine uzanarak iki yirmilik çıkardı ve parayı Lolipop’un arkasını temizlemesi için çocuğa verdi. Sonra köpeği içeri almak için arkasını döndü ve onu çiçek tarhlarından bir şeyler yerken buldu.

“Başka bir köpeğin kakası,” dedi çocuk.

Caleb bir yirmilik daha çıkardı ve çocuk tüm bahçenin kakalardan temizlendiğine emin oldu.

Daha fazla yirmiliğe ihtiyacı olacaktı.

İçeride, oturma odasına Lolipop’un yatağını kurdu ve ardından onun rahat etmesi için televizyonu açtı. Telefonunu kontrol ettiğinde Sadie’den bir mesaj geldiğini gördü.

Seninle yatmasına izin verme, bu geri alamayacağın kötü bir alışkanlık.

Sorun değildi, zaten yatağını paylaşmaya hiç niyeti yoktu. En azından Lolipop’la... Ancak en sevdiği araba programlarından birinin bir bölümünün ikinci dakikasında, bacaklarını bir oyuncak merdiven gibi kullanan köpek, kanepeye nasıl tırmanacağını bulmuştu. Kendinden gurur duyan bir hırıltıyla başını onun bacağına dayadı. “Tamam, ama annene söyleme.”

Saat on birde, Lolipop’u yatağına taşıdı, ona orada kalmasını söyledi ve sonra kendi yatak odasına kaçmaya çalıştı.

Lolipop onu takip etti.

Caleb onu yatağına geri götürdü ve köpeğin altın rengi kocaman gözlerine baktı. “Burada kal ve evi koru, tamam mı?”

Lolipop hafifçe inleyip kuyruğunu bacaklarının arasına aldı.

Kahretsin. “Tamam, evi ben korurum. Seninle biraz daha televizyon izleyeceğim...”

Kanepeye geri döndüler. Birkaç saat sonra, Caleb kendini gerçekten harika bir rüyanın derinliklerinde buldu. Kucağında bir kadın vardı.

Sadie.

Kadın dilini çenesinden kulağına doğru kaydırıyor, ona yapmak istediği her şeyi fısıldıyordu. Ah evet. Caleb gözlerini açtı ve...

Göz teması kurduğunda poposunu sallayan Lolipop’la yüz yüze geldi.

“Tamam,” dedi ciddi bir şekilde. “Konuşmamız gerek. Köpeklerle büyümemiş olabilirim ama sana boyun eğmemem gerektiğini biliyorum. Ben bir yetişkinim.” Kanepeden kalkıp onu bir kez daha yatağına götürdü. “İyi geceler,” dedi kararlı bir şekilde ve sonra köpeğin başından öperek bunu mahvetti.

Ancak belli ki Lolipop’un oturma odasında kalmaya niyeti yoktu. Ayrıca evinin çok büyük olduğunu fark etti. Caleb onunla birlikte yatak odasıyla oturma odası arasında en az yüz kez mekik dokuduktan sonra, sonunda köpeğinin ondan çok daha inatçı olabileceğini anladı. “Bu özelliğini annenden almışsın,” dedi, köpek yatağını kendininkinin yanına kurarken. Sonra köpeğin gözlerine bakmak için çömeldi. “Artık olduğun yerde kalacaksın, değil mi?”

Lolipop ağzı kulaklarına vararak gülerken nefesini yüzüne üfledi. Karşılık vermemek imkânsızdı. “Tam bir sersemsin,” dedi Caleb sevgiyle. Ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkardı, hızlı bir duş aldı ve duştan çıktığında Lolipop’u, suyu sevmediğini ve suya güvenmediğini söyleyen endişeli bir ifadeyle onu izlerken buldu. Dişlerini fırçaladı, havlusunu açtı, köpeği tekrar yatağına yatırdı ve sonra kendi yatağına yattı. Gözlerini kapattı ve...

Lolipop sızlandı.

“İyisin,” dedi Caleb karanlıkta. “Ben buradayım.”

Ama arabasının arka koltuğunda ve oturma odasındaki yatakta olduğu gibi Lolipop’u ikna edemedi. Caleb, onun yatağın yanına doğru hareket ettiğini ve yukarı zıplamaya çalıştığını duydu.

Fakat Lolipop başarısız oldu.

“Kahretsin.” Yataktan fırlayıp onu kucağına aldı. O iyiydi ama Caleb az daha kalp krizi geçiriyordu. Sonunda pes edip yatağına geri döndü. Onunla birlikte. Lolipop yanına kıvrıldı ve Caleb başını yastığa koymadan önce horlamaya başladı.

Caleb tam bir enayydi.

Birkaç saat uyudu, şafaktan hemen önce Lolipop göğsünde uyurken uyandı. Onu rahatsız etmeden telefonunu kontrol etmeyi başardı ve önceki gece, gece yarısına doğru Sadie’den bir mesaj geldiğini gördü.

HANI BENİM FOTOĞRAFIM?

Caleb, Lolipop’un hemen bir fotoğrafını çekip ona gönderdi. İki saniye sonra telefonu çaldı.

“Köpeğimin üstünde uyuduğu karın kasları kime ait?” diye sordu Sadie.

“Bana,” dedi Caleb.

Telefonu titredi. Sadie, FaceTime’a geçmişti. Caleb aramayı kabul et düğmesine bastı ve işte karşısındaydı, makyajsız yüzünün etrafındaki saçları vahşice dağılmıştı. Gözleri... Harikaydı. “Hey,” dedi ve yüzüne aptalca bir gülümseme yerleştiğini hissetti. “Yatağımdasın.”

“Çok komik,” dedi Sadie, sesi onu hiç de komik bulmadığını açıkça gösteriyordu. “Sen ne halt ediyorsun?”

8. Bölüm

#KendineGel

Sadie nereye bakacağını bilmiyordu; çıplak göğsü, geniş omuzları, yalamak istediği karın kasları... Tam bir görsel şölendi ama böyle bir şeyi hiçbir şekilde itiraf etmeyecekti.

“Günaydın,” dedi Caleb, tembel bir gülümseme ve Sadie’ye gizli bir heyecan veren boğuk bir sesle.

Kendine gel, diye emretti Sadie kendi kendine. Alt tarafı sabahın köründe bile acayip seksi görünüyordu. Ne olmuş yani! Ve şimdi de bir şeyler düşünüyordu, gerçekten erotik şeyler. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. “Yatağında köpeğimle birlikte uyumak, köpeğimin senin yatağında uyumasına izin *vermemenin* tam tersi,” dedi.

Caleb’in dudakları yukarı kıvrıldı. “Bizim köpeğimiz,” dedi. “Ve ben yanında olmadığım sürece uyumaz.”

“Ama çıplaksın.”

Caleb omuz silkti. “Ben böyle uyurum.”

Ah Tanrım. Sadie, çarşafın adamın tam belinde toplanıp tüm teçhizatını saklaması karşısında rahatlatma ve hayal kırıklığı hissetmek arasında kalmıştı.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Caleb.

Üzerinde büyük beden bir tişört ve eşofman altı vardı. Makyajsızdı. Gözlerinin etrafında halkalar olduğunu ve yüzünün solgun görüldüğünü çok iyi biliyordu. Stresten. Durum şuydu ki bu muhteşem adam, çıplak olsun ya da olmasın, kursuz görünsün ya da görünmesin, tam olarak söylediği şeyi kastederek ona bakıyordu. Onun gerçekten de iyi görüldüğünü düşünüyordu ve Sadie bunu kabul edecekti. Ama bunu yapmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Caleb'm gözleri karardı ve telefonundan direkt onunkine akın eden cereyan Sadie'nin bacaklarının arasına ulaştı.

Hah. Belki de bir dakikaya bile ihtiyacı olmayacaktı.

"Vay canına," diye mırıldandı Caleb, o boğuk sabah sesiyle. "Bu günü bir kenara yazın. Sadie Lane'in nutkunun tutulmasına neden oldum." Durdu ve gözleriyle onu, Sadie'nin kırmızı kadife keklere baktığı gibi derinlemesine inceledi. Sonra gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Beni çok fena istiyorsun."

"Yanlış. Birincisi, saat gecenin bir yarısı ve beynim tam güçte çalışmıyor."

Caleb'm gözlerindeki keyif ve sıcaklık, ne yapmaya çalıştığını bildiğini ama ona yalancı diyemeyecek kadar kibar olduğunu söylüyordu. "Peki ya ikincisi?" diye sordu.

Kahretsin, devamında ne söyleyeceğini unutmuştu. "Biliyor musun? Demek muhteşem genlere sahipsin. Bu sadece şans, kendini bir şey sanma sakın." Sonra bağlantıyı kesti.

Soğuk bir duş ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sonra yatağından kalkarken telefonu çaldı. Arayanın tekrar Caleb olmasını bekliyordu ama değildi. Masaj salonundaki patronuydu, ona, Lolipop'un çok sevimli olduğunu düşünmesine rağmen salona girmesine izin verilmeyeceğini hatırlatıyordu.

Sadie'nin zaten bildiği ama yine de aksini umduğu bir şeydi. Saate baktı. Lanet olsun. Sonra derin bir nefes aldı ve son aramalara bakıp Caleb'in bağlantısına tıkladı.

Ki bu da normal bir arama yerine FaceTime araması olduğu anlamına geliyordu. Caleb, tamamen ıslak, pürüzsüz, kaslı bir vücut ve kalçasına tehlikeli bir şekilde sarılmış bir havluyla cevap verdi. Başını salladı ve su damlaları etrafındaki buhara karıştı. "Ne oldu?"

"Eeee," dedi Sadie zekice, belli ki sadece iki beyin hücresi çalışıyordu.

Caleb gülümsedi. "Bana gerçeği söyle. Sadece beni tekrar çıplak görmek istedin."

Sadie diline sahip çıkmak için onu sertçe ısırdı. Düşmana bilgi vermenin anlamı yoktu. "Çıplak değilsin, belinde havlu var."

"Havluyu çıkarabilirim."

"İlgilenmiyorum."

Ağzı böyle söylüyordu ancak beyni ona farklı bir hikâye anlatıyordu.

Caleb sadece sırtıttı. Biliyordu. Kahretsin. Sadie, bakışlarını onun vücutundan çekip gözlerine doğru kaymaya zorladı.

Ama bu neredeyse daha kötüydü çünkü vücudu, ne kadar harika olursa olsun, onu gözleri kadar esir almıyordu. O gözlerde, Sadie'ye korkunç bir heyecan veren sırlar ve karanlık bir hava vardı. Caleb Parker, güçlü ve zengin bir adamdı, kontrolü her zaman ama *her zaman* elinde tutardı. Fakat Sadie'nin bir yanı, bu kontrolü kaybederse nasıl biri olacağını merak ediyordu...

Hayır. Oralara gitmiyordu. Hiç kimseyle. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. Kolay bir itiraf değildi. "Lolipop'u masaj salonuna götürmem yasak. Onu senden erken almam gerekiyor, böylece onu Willa'nın yanına bırakacak zamanım olur."

“Neden paranı kendine saklayıp onu bana bırakmıyorsun,” dedi Caleb. “Sabah toplantılarım boyunca burada kalabilir. Canvas’taki vardiyaandan önce alıp sana getiririm.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin...”

“Ama istiyorum.” Caleb aniden durdu ve etrafına bakındı. “Kahretsin. Bekle.” Belli ki telefonunu bir tezgâhın üzerine attı çünkü o sırada Sadie tavanda dönen buhara bakıyordu. Caleb’in Lolipop’u çağırıldığını duyabiliyordu ve o anda kalbi durdu.

“Onu buldun mu?” diye sordu.

Cevap gelmedi.

Caleb, sonsuzluk gibi gelen on saniyenin ardından telefonu eline aldı ve yatak odasını göstermek için çevirdi. Yastıklarından biri yere düşmüştü ve Lolipop, yastığın sahibi –ve Caleb’in sahibi– kendisiymiş gibi rahatça üstüne kıvrılmıştı.

“Aman Tanrım,” dedi Sadie. “Gördün mü? Şimdi onu yatağından asla kaldıramayacaksın.”

Caleb, köpeği kucağına aldı ve onunla burun buruna geldi. “Çok tatlısın,” dedi. “Bunu kabul ediyorum. Ama dikkatlice dinle. Dün gece tek seferlik bir şeydi.”

Sadie alayla güldü.

Lolipop, genç adamın burnunu yaladı.

“Hayır, ciddiylim,” dedi Caleb.

Lolipop onu bir kez daha yaladı ve Caleb dönüp Sadie’ye baktı. “Beni dinlemiyor.”

Hangi kadın, onu sadece o havluyla orada dikilirken görünce dinlerdi ki? Sonra Sadie, adamın gözünü dikip ona baktığını fark etti. “Ne?” diye sordu.

Caleb yavaşça başını salladı. “Bir şey yok. Bir an için bana karşı yumuşadığını sandım.” Gülümsedi. “Ama bu sadece benim hayal gücümün ürünüydü, değil mi?”

Genç kadın boğazını temizledi. “Kesinlikle.”

Sadie, Caleb’in onun tamamen palavra sıktığını bildiğinden emindi. Yine de genç adam bunun yanma kâr kalmasına izin verdi. “Ben işe hazırlanırken ona eşlik etmek ister misin?” diye sordu.

Pekâlâ, kahretsin. Köpeği aramak için evin içinde koştururken yumuşamadıysa bile, şimdi ona fazladan birkaç dakika verdiği için yumuşamıştı. “Evet, teşekkür ederim.”

“Her zaman,” dedi Caleb. İnsanlar bunu her zaman söylemelerine rağmen her seferinde ciddi olmasalar da, Sadie bir şekilde onun ciddi olduğunu biliyordu.

Caleb, köpeği tekrar yatağa bıraktı ve Sadie’nin görebilmesi için yere düşen yastığı alıp telefonun arkasına destek yaptı. Ardından kıyafetlerini alıp banyoya gitti.

Bu tam bir fıyaskoydu ve ne kadar da korkutucuydu?

Caleb üç dakika sonra, dünyayı ele geçirmeye hazır görünen bir takım elbise içinde yeniden ortaya çıktı. Sadie’nin, bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama adamın yüzündeki ifade bile farklıydı.

Caleb Parker tam iş modundaydı.

“Bir saniye bekle,” diye seslendi ona ve gözden kayboldu. Bir dakika sonra, Lolipop’un güvenli bir şekilde aşağı inmesi için yatağa dayadığı geçici bir rampaya dönüştürdüğü bir tahta parçasıyla geri döndü.

Sadie’nin ağzı açık kalmıştı.

Daha sonra Caleb, Lolipop’a rampanın nasıl kullanılacağını gösterdi. “Tamam, o halde birkaç saat burada takılacaksın. Öğle yemeğinde senin için geri geleceğim. Tek yapman gereken kestirmek ve... Köpekler gün içinde ne yapıyorsa onu yapmak.”

Köpeğin burnuna hızlı bir öpücük kondurdu ve Sadie’nin havaya kalkmış kaşını gördü. “Sen de mi öpücük istiyorsun?” diye sordu.

Evet... “Rüyanda görürsün.”

“Zaten oradasın,” dedi ve bu, genç kadını susturdu.

Onunla ilgili rüya mı görüyordu?

Caleb telefonu aldı ve evin içinde ilerledi.

“Rampa,” dedi Sadie dikkatle. “Bu... Bir şeydi.”

Caleb gülümsedi. “İyi bir şeydi, değil mi?”

Harika desen daha doğru olur... “Sen tanıdığım en büyük enayisin,” dedi.

Genç adam güldü, onun içini okuduğu belliydi.

Ve haklıydı. Sadie, Lolipop için yaptıklarından inanılmaz derecede etkilenmişti, kahretsin. Bir şeyler hissediyordu, çok fazla şey hissediyordu. “Sen farklısın,” dedi.

“Yani hem tanıdığın en büyük enayiyim *hem de* farklıyım. Bugün ne kadar da çok iltifat aldım.”

Sadie gözlerini devirdi. “Benden iltifat duymaya ihtiyacın varmış gibi.” Durakladı. “Sen... Analitiksin, bu da seni ortalama bir insandan daha planlı yapar. Bir taktik düşünürsün. Engelli köpeği için anında rampa kurabilen ve aynı zamanda alaycı bir ukala olabilen birisin.”

Caleb kahkaha attı. “Alaycı ukala. Eh, kişi kendinden bilir işi.” Sıcak gözlerle ona baktı. “Ve sen de farklısın. İyi anlamda yani. Sen bir bulmacasın, bir türlü çözemediğim bir bulmaca. Bu sık olmaz.”

“Bir kadını çözemezsin,” dedi Sadie.

Caleb tekrar güldü ve Sadie, bu sese alışabileceğini düşündü. Bağımlısı bile olabilirdi. Yani bu hiç de iyi değildi.

FaceTime görüşmeleri hâlâ devam ediyorken Caleb, Sadie’nin ön kapı olduğunu tahmin ettiği yerden dışarı çıktı. Fazla bir şey göremiyordu ama ani ulumayı duymakta hiç sorun yaşamadı.

Ve sadece küçük bir uluma da değildi, kulakları sağır eden ölümcül bir ulumaydı. “Aman Tanrım,” dedi. “Sorun ne, ona ne oldu?”

Caleb çabucak kapının kilidini açıp tekrar içeri girdi. Ulumalar bir anda durdu ve Sadie, parke zeminde kayan dengesiz patilerin tıkırtısını duydu. Hemen ardından Caleb saldırıya uğradı.

“O iyi mi?” diye sordu genç kadın, Caleb yere çömelip köpeği kollarına alırken.

“Evet. Sanırım onu bırakıp gittiğim için üzüldü. Dinle,” dedi Lolipop’a. “Böyle uluyamazsın. İnsanlar birini öldürdüğümü sanacak.” Köpeği telefonun üzerine koyup ayağa kalktı ve... Sadie’nin manzarası tepetaklak oldu.

Caleb telefonu düşürmüştü.

Telefon yerden sekip Lolipop’un yanına düştü ve köpek resmen havaya sıçrayarak dehşete düşmüş bir ifadeyle gözden kayboldu.

“Siktir,” diye mırıldandı Caleb ve sonra daha yumuşak bir sesle Lolipop’a seslendi. “Sorun yok bebeğim, sadece telefonumdu...”

“Biri ona bir şeyler fırlatmış olmalı,” dedi Sadie, göğsü sıkışarak.

“Biliyorum,” derken çoktan harekete geçmişti, belli ki onun peşinden gidiyordu. “Lolipop?”

Bir ses ikisini de alarma geçirdi ve Sadie’nin hissettiği o çok yeni ve ham duygularla yüreği cız etti.

“Yatağımın altında,” dedi Caleb ve dizlerinin üzerine çöktü.

Lolipop olabildiğince geri kaçmış ve duvar dibine sinmişti.

“Ah, hayır bebeğim,” diye mırıldandı Caleb. “Korkma. Sana kimse zarar veremeyecek, söz veriyorum.”

Lolipop o kocaman, duygulu gözlerle ona baktı. Sadie zar zor nefes alıyordu.

“Şimdi anlıyorum,” dedi Caleb yumuşak bir sesle. “Yalnız olmayı sevmiyorsun. Pislğin biri sana iyi davranmamış ve muhtemelen sana bir şeyler fırlatmış. O hayat geçmişte kaldı, tamam mı? Benimle birlikte işe gelebilirsin. Orayı sevmiştin, hatırladın mı? Yöneticimde o çok sevdiğin kurutulmuş etten var.”

Lolipop, kuyruğunun bir kez sallanan ucu dışında yerinden kıpırdamadı. İnanmak istiyordu ama inanmıyordu.

Sadie'nin boğazı yandı. Köpeğin nasıl hissettiğini biliyordu.

Caleb, Lolipop'un Sadie'yi görebilmesi için telefonu bıraktı. “Konuş onunla,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Bir dakikadan çok daha az bir süre içinde füme et ve peynirle yeniden ortaya çıktı. Yatağın altından çıkıp yemeği midesine indiren Lolipop, yaşadığı travmayı unutmuş görünüyordu.

Caleb, Sadie'nin bakışlarıyla buluştu. “Demek ki rüşvet verilebiliyormuş.”

“Onu az önce et ve peynirden oluşan bir servetle besledin,” dedi genç kadın. “Bununla herhangi birine rüşvet verilebilir. Kahretsin, bunun için yabancı ve tehlikeli bir minibüse bile binerim.”

Caleb gülümsedi. “Bunu da bilmek güzel. Lolipop'u bırakırken sana da biraz getiririm.”

Sadie gözlerini devirdi ve bağlantıyı kesti.

Ve sonra günün geri kalanında onu düşünmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, Caleb ve Lolipop araya binmiş ve el ele tutuşmuş bir halde nihayet işe gidiyorlardı; içlerinden biri hindi ve peynir gibi kokuyordu ve pencereye salyalarını akıtıyordu.

Yirmi dakika sonra şirkete vardılar ve Caleb kendi ofisi yerine Sienne'in ofisinin yolunu tuttu. Hannah da oradaydı. Caleb, siyah rugan *Hello Kitty* tasmaıyla yanında duran köpeği işaret etti. “Şuna iyice bakın,” dedi kız kardeşlerine. “Ne bu?”

“Stanford’dan yüksek lisansın var,” dedi Hannah. “Sanırım bir köpeğin neye benzediğini biliyorsun. Bu sabah spor salonunda kafanı mı vurdun? Ve neden bir köpek sahiplendin?”

“Soru neden değil,” dedi Caleb. “En önemli soru, bir köpek- le birlikte *nasıl* durabilirim? Aynı odada. Hem de ölmeden.” Lolipop’un yanına çömelince köpek mutlulukla ona sokuldu. “Demek istediğim, şuna baksanıza. Suistimal edilmiş, sokağa bırakılmış ve kendisine uf olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ayrıca az önce ‘uf’ gibi bir kelime kullandım. Ben ne halt ediyorum?”

İkisi de şaşkın şaşkın ona bakarken kafalarını iki yana salladılar.

Caleb derin bir nefes aldı ve en yakın sırdaşlarını inceledi. “Biri bana neden köpeklere alerjim olmadığını söylesin.” Hannah’yı işaret etti. “Başla.”

“Şey... Büyüdükçe iyileşmiş olabilir misin?” diye sordu Hannah.

“Saçmalık.” Caleb, Siennée döndü.

Sienne, kardeşine başını salladı ve sonra Caleb’in yanına gitti. Genç adamın önünde koruyucu bir duruş sergileyip hırslayarak herkesi şaşırtan Lolipop’u sevmek için yere çömeldi.

Sienne bunu kişisel algılamadı. Gülümsedi ve ayağa kalktı. “Erkeğine başka bir kadının dokunmasını istemiyor.”

“Onu iki gündür tanıyorum,” dedi Caleb. “Konu bu değil...” Cümlesini bitiremeden, Lolipop ayaklarının üzerine oturdu.

“Sevimli,” dedi Hannah. “Seni sahiplendi.”

Sabrı tükenen Caleb başını salladı. “Birinizin işletme yüksek lisansı var, diğeriniz hukuk fakültesini üçüncülükle bitirdi. Cevap istiyorum.”

“Peki, tamam,” dedi Sienne. “O zamanlar her şeye alerjin vardı. Sonunda alerjilerinin çoğundan kurtuldun. Sadece, bir köpekçik yaşam tarzımıza uymuyordu.”

Gerçek, bir kamyon gibi yüzüne çarparken ablasına baktı. Çocukken, besleyecek bir boğaz daha olsa başa çıkamazlardı. Annesi ve kız kardeşleri, başlarını sokacak bir çatıya sahip olmakla ve onu sağlıklı tutmakla meşgullerdi. Nasıl olduğunu hatırladığında, o günler çoktan geride kaldığı için yine minnettar hissetti. Derin bir nefes vererek başıyla onayladı. “Eh, artık benim yaşam tarzıma uyuyor.”

“Onu gerçekten tutacak mısınız?” diye sordu Sienne.

“Evet. Eh, yarısını,” diye düzeltti. “Velayeti paylaşıyorum.”

Sienne’in gözleri keskinleşti. “Kimle?”

“Kiminle,” diye düzeltti Hannah.

“*Kiminle* olduğunun konuyla bir ilgisi yok,” dedi Caleb.

“Demek ki bir kadın,” dedi Sienne. “Anlat bize.”

Caleb güldü. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz? En son biriyle ilgilendiğimde, onu tüm arama programlarına soktunuz ve kadına siber tacizde bulundunuz.” Sadie’yi buna asla maruz bırakmayacaktı.

“O da sana siber tacizde bulunduğu için sonunda bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı,” dedi Hannah. “Kendine bir eş bulmak ve paranı harcamak için Bayan Parker olmak istiyordu.”

“Belki,” diye kabul etti Caleb. “Ama yine de iyi vakit geçiriyordum, ta ki siz Sherlock gibi davranıp üçüncü sınıfta kopya çekmesi de dahil olmak üzere her aptallığı hakkında rapor verene kadar.”

“Eh, bilmen gerektiğini düşündüm,” dedi Sienne en iyi siktir git sesiyle.

“Sienne.” Caleb, ablasının elini sıktı. “Daha geçen gün bana bir hayata ihtiyacım olduğunu söyledin. Bunda ciddi miydin?”

“Elbette ciddiye dim.”

“Öyleyse, belki de bunu yapıyorumdur.”

“Belki mi?”

“Kesinlikle, o yüzden geri bas.”

“Caleb...” diye başladı Sienne ve Caleb ona bu konuşmanın sona erdiğini belirten bir bakış attı. Sadie’ye karşı hislerini savunmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu ama hissettikleri şu anda çok yeniydi ve bunu kimsenin harcamasına hazır değildi. Telefonu cebinde titremeye başladı ama Sienne’in, ciddi olduğunu anlamasını bekledi. Sienne arkasına baktı ve sonra bir iç çekti.

“İyi,” dedi. “Sonuçta senin hayatın.”

“Bunu hatırlamaya çalış.”

Sienne bir baş selamıyla odadan ayrıldı. Hannah da onu takip etti. Lolipop kendi evindeymiş gibi masasının yanında yere yayılmıştı; Caleb, Spence’in aramasını cevaplarken *Hello Kitty* tasarısı ışıkta parlıyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Bir toplantıdaydım.”

“Cadılar Meclisi’yle mi?” diye sordu Spence.

“Yarısıyla. Sienne ve Hannah’yı hayatımdaki yeni kadınla tanıştırdım.”

“Sadie mi?”

“Lolipop. Yüce Tanrım...”

Spence güldü ve masanın altındaki bir şeye havlayan Lolipop yüzünden Caleb’in kaçırdığı bir şey söyledi. Caleb eğilip aşağı baktı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Spence.

“Masamın altında renkli bir şeker var. Görünüşe göre onun düşman olduğuna inanmış ama tam emin değil, bu yüzden nasıl bir stres altında olduğunu tahmin edebilirsin.”

Lolipop ani bir telaşla kapıya yöneldi.

“Ah, bok,” dedi Caleb ayağa kalkarak. “Gitmeliyim...”

Çok geçti. Lolipop, halısının üzerinde çoktan çömelir pozisyona geçmişti.

“Bok mu?” diye sordu Spence.

Caleb içini çekti. “Kelimenin tam anlamıyla.”

Öğle yemeğinden hemen önce Sadie, Lolipop’un nasıl olduğunu merak ederek telefonuna baktı. Aslında bu kocaman bir yalandı: Caleb’in nasıl olduğunu merak ediyordu. Genç adam, ona bir mesaj bırakmıştı.

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Çok Kaka Yapar, adına yakışır bir şekilde yaşıyor.

Sadie: Seni o süslü takım elbisen içinde kaka toplarken hayal etmeye çalışıyorum.

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Çekici, değil mi?

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Ve şimdi o kadar yüksek sesle osurdu ki kendini korkuttu. Güldüğümde de sinirlendi. Avukatım ve operasyon müdürüm, koku çok kötü olduğu için risk ödemesi talep ediyor.

Sadie: Sen dünyayı yönetirken köpeğe avukatın ve operasyon müdürün mü bakıyor?

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Dünyayı sadece ayın tek sayılı günlerinde yönetiyorum. Avukatım ve operasyon müdürüm, dört kız kardeşimden ikisi. Benden büyükler, bu yüzden buradaki hiyerarşiyi gerçekten anladıklarından emin değilim. Biri bana, anneme ona kaba davrandığımı söyleyeceğini söyledi.

Sadie güldü ve birkaç iş arkadaşı şok içinde ona baktı. Masaj salonunda nadiren gülerdi. Dürüst olmak gerekirse genelde nadiren gülerdi ama... Caleb onu güldürüyordu. Köpeklerle iyi davranıyordu. Kız kardeşlerini şirketinde istihdam ediyordu, hem de sadece ofis personeli olarak değil, güçlü mevkilerde. Sadie’yi beslemişti. Köpeğinin veteriner faturalarını ödemişti.

Köpeklerinin veteriner faturalarını, diye hatırlattı kendine.

Onun aslında hâlâ bir yabancı olduğunu hatırlamak zordu. Herkesin bir zırhı vardı. Sadie'ninki belliydi, kötü tavrını zırh olarak kullanıyordu ve bundan pişman değildi.

Kötü tavrın tek zırhın değil, diye fısıldadı beyninin bir parçası. Ve bu kesinlikle doğrudu. Saçında sevdiği rengârenk gölgelerin arkasına, beğendiği parlak ışıltılı mücevherlerin arkasına, uzak dur diyen kıyafetlerin arkasına saklanıyordu... Dövmeleri bile bir şeyleri saklıyordu: Eski kesik izlerini. Çok da eski olmayanlar da dahil...

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Sana gelirken Lolipop'u evcil hayvan parkında kısa bir yürüyüşe çıkardım. Birinin kedisini kovaladı. Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum, bir an için aklını yitirdi. Kedinin kıcını kokladı ve karşılığında tokadı yedi. Canı yanmadı ama hıçkırıklarına bakarsan tam tersini düşünürsün. Zor bir gün geçiriyor, şu anda kucağımda oturmuş elimi tutuyor. Birkaç dakika sonra oradayız.

Lolipop'u evcil hayvan parkına götürmüştü. Ne zaman korksa elini tutuyordu. Lanet olsun. Adam, kalbi ve ruhu için tehlikeliydi.

Ki bu da onu mükemmelin tam tersi yapıyordu...

9. Bölüm

#KöpekÖpücükleriHerŞeyiÇözer

Sadie'nin işyerinde çok fazla mesai harcadığı ve yeterince uyu-
madığı birkaç gün geçti. Yorgun düşmek, nasıl hissettiğini açık-
lamaya yetmiyordu. Her şeyi doğru yapmaya çalışmak yüzünden
gerilmiş bir halde müşterilerin üzerine eğilerek ayakta tam on
saat geçirmişti. Sanatçı olmak başka bir şeydi. Sanatını satmak da
öyle. Sanat, sübjektifti ve bu iyiydi.

Ancak bir sanatçı olmak ve birinin *derisine* kalıcı olarak işle-
diğiniz sanatı satmak sübjektif olamazdı.

Mükemmel olmak zorundaydı.

Caleb'a mesaj atıp bu gece kendi sırası olmamasına rağmen
Lolipop'u alıp alamayacağını sormuştu. Gerçek şu ki kendini yal-
nız hissediyordu ve bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Herhangi bir şeye
ihtiyacı olduğunu kabul etmek pek de onluk bir hareket değildi
ama Caleb'a mesaj atmak, başkalarının karşısında olabileceği ka-
dar savunmasız hissettirmiyordu.

Ki bu çok anlamsızdı.

Caleb, onunla akşam sekizde barın yanında buluşacağını ha-
ber vermişti.

Sekize on kala avluda ilerleyen Sadie, ara sokakta yaşayan
Yaşlı Eddie'ye el sallamak için yavaşladı. Torunu Spence'in onu

binadaki bir daireye yerleştirme çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı, ancak Eddie de zaten ara sokağı tercih ediyordu. Yaşlı adam da el sallayarak karşılık verdi. “Nasıl gidiyor, tatlım?”

Yanından geçen kadınların çoğuna böyle sesleniyordu. Bunun nedeni muhtemelen hiçbirinin adını hatırlamamasıydı. “İyi,” dedi Sadie. “Senden ne haber? Yeni kız arkadaşın nasıl?”

Başını kaşıyan Eddie’nin vahşi Einstein saçları havaya dikildi. “Beni terk etti. İki kere. Kadınların yanında kullanma kılavuzu olmalı.”

“Bunun anlamı ne olurdu ki?” diye sordu Sadie. “Bir adamın talimatları okuduğunu hiç görmedim.”

Eddie gülerken Sadie onun yanından uzaklaştı.

Ve bir dakika sonra, tasmalı Lolipop’un düşene kadar kendi kuyruğunu kovalamasını izlerken acı çekiyormuş gibi görünen Caleb’i gördü.

Sadie o gece ihtiyacı duyduğı şeyin Lolipop olduğunu düşünse de en azından kısmen yanıldığını biliyordu. Çünkü dikkatini çeken köpek değıl, adamdı.

Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını yukarı sıırmıştı. Kravatı yoktu, gömleğinin üstten birkaç düğmesi çözülmüştü ve kumaş geniş omuzlarının üzerinde iyice gerilmişti. Bu gece yalnızlık çeken kişi güçlü bir bedeni ve Sadie’yi odadaki tek kişiymiş gibi hissettirebilme yeteneğı olan Caleb olsaydı, o neşeli ve tasasız gülümsemesiyle şehirdeki tüm bekâr kadınları kendine çekebileceğıne hiç şüphe yoktu.

Yine de bu gece, orada tek başına dururken... Farklı görünüyordu. Sadie kadar bitkin bir havası vardı ve belki de biraz fazla gergindi ki bu onun için çok sıradışı bir durumdu. Ayrıca genç kadını savunmasız bırakacak kadar seksi görünüyordu.

Özellikle de Lolipop daireler çizmeyi bırakıp ona yaslandığında. Caleb yere çömelip kollarını açtı ve köpek o kolların arasına doğru yürüdü.

Sadie, Ivy'nin söylediklerini hatırladı. *Ne kadar zengin ya da zeki olursan ol, bir hayvana davranış şeklin bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi söyler...*

Derin bir nefes aldı, Caleb'i Lolipop'la izlemenin onun hakkında çok şey söylediğini kendi kendine itiraf etti.

Caleb başını kaldırdı ve bir an için onun bakışlarını esir aldı. "Hey," dedi, alçak ve biraz sert bir sesle. "İyi misin?"

"Neden? İyi görünmüyor muyum?" Anlık tepkisi otomatik bir cevaptı.

Caleb geri adım atmadı. "Sen..." Başını hızlıca salladı ve hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, nasıl görüldüğün hakkında ne düşündüğümü bilseydin orada durmaz, arkana bakmadan kaçardın."

Sadie'nin karnında bir şey titreşti. Tehlikeli bir şekilde etkilenerek olduğu yerde kaldı.

"Soruyorum," dedi Caleb, "çünkü yorgun görünüyorsun. Senin için uzun bir gündü."

Öyleydi ve biri bunu fark etmeyeli, onun için endişelenmeyeli ne kadar olmuştu? "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Caleb küçük bir gülümseme daha gönderdi. "Yani ikimiz de çok fazla çalıştık."

"Evet," dedi Sadie. "Ancak sadece birimizin maaşı düşük."

Caleb ona yaklaştı. "İkimizin de açlıktan ölmek üzere olduğunu varsayıyorum, doğru mu?"

Genç kadın başıyla onayladı. Açlıktan ölüyordu. Sadece yemeğe aç olduğundan emin değildi.

"Taco yemeyi düşünüyordum. Ivy bu gece panayır için açık." Caleb, Lolipop'un tasmaını ferforje bankın arkasına doladı ve Sadie'ye döndü. "Ama önce, bizim için bir kredi kartı hesabı açtırdım."

Sadie gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Neden?"

“Çok Kaka Yapar için. Sevimli ama çok masraflı.” Cebinden bir kredi kartı çıkardı ve ona uzattı.

Sadie kartı almadan sadece baktı. Üzerinde kendi adı vardı. Eski bir kart da değildi, siyah bir AmEx kartıydı. “Ne bu şimdi?” diye sordu sakince.

Tamam, pek de sakın değildi. Biraz bile.

“Köpekler masraflıdır,” dedi Caleb, her zamanki gibi sakın kalmayı başararak. “Bu şekilde, bir şeyler satın almak zorunda kalırsan rahatça alabilirsin.”

Sadie onu boğmayı düşündü ama bunun yerine, “Kendim hallederim,” dedi.

“Biliyorum.” Sadie en iyi gününde bile mantıklı olmayı başaramıyormuş gibi görünürken bu kadar mantıklı olduğu için ona lanet olsundu... ki bu o günlerden biri değildi. “Seni kızdırmaya çalışmıyorum,” dedi Caleb. “Sadece ben yapabilecekken köpek için para harcaman için hiçbir neden yok.”

Tamam, yani onu kızdırdığının farkındaydı. Bunun için artı puanı hak ediyordu ama aptal bir erkek olduğu için puan kaybediyordu. “Yarı yarıya paylaşacağımız konusunda anlaşmıştık.”

“Velayet konusunda,” dedi Caleb. “Para konusunda değil. Şu anda yeterince derdin var zaten. İki işte birden çalışıyorsun ve aynı zamanda kendi müşteri kitleni oluşturmaya çalışıyorsun.”

Caleb muhtemelen onun bamteline bastığını bilmiyordu. Sadie'nin gizli korkusu buydu; ne kadar çok çalışırsa çalışsın asla başaramamak. Caleb'in yanına yaklaşarak tahmin ettiğinden çok daha sağlam olan göğsüne parmağını bastırdı. “Velayeti paylaşmayı kabul ettim,” dedi, “ama kafan karışmasın diye söylüyorum, kurtarılması gereken Lolipop, ben değilim. Senin yardımına muhtaç değilim.”

Caleb yüzünü buruşturdu ve elini saçlarının arasından geçirerek yataktan yeni çıkmış gibi bir görünüme kavuştu. Bu onu aptal gibi göstermeliydi ama tam tersi bir etki yapmıştı.

“Sen ne kurtarılmaya ne de yardıma muhtaçsın,” dedi Caleb. “Aslında tanıdığım en güçlü, en yetenekli kadınlardan birisin. Ancak...”

“Hayır,” dedi Sadie. “Orada dur bakalım. *Ancak* dedikten sonra iyi bir şey gelmez.” Kırılgan egosu çoktan yaralanmış olduğu için sunacağı sebebi dinleyemeyerek onu tekrar dürttü. Bu kez öyle sert davranmıştı ki parmağı acıdı ve bu da gözlerinin yanmasına neden oldu. Caleb onun elini avcunun içine alıp sımsıkı tuttu.

Kahretsin, gerçekten de haşın bir tarafı vardı ve bu tehlikeli derecede çekiciydi.

Artık-benim-için-yanlış-olan-erkeklerle çıkmak yok, diye hatırlattı kendine. “Bu kötü bir fikir,” dedi. “*Muazzam derecede kötü bir fikir.*”

“Ortak velayet mi, birlikte yemek yemek mi?” diye sordu Caleb.

“Her ikisi de. Özellikle de yemek yemek.”

“Neden?”

“Çünkü senin gibi bir adam...” Asla başlamaması gereken cümleyi bitirmek istemeyerek sustu.

“Benim gibi bir adam,” diye tekrarladı Caleb. “Ne?”

Bunun hangi kısmını anlamıyordu? “Herhangi birine sahip olabilirsin,” dedi Sadie. “Yani benim gibi *olmayan* birine.”

Gözleri öfkeyle parlayan Caleb, “Vay canına,” dedi sessizce ve öfkesini kontrol etmede ondan çok daha başarılı olduğunu bir kez daha kanıtladı. “Etkileyici. Tek bir cümleyle ikimizi de aşağılamayı başardın.”

Sadie gözlerini kapattı. “Evet. Ne yaptığımı bilmediğimde bunda gerçekten iyiyim. Ben saldırırım. Seni uyarmaya çalıştım.” Gözlerini açtı ve en azından ona bu gerçeği verdi. “Sanırım bunu, arada sırada yaptığım *gerçekten* aptalca şeyler için bir izleyici kitlem olmadığını kesinleştirmek için yapıyorum ki bunları yaptıktan hemen sonrasına kadar genellikle aptalca olduklarını anlamıyorum.”

Caleb kendini küçümseyen bir kahkaha atarak onu şaşırttı. Sanki o da aynı şeyi yapmıştı ki Sadie bundan son derece şüpheliydi. Caleb, hâlâ avcunun içinde duran eli hafifçe çekti ve Sadie’yi ona doğru bir adım atmaya zorladı. “Aramızda hata yapan tek kişinin sen olduğunu düşünecek kadar kendini beğenmiş değilsin, değil mi?” diye sordu. “Çünkü hepimiz hatalar yaptık, Sadie.”

Caleb adını ilk kez söylüyordu ve onun dudaklarından kendi adını duymak Sadie’yi sakinleştirdi. Başka etkileri de oldu ama halka açık bir ortamda olacak şey değildi.

“Çok farklı olduğumuzu düşünüyorsun,” dedi Caleb.

“Ortak köpek sahibi olmak için mi?” Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Bunun için fazla farklı olduğumuzu düşünüyorsun.” Caleb, parmağını aralarında salladı ve Sadie’nin karnı biraz daha titredi.

“Bu diye bir şey yok,” dedi Sadie.

Caleb kısık sesli bir kahkaha attı. “Yalan söylediğinde göz temasını kestiğini biliyor muydun? Seni ele veriyor.” Caleb, Sadie’nin öfkeli bakışları tekrar kendisine dönene kadar beledikten sonra sessizce, “Beni bu kararı verecek kadar tanımıyorsun,” dedi. “Seni anlıyorum. Beni tanımak istemiyorsun çünkü o zaman bana ilgi duyabilirsin.”

“Cidden mi,” diye mırıldandı Sadie. “Bir çeşit zihin okuyucu falan mısın?”

Caleb şaka yapacak durumda değildi. “Gerçekten çok uzun bir gün geçirdim ve senin için de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Yani seninle atışmaktan zevk alsam da devam edemeyecek kadar açım, bu yüzden yemek alana kadar aynı fikirde olmama konusunda anlaşabilir miyiz?”

“Yemek yemeyi kabul etmedim,” dedi Sadie.

“Taco sevmez misin? Sorun değil. Sen seç.”

Sadie çıkış yolunun bu olduğunu düşünerek ara sokağa baktı ama genç adam elini daha sıkı tuttu.

“Kaçma,” dedi.

“İnsanların bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Caleb. “Ben de öyle. Ayrıca, birine ne yapacağını söylememek için çabalarım. Bence buna bir son vermemiz gerekiyor. *Lütfen.*”

Sadie’nin derinlerinde bir şeyler titreşti. “Sana söyleyip duruyorum, bu diye bir şey yok.”

“Emin misin?” Caleb, ona gerçekten isterse kaçması için bolca vakit tanıyarak çok yavaş ve dikkatli bir şekilde öne doğru bir adım attı; genç kadının şimdi ara sokaktaki duvarla onun vücudu arasında sıkışıp kaldığını fazlasıyla fark etmesini sağladı.

Sadie de onu istiyordu. Aslında aralarındaki son boşluğu kapatmak için can atıyordu ama yapmadı. Bunun yerine çenesini havaya kaldırdı. “İstesem seni hemen şimdi hadım edebilirim.” Fısıltılı sesi tehdidin etkisini hafifletmişti ama zaten öfkesine hâkim olmak zordu. Konuşmak da. “Yapamayacağımı sanma.”

“Hiç şüphem yok,” dedi Caleb, ellerinden birini tutmaya devam ederken. Sonra diğer elini de tutup hafifçe sıktı. “Bence muhtemelen kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin.”

Daha önce hiç kimse ona bu sözleri söylememişti. Sadie, gözlerinin beklenmedik bir şekilde yandığını hissettiğinde kendini korumak için gözlerini kapattı.

“Sadie.”

Sadie başını iki yana salladı.

“Bana bak. Lütfen.”

Gözlerini açmasına nedeni o lanet olasıca *lütfe* kelimesiydi. Caleb aralarındaki mesafeyi öyle kapatmıştı ki genç kadın nefes bile alacak olsa birbirlerine değeceklerdi.

Bu yüzden Sadie de aynen bunu yaptı. Derin bir nefes aldı ve sonra bedenleri birbirine değdi, Caleb’in vücudu sıcak ve sertti. Hem de her yeri. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Sadie.

“Sanırım hayalarımıza tekme atmak ve beni öpmek arasında seçim yapmaya çalışıyorsun.” Sadie’nin ellerini başının üzerine kaldırarak duvara dayayan Caleb’in ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ama son kısmı sadece rüyamda görebilirim sanırım.”

“Evet,” diye fısıldadı Sadie.

“Sadece rüyamda görebileceğime mi?”

Sadie tekrar evet demek istedi, gerçekten. Hatta bunu söylemek için ağzını bile açtı; çünkü Caleb’a karşı hissettiği bu akıl almaz... Şehvet deliceydi. Anlamsızdı. Saçmaydı ama yine de...

Parmak uçlarının üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

Caleb bir an için donup kaldı ve sonra o da genç kadını öpmeye başladı. Tam da o anda, her şey aniden mükemmel bir anlam kazandı. Caleb ellerini bırakıp kollarını ona dolarken, Sadie hiç hatırlayamadığı kadar... Duygulanmış hissetti. Sanki tüm vücudu canlanmıştı ve daha da korkutucu olan, kalbi de bu gezintiye katılmıştı. Yine boğazı düğümlendi ve gözleri buğulandı ama geri çekilmedi. Tam tersini yaptı. Öpücüğü derinleştirmeye çalıştı ancak Caleb gözlerine bakmak için geri çekilip döktüğünü bile fark etmediği bir gözyaşını silmek için başparmağını kullandı.

“Bu ne?” diye sordu sessizce, genç kadının yüzünü büyük ellerinin arasına alarak.

Sadie kafasını salladı. “Gözüme bir şey kaçtı.”

“Tekrar dene.”

“Hav!”

Caleb’in ayağına oturabilmek için tasmaını sıkıca çekiştiren ve sabırsızca onlara bakan Lolipop’a döndüler.

“Bence kıskanıyor,” diye mırıldandı Sadie.

Caleb’in konuyu değiştirmeye niyeti yoktu. “Sadie.”

“Ne?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Bak, bunun ne olduğunu bilmiyorum, tamam mı?” Omuz silkti. “Geçici delilik? Aptallık? Seç birini.”

Caleb gülmedi. Kendi de bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı ama sonra, Lolipop ayaklarının üzerinde otururken ve Sadie’nin yüzü hâlâ avuçlarının arasındayken onu tekrar öptü.

Ve sonra tekrar.

Sadie... Erimişti. Ona olanları anlatabilecek tek kelime buydu. Caleb’in vücut ısısı ona işlemiştii ve adam o kadar güzel kokuyordu ki genç kadın resmen sarhoş oldu. Ona doğru kıvrıldığını ve daha fazlası için yaklaştığını hissedebiliyordu. Dudaklarını adamın tüm vücudunda gezdirmek, ona dokunurken kaslarının ellerinin altında dalgalandığını hissetmek istiyordu. Bir sürü şey istiyordu ve her biri onu şok ediyordu.

Caleb bu kez geri çekildiğinde Sadie’nin odaklanması daha uzun sürdü ama sonunda bunu başardığında, adamın daha önce hiç görmediği kadar tereddütlü olduğunu fark etti.

“Haklısın,” diye mırıldandı Caleb. “Bu kesinlikle delilik, geçici ya da değil.” Sonra bir eliyle onun elini ve diğeriyle de Lolipop’un

tasmasını tuttu. Ara sokaktan geçip Ivy'nin taco kamyonuna doğru yürüdüler.

Ivy onları görünce sırtarak el salladı ama kız arkadaşlık kurallarına göre utanç verici bir şey söylemedi. Ancak dışarı çıkıp Caleb'a sıcak bir şekilde sarılarak Sadie'yi şaşırttı.

"Yazılım güncellemesi için teşekkürler," dedi.

"Ne demek, her zaman."

Ivy dönüp Sadie'ye de sarıldı ve kulağına, "Mutluluk ısıltısı sana çok yakışmış," diye fısıldadı.

Vay canına. Gerçekten de sergilediği görüntü bu muydu?

Ivy kamyonuna atlayıp işinin başına geçti. "Evet. Size ne verebilirim?"

Caleb, Sadie'ye dönerek ona önce söylemesini işaret etti. "Şey..." Ezbere bildiği menüye göz attı. "İki tane karavan parkı taco'su," dedi, yumurta, kızarmış patates, peynir ve akçağaç şuruplu pastırmadan oluşan taco fikriyle ağzı sulanırken.

"Bana da," dedi Caleb. "Lolipop için de ızgara tavuk, sıcak olmasın."

Ivy'nin taco kamyonunun yanındaki iki piknik masasından birine oturup yemek yediler; manzaraları, tepenin aşağısındaki yat limanı ve onun ötesindeki körfezdi. Sadie pek çok şeyden bıkmıştı ama bu manzaradan asla bıkamazdı.

Daha sonra, Caleb onu ve Lolipop'u eve götürmeyi teklif etti. Sadie panikledi. Hava durumunda, dondurucu bir yağmur yağacağı ve sıcaklığın rekor düzeyde düşeceği söyleniyordu, bu yüzden ısınmak için tekrar Canvas'ta kalmayı planlıyordu. "Neden?" diye sordu.

Caleb bu soruya şaşırmıştı. "Çünkü benim arabam var ve senin yok?"

“Bir arabam var, sadece şu an tamirde,” dedi Sadie. “Ve... Henüz eve gitmiyorum. Dövmе dükkânında yapmak istediğim bazı şeyler var.” Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Tek istediği, yürek hoplatan başka bir öpücüktü. Sonra bir de onu eve davet etmek ve üstüne atlamak isteyen yüzde doksanlık bir kısmı vardı. Tamam, şunu yüzde yetmiş beş yapalım, çünkü o sabah bacaklarını tıraş edip etmediğini hatırlayamıyordu. Ya da ne tür bir iç çamaşırı giydiğini.

Caleb, onu ve Lolipop’u avluya kadar götürdü, onlara Canva’s’a kadar eşlik etmeyi planlıyor gibi görünüyordu. “Beni kapıya kadar geçirmene gerek yok,” dedi.

“İstiyorum.” Genç adam ona baktı ve gülümsedi. “Bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?”

“Hayır.” *Evet.* Kayıtsız görünmeye çalıştı ama içten içe, kapıya vardıklarında adamın yüzünde beliren arzu dolu bakışlar karşısında yıkılmamaya çalışıyordu. Caleb yavaşça bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle başını tutarak onu kendine çekti. Ağzını onunkine yaklaştırdı ve Sadie’nin daha önce hiç hissetmediği bir şefkatle onu öptü.

Öpücük sona erdiğinde, Sadie ona sadece baktı. “Bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

Caleb onu hiç de nazik olmayan bir şekilde tekrar öperken endişeli görünmüyordu. Öpücüğü sonlandırıp gitmek için arkasını döndüğünde Sadie nefes nefeseydi.

“Sen ciddi misin?” diye sordu onun arkasından. “Böylece bırakıp gidecek misin?”

Caleb ona döndü. “Nasıl?”

Dayanılmaz şekilde tahrik olmuş bir halde. Ve onun da aynı durumda olduğunu görebiliyordu, ne de olsa bir erkek için saklaması çok daha zordu. “İçeri gelebilirsin,” dedi, kelimeler onları durduramadan ağzından kaçmıştı. “Herkes çoktan gitmiştir.”

Caleb onun yanına geri döndü ve biraz sonra olacakların düşüncesiyle Sadie'nin kalbi tekledi. Genç adam onu derinlemesine tekrar öptüğünde her şey o kadar güzeldi ki Sadie kendi iniltisini duydu.

Ama sonra Caleb tekrar geri çekildi. "Henüz değil," dedi.

Sadie ağzı açık bakakaldı.

Başparmaklarından biriyle onun alt dudağını okşayan Caleb, "Benden hoşlanıp hoşlanmadığına henüz karar vermedin," dedi. Ellerini Sadie'nin üzerinden çekti ve öne eğilip Lolipop'u burnunun üstünden öptükten sonra gitti.

"Senden hoşlanmamın bununla ne ilgisi var?" diye sordu ve adamın gözden kaybolurken gecenin içinde yankılanan alçak sesli kahkahasını duydu.

Lanet olsun. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu, vücudu kesinlikle teslim olmayacağı şeyler için sızlıyordu. Adi piç. "Bu kesinlikle delilikti," diye fısıldadı Lolipop'a. "Geçici delilik."

10. Bölüm

#PekiYaSadieNeOlacak

Sadie bir hafta sonra, Pasific Pier'in zemin katındaki gelinlik mağazasında oturmuş; annesi, teyzesi Thea ve ablası Clara'nın yaklaşan düğün hakkında konuşmalarını dinliyordu.

Mağaza yeniydi ve zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Dükkânın sahibi Addie, aslında Sadie'nin bir müşterisiydi. Addie, artık bakmak zorunda kalmamak istediği bazı yara izlerinin üzerine dövme yaptırmıştı.

Mağazayı Clara'ya o tavsiye etmişti ama şimdi Lane kadınlarının kaosuyla uğraşmak zorunda kalan Addie için biraz üzülmüyordu.

"Sadie, dinliyor musun?" diye sordu annesi.

"Elbette." Kesinlikle dinlemiyordu. Büyük paket tuzlu ve sirkeli cipsinden yiyordu ve Caleb'in geçen hafta onu Canvas'ın kapısında nasıl öptüğünü hayal ediyordu. Hayır, bir dakika o, Caleb'i öpmüştü. Onu öpmüştü ve... Başını iki yana salladı, genç adamın dudaklarının hissettirdiklerinden hâlâ başı dönüyordu.

Harikaydı.

Bunu her düşündüğünde, vücudunu ateş basıyordu. Ya yirmi sekiz yaşında menopoza giriyordu ya da çok fena vurulmuştu.

Hiçbir seçenek çekici görünmüyordu.

Bu yüzden ağzına bir cips daha attı ve Caleb'in sert vücuduna yapışmanın nasıl hissettirdiğini hayal etmeye geri döndü. Elleri onu bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuyordu ve ağzı, Tanrım, o ağzı...

"Eee, ne diyorsun?"

Sadie hafifçe sıçradı ve gelinliğiyle... Bembeyaz ve her zamanki gibi mükemmel görünen Clara'ya baktı.

Bir terzi ve Addie'nin yanı sıra Sadie'nin annesi ve teyzesi de gelinin yanında heyecanla bekliyordu. Sadie, yerden tavana kadar uzanan ve müstakbel gelinin etrafını saran altı büyük aynadan hepsinin yansımasını görüyordu.

"Evet mi hayır mı?" diye sordu annesi.

"Şey..." Caleb'i düşünmekten ve son bir haftadır neden onunla yalnız kalmaktan kaçınacak kadar aptal olduğunu merak etmekten dalıp gitmişti. Oyalanmak için etrafa bakıyormuş gibi yaptı. "Ranch sosu olan var mı? Hayır mı? Peki ya margarita?"

Annesi içini çekti. "Bir kez olsun ciddi olacak mısınız?"

"Ciddiyim. Açlıktan ölüyorum."

"Sen o cipsleri yemeye devam edersen, nedime elbiseni alırken bir beden büyük sipariş etmemiz gerekecek."

Addie şaşkınlıkla küçük bir nefes çekti ama sakince, "Burada kilolarla dalga geçmeyiz," demeyi başardı.

"Sorun değil," dedi Sadie ona. "Ben oldukça utanmaz biriyim." Ve bu doğrudu. Çoğunlukla, iyi niyetli ailesinin söylediği şeyler onu etkilemezdi. Arada bir, gecenin derin karanlığında, yoga taytı –ki bu tayt gerçek bir yoga dersi bile görmemişti– iyice dar gelsin diye stresten koca bir paket cips yemek de dahil olmak üzere, uyumak yerine yaptığı her aptalca şeyi tekrarlayarak yatağına uzandığı zamanlar hariç...

İç çekerek cips paketini bir kenara bıraktı ve ortalığı batırmak için, döktüğü birkaç kırıntıyı dikkatlice topladı. Bu hareket, harika bir yol arkadaşı ve mükemmel bir elektrikli süpürge olduğu ortaya çıkan Lolipop'u özlemesine neden oldu.

Son yedi gündür o ve Caleb, velayeti her gün aralarında paslaşarak üç bacaklı sevimli köpeğe birlikte ebeveynlik yapıyorlardı ve bu durum, Sadie'nin masaj salonunda çalışıp çalışmadığına bağlı olarak değişiyordu. Her şey şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Bu sabah Caleb, Lolipop'u erkenden almış ve genç kadını şu anda ailesiyle arasında herhangi bir tampon olmadan bırakmıştı.

İdeal bir durum değildi.

Ama Caleb'in, Lolipop'u kucaklamak için dizlerinin üzerine nasıl çöktüğünü ve Sadie'nin istemeden de olsa köpeğin suratının her tarafında bıraktığı pırıltılı öpücük izlerini görünce nasıl güldüğünü hatırlayınca gülümsedi. Caleb, "Şanslı köpek," diye mırıldanmıştı ve gözleri buluşup birbirini esir alırken Sadie'nin içinde bir şeyler titremişti.

Ve Sadie, ağzının o köşeli ve kirli sakallı çenenin üzerinde dolaşmasına aldırış etmeyeceğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ya da adamın dudaklarında...

"Merhabaaaaa!" Clara, terziyi yanlışlıkla platformdan düşürerek ellerini beline koydu. "Gelin burada! Bu gelinliğin içinden meme uçlarımı görebiliyor musun, göremiyor musun?"

Sadie, kız kardeşinin doğal olmayan mükemmel C beden göğüslerine baktı. "Görebiliyorum, ama eğer yardımı olacaksa epey güzel göründüklerini söyleyebilirim."

Teyzesi Thea, şahsen hakarete uğramış gibi soluğunu tuttu.

"Aman Tanrım!" Clara ellerini göğüslerine bastırdı.

“Endişelenme,” dedi Addie çabucak. “Sırf bunun için askısız sutyen bulunduruyoruz. Onu elbisenin içine dikebiliriz.” Hemen bir tane sutyen getirdi ve Clara yüz dolarlık fiyat etiketini görünce derin bir nefes aldı.

“Sorun değil,” dedi annesi. “Meme uçlarımızı saklamaya fiyat biçmiyoruz.”

Gelin kendini sutyenin içine sokmaya çalışırken annesi etrafına bakındı. “Şimdi. Peki ya Sadie ne olacak?”

Sadie, tüm hayatını üç kelimeyle özetleyen soruyu duyunca, elindeki cipsi ağzına götürürken donup kaldı.

Peki ya Sadie ne olacak?

Bir zamanlar bu onu çılgına çevirirdi ama kendini kabullenmeyi öğrenmişti.

Çoğunlukla.

Clara, tüm dikkatini Sadie’ye çevirdi. “Ne tarz bir nedime elbisesi giymek istediğine karar verdin mi?”

“Sen hangisini giymemi istersen,” dedi Sadie.

“Senin seçmeni istiyorum.”

Sadie, hepsini çoktan denediği nedime elbiseleriyle dolu askıya baktı. Addie’yi seviyordu, gerçekten seviyordu ama elbiselerin hiçbirisi onun tarzı değildi. “Bugün seninle ilgili. Nedime elbisesi seçmek için başka bir zaman geri geleceğim.”

Clara başını iki yana salladı. “Aylardır alışveriş yapıyoruz. Neden sadece birini seçmiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Sadie. “Neden sutyenler yüz dolara, elbiseler milyonlarca dolara mal oluyor da erkek gömlekleri dörtlü plastik bir pakette on dolara geliyor? Hayatın küçük gizemlerinden biri işte.”

“Elbisenle saklaman gereken yeni dövmelemin mi var?” diye sordu teyzesi.

Sadie'nin dövmeleeri uzun süredir tartışma konusu olduğundan herkes sustu.

“Şey, sadece söylüyorum,” dedi Thea Teyze. “Epey kalıcılar, biliyorsun.”

“Senin de dört çocuğun var,” dedi Clara, Sadie'yi savunarak. “Onlar da epey kalıcı.”

“Sorun değil,” dedi Sadie, bunun bir kavgaya dönüşmesini istemeyerek. “Siz ne isterseniz onu giyerim.”

Annesi içini çekti.

Sadie bu iç çekişi biliyordu. Sadie'nin yine zorluk çıkardığını söyleyen bir iç çekti. Aslında gerçekten de zorluk çıkarmak istemediği için barış teklifinde bulundu. “Gerçekten. Siz ne isterseniz, hepsini sevdim.”

Bunun üzerine kız kardeşi homurdandı. “Hayır, sevmedin. Büyük, süslü düğünlerden ve onlarla birlikte gelen tüm çılgınlıklardan nefret edersin.”

“Yine de beni nedimen yaptın.”

“Hey, seni başnedime yapmadığım için bana teşekkür etmelisin. En az nefret ettiğin elbiseyi seçebilir misin?”

Sadie –tafta ya da saten hayranı olmadığı için genel olarak düğünlerden hoşlanmadığından bahsetmiyordu bile– bunun mümkün olduğundan emin değildi ama Clara için deneyecekti. “Senin hoşuna giden bir tane olmadığına emin misin?”

Addie yardımcı olmaya çalışarak nazikçe araya girdi. “Genellikle, bir nedime gerçekten ne giyeceği konusunda söz sahibi olmak ister...”

“Ah, bu sadece Sadie,” dedi annesi. “Onu zorlamakla uğraşma, umursamaz. Ona yarın dünyanın sonunun geleceğini söylesen bile umurunda olmaz.”

Sadie ağzına bir cips daha tıktı. Annesinin bunu söylediğini daha önce defalarca duymuştu. Doğru değildi, doğruya yakın bile değildi ama annesinin bu noktaya nasıl geldiğini görebiliyordu; çünkü söz konusu Lane ailesi olunca Sadie, ailenin Bunlardan-Hangisi-Diğerlerine-Benzemez üyesiydi.

Anlıyordu, gerçekten. Çok normal bir orta Amerikalı aile içinde büyümüşü. Beyaz çitlerle çevrili bir banliyö evi, iki ebeveyn ve mutlulukla futbol oynayan, jimnastik dersleri alan ve izcilik yapan bir kız kardeş.

Bir de hiçbir şeyi yapamayan Sadie vardı. Büyürken spor yapmak, kulüplere katılmak veya doğum günü partilerine gitmek yerine bir eskiz defteri ve bir kalemle yalnız kalmayı tercih etmişti. Her zaman sessiz biri olmuş, tanımadığı kişilerle konuşmak zorunda kaldığında somurtkan ve ilgisiz davranmıştı.

İlgisiz kısmı doğru olabilirdi. Kendiyle hiçbir zaman barışık olmamıştı ve bunu nasıl ifade edeceğini bilememişti. Elinden geldiğince sanatını kullanmış, gizlice çizim yapmış, çalışmalarını kimsenin görmesine izin vermemişti.

Varlığını karmaşıklaştıran, ailesinden kimseye benzememesiydi. Ebeveynleri ve kız kardeşi uzun boylu ve zayıftı. Kuş gibi azıcık yerlerdi ve düzenli hayatlarının her anında spor yaparlardı.

Ve bu harikaydı. Onlar için.

Ama Sadie, ne yerse yesin ya da nasıl egzersiz yaparsa yapsın, ilk günden beri hiçbir zaman zayıf olmamıştı. Onun... Kıvrımlı hatlara sahip olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Uzun yıllar boyunca besin alımını kısıtlayıp ölümüne egzersiz yaparak bununla savaşmak, hayattan nefret etmesine neden olmuştu.

Ailesi onunla ne yapacağını bilmiyordu. Eskiz defterlerinden birine gizlice bakıp bıçak savuran genç bir kızın çizimlerini gördüklerinde, Sadie on dört yaşındaydı. Annesiyle babası çıldırmıştı. Annesi bir psikologla, Sadie'nin okuluyla hatta neredeyse Ulusal Muhafızlar'la temasa geçmişti.

Bu, onun mahremiyete neredeyse hiç izin verilmeden kilit altına alınmasına neden olmuştu. Bu, ellerinin kesilmesiyle eş-değerdi çünkü tek çıkış yolu çizim yapmaktı. Çizimleri gözlemlenmeye başladığında, sadece kendinin *kontrol edebileceği* yeni ve gizli bir şeye başlamıştı. Kontrol edebildiği *tek* şeye.

Kesmeye.

Ve bu da iki yıl sonra keşfedildiğinde ailesi onu bir akıl hastanesine kapatmıştı. Kâbus sadece birkaç hafta sürmüştü ama bugüne kadar hayatının en kötü ve en karanlık dönemi olmuştu.

O zamandan bu yana uzun bir yol kat etmiş, çok şey öğrenmişti. Bugünlerde insanların ne düşündüğünü pek umursamıyordu. Hâlâ burada olmasının tek nedeni de buydu. Başka insanları mutlu etmek için yaşamıyordu, bu insanlar kendi ailesi olsa bile.

Şu anda hızlı bir mutluluğa ihtiyacı olduğu için telefonunu çıkardı ve albümü açtı, özellikle de bu sabah Caleb'in Lolipop'u almaya geldiği zaman çektiği fotoğrafı. Lolipop üç bacağı üzerinde hızla koşup uçarcasına üstüne atlamıştı. Canlı modda çekilen fotoğraf, Lolipop'un Caleb'in göğsüne çarpmasını ve ardından genç adamın kollarının köpeğe dolanmasını gösteriyordu ama Sadie'yi asıl hazırlıksız yakalayan hem adamın hem de köpeğin yüzündeki gülümsemeydi.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu annesi yanına oturarak. "O kim?"

Sadie o kadar uzun süre mesafeli davranmıştı ki gerçekten de soğuk ve ilgisiz biri olduğuna neredeyse inanmaya başlamıştı ama gerçek şuydu ki köpeğe karşı hissettiklerinde mesafeli bir şey yoktu. Adam için de çok şey hissettiği gerçeğini kabullenmeye başlamıştı. Ya da en azından belli kısımlarının hissettiğine. "Hiç kimse," dedi ve telefonunu ortadan kaldırdı.

Annesi üstelemek için ağzını açtı ama Addie araya girdi ve bunun için Sadie'nin kalbinde bir yer edindi.

"Bu elbiseye ne dersin?" diye sordu Addie. "Sana çok yakışır." Elinde, pembe olması dışında aslında çok güzel olan uzun, dantelli bir nedime elbisesi tutuyordu. En azından uçuk pembeydi, neredeyse şampanya rengiydi ve şampanyayı kim sevmezdi ki... "Bu doğru renk, değil mi?" diye sordu Clara'ya.

Ablası başıyla onayladı. "Sadie'nin cilt tonu için de harika."

"Dövmeleri görecek," dedi annesi. "Peki, saçını ne yapacağız?"

Sadie, Canvas'tan bir sonraki müşterisinin geldiğini bildiren bir mesaj aldığı anda tekrar cips paketine uzanmıştı.

Harika.

Ayağa kalktı. "Üzgünüm, işe gitmeliyim." Addie'ye sarıldı ve bir an düşündükten sonra Laneler tam olarak kucaklaşan tipler olmasa da ablasına, annesine ve teyzesine de sarıldı. Geri çekilip derin bir nefes verdi. Yıllık kucaklaşma kotasını doldurmuştu. Annesini duyduğunda gelinlik mağazasının kapısından çıkmak üzereydi.

"Ama cidden, peki ya Sadie..."

Sorunun geri kalanını duyamadı ama büyük ihtimalle yerinde bir soruydu. Hiç kimse onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Sadie üç dakika sonra Canvas'a girdi. Rocco başıyla arka odayı işaret etti. Bu, onunla bir dakika konuşmak istediğini gösterme şekliydi.

Genç kadın onu takip etti.

Rocco tezgâha yaslanıp ona baktı. Siyah saçları her zamanki gibi vahşiydi ve aylar önce kesilmesi gerekiyordu. Kot pantolonu yırtılmış ve çizmeleri hırpalanmıştı, tişörtü kendi dükkânının reklamını yapıyordu ve yüzünde huysuz bir ifade vardı. Sadece

birkaç stratejik yere yerleştirilmiş dövmesi olan Sadie'nin aksine, Rocco tepeden tırnağa dövmeliydi. Dövmeleri adeta bir tarih anlatıyor, bir yol haritası gösteriyordu. Hapishane dövmeleri vardı. Rus dövmeleri vardı. Sarhoşken yaptırdığı dövmeler vardı... Her biri bir hikâye anlatıyordu ve Rocco genç yaşta başlamıştı.

Ama Sadie öyle değildi. Liseden sonra, bir dövme sanatçısının yanında çırak olarak bile işe alınmamıştı, bu yüzden onun yerine estetisyenlik lisansını almış ve kanser hastaları için hayır amaçlı pek çok iş yapan bir güzellik salonunda çalışmıştı.

Bu deneyim epey aydınlatıcı olmuştu. En sık duyduğu şey, ameliyat izleri de dahil olmak üzere travma sonrasındaki iyileşme sürecinin yıkıımıydı.

Sonunda Rocco'nun dövme dükkânında çırak olma şansı bulduğunda bu fırsatın üzerine hemen atlamıştı. Kendi müşterilerini ve koltuğunu kazanmadan önce, Rocco'nun ona verdiği her işi yaparak üç yıl onun emrinde çalışmıştı. Çünkü dükkândaki diğer herkesin aksine, Sadie yaraları kapatma konusunda uzmandı.

Rocco ondan sadece beş yaş büyüktü ama onun patronu olmanın yanı sıra kendini onun koruyucusu ve her şeye burnunu sokan ağabeyi olarak görüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Sadie.

Rocco ona kafeden alınmış kahverengi bir torba uzattı. Torbanın içi Tina'nın meşhur, ağız sulandıran kekleriyle doluydu.

“Vay canına,” dedi. “Teşekkürler. Noel mi geldi?”

“Benden değil.”

Kalbi, bunların Caleb'dan gelmiş olması gerektiğini anlayınca kaburgalarına sert bir şekilde çarptı. Bir önceki gece işi geç saatlere kadar uzayacağı için Lolipop'a Sadie'nin bakması gerekmişti. Sadie bunu seve seve yapmıştı ve karşılığında ödül olarak kek almayı beklememişti ama kabul edecekti.

Rocco onun bakışlarıyla karşılaştı. “Son takım elbiseliden dersini aldığını sanıyordum.”

Rocco, eski erkek arkadaşı Wes’ten bahsediyordu. Sadie birkaç yıl önce onunla altı ay çıkmıştı ve adam onu neredeyse mahvediyordu. Hayır, düzeltme. Sadie, adamın onu yok etmesine neredeyse izin verecekti. Bir kuralı vardı, onun hakkında konuşmuyordu. Asla. “Affedersin?” diye sordu en huysuz ses tonuyla.

“Bana o ses tonuyla cevap verme, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

Evet, ne yazık ki biliyordu. Hayatı boyunca yanlış adamı seçmişti. Belli ki genetik yapısında, ona ailesi gibi davranan, onunla ne yapacaklarından tam olarak emin olamadıkları biriymiş gibi davranan erkeklere yönelmesine neden olan bir şey vardı.

Wes her şeyden önce bir avukattı. Soğukkanlı, sakın ve temkinli biriydi. Ve Sadie’den hoşlanmıştı. Genç kadını çeken bu olmuştu ve Wes ona ufacak bir ilgi gösterdiğinde, adama kör kütük âşık olmuştu.

Aptal, aptal, aptal... “Aslında,” dedi, “neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Öyle mi?” Rocco parmağını ona doğrulttu. “Öyleyse neden normal sesinden iki oktav daha yüksek olan yalancı sesini kullanıyorsun? Takım Elbiseli’yle çıkıyorsun, kabul et.”

“Ben kimseyle çıkmıyorum. Birincisi, erkekler aptaldır. İkincisi, ben yeni bir köpek annesiyim ve iki işte birden çalışıyorum. Gerisini sen düşün. Zaten bir erkeğe vaktim yok. Üçüncüsü...” Sebepleri tükenmişti, bu yüzden tekrar etti. “Erkekler aptaldır.” Parmağını ona doğru salladı. “Yani yanılıyorsun.”

“Yaşlı Eddie, kapımın önünde neredeyse birbirinizi yediğinizi görmüş.”

“Bu bir hafta önceydi. Haber çoktan eskidi.” Kahretsin. “Ayrıca Yaşlı Eddie’nin tıttürmekten beyin hücrelerinin yarısı ölmüş. Ne gördüğünü bilmiyor.”

Rocco kafasını salladı. “Bu alanda kötü kararlar verdiği için erkeklerden uzak durma yemini ettin ve seni zapt etmem için bana söz verdirdin.” Kek torbasını kapıp içine daldı. “İşte ben de şimdi sözümü tutuyorum.”

Sadie, torbayı ve keki onun parmakları arasından geri kaptı. “Seni bu sözden azat ediyorum.”

“Vay canına,” dedi Rocco. “Tamam, o halde bana tekrar hatırlat, böyle bir ruh haline girdiğinde seni kendi haline bırakmam mı gerekiyor, yoksa seninle ilgilenmem mi?”

“Evet,” dedi Sadie.

Rocco ellerini havaya savurdu.

“Ben ve Takım Elbiseli arasında hiçbir şey yok.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Rocco, sesi şaşkınlıkla kalınlaşmıştı. “Çünkü bu hafta her gün buradaydı.”

“Lolipop’un velayetini paylaşmak için! Ve şunu söylememe izin ver, evet, tamam, bazı şüpheli seçimler yaptım ama hâlâ onların arkasındayım, tamam mı? Şu an olduğum kişinin arkasında duruyorum ve hayatımdaki insanlar da aynısını yapıp bana biraz güvenebilseler harika olurdu.” Onu işaret etti. “Ve biliyor musun? Madem sohbet etme havandasın, sen ve Tyler hakkında konuşmaya ne dersin? Telefonundaki ekranı görebiliyorum, sana mesaj attı. İki kere. Onu engellediğini sanıyordum.”

Tyler, Rocco’nun eski erkek arkadaşıydı. Yıllardır birlikteydiler. Patronu bir gün işe gelmeyip iki hafta boyunca işten uzak durdu, büyük bir kavga sonrasındaki ayrılığın ardından kendini alkole verdiği söyleniyordu. Rocco nihayet işe geri döndüğünde daha

asık suratlı, huysuz ve dünyaya her zamankinden daha kızgındı. Herhangi bir şey konuşmayı reddediyordu.

Bu bir ay önceydi.

Rocco'nun kaşları biraz daha çatıldı, tabii eğer bu mümkünse. Sadie'ye öfkeyle baktı. "Özel hayatım tartışmaya açık değil."

"Aynen."

Rocco başını salladı. "Senden daha inatçı olamam, neden denediğimi bile bilmiyorum. Pekâlâ, kalbini tekrar ezdir."

Sadie onayladı çünkü bu olmayacaktı. Bu konuda delicesine dikkatliydi. İnsanların yaklaşmasına izin vermek, tanınmak ve kendini ifşa etmek anlamına geliyordu. Tamamen. Onu olduğu kişi için seven biriyle birlikte olma konusundaki sicili berbattı.

Caleb'in neden tüm savunmalarını aştığına gelince, bunun için bir açıklaması yoktu. Tek bildiği, şimdi daha da dikkatli olması gerektiği idi, çünkü Rocco'ya ne söylerse söylesin, Caleb özgüveni ve sadece gülümsemesiyle onun duvarlarını aşmaya çalışıyordu. Sadie'nin başı kesinlikle beladaydı.

Ya da en azından kalbi öyleydi.

11. Bölüm

#YürüyüşeÇık

Sadie akşam için Canvas'ı kapatırken acayip huzursuzdu. O ve Lolipop, soğuk ve sisli gecede avlu boyunca yürüdüler. Köpek, düşen bir yaprağın üzerine atlayıp elektrik direğine havlayarak onu güldürdü.

Kendi düşünceleri karanlık bir yöne doğru ilerlediği için üç bacaklı tatlı köpeğin arkadaşlığı iyi hissettiriyordu. Lolipop, başından kötü şeyler geçmiş olmasına rağmen karanlığa düşme eğiliminde değildi. Her yürüyüş heyecan vericiydi, yeni bir macera için fırsattı.

Sadie'nin telefonu soğuk sessizliğin içinde biyledi. Bir cevap-sız arama ve bir de sesli mesaj vardı. Yüzünü buruşturdu. Caleb, geçen hafta birden fazla kez Lolipop'un velayetini paslaşmak dışındaki nedenlerle onu görmeye çalışmıştı.

Sadie ondan kaçmıştı.

İlgilenmediği için değil, durum tam tersiydi. Çok fazla ilgiliniyordu ve bu korkunç bir şeydi. Bu korkularla yüzleşmeye çalışıyordu ama henüz o aşamada değildi, bu yüzden gözlerini kısarak mesajı açtı.

Ama mesaj kız kardeşindendi.

Seni önden uyarmak istedim. Annem, düğün için saçına renkli gölge yaptırmadığından emin olmanı isteyecek. Ayrıca, dövmelelerinin gizlenmesini istiyor. Arkadaşın Addie, omzunun arkasındaki sonsuzluk dövmesini kapatmak için bir kat daha dantel ekleyebileceğini düşünüyor gibi görünüyor, ama annem dövmenin dantelleri kirli gibi göstereceğinden endişeleniyor, bu yüzden belki bir şal da takabileceğini düşünüyor.

Sadie gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Sonra tekrar gözlerini açtı ve bir cevap yazdı: Bu senin düğünün, sen ne istersen.

Clara'nın cevabı şöyle oldu: Annemin "Peki ya Sadie ne olacak?" dediğini duymamak istiyorum. Bunun seninle ilgili olmasından bıktım, tamam mı? Bu benim düğünüm.

Sadie suçluluk duygusuyla bir mesaj daha attı: Ben halledeceğim.

Sonra telefonunu kapattı çünkü nasıl halledeceğini bilmiyordu. Saçları yeterince kolaydı. Saçındaki renkten kurtulmak tek bir yıkamaya bakardı. Dövmeleri biraz daha sorunluydu ama onları seviyordu ve sevdiği şeyler için özür dilemeyecekti. Gerekirse Addie'ye danteli ikiye katlatırdı.

Asıl değiştiremeyeceği, ailesinin istediği kişi olmayı becerememesiydi ama zaten deneme ihtiyacı da kalmamıştı. Tek bildiği... Kendisi olmaktı.

Ve kendini olduğu gibi seviyordu.

Çoğunlukla. Tamam, bunun üzerinde de çalışıyordu. Buna biraz daha fazla... Açık olmakla başlayabilirdi. Eğer öyle olsaydı, bütün bir hafta boyunca bir ödleğ gibi Caleb'la yalnız kalmaktan kaçınmamış olsaydı, yürek hoplatan bir öpücük daha alabilirdi.

Ve çok daha fazlasını...

Vay canına. Üç yıl boyunca cinsel aktiviteden uzak durduktan sonra seksi düşünmek onu biraz sarsmıştı. Belki de sadece acıkmıştı.

Belki de sadece patates kızartmasına ihtiyacı vardı. Böyle olduğuna karar vererek bara yöneldi ve yolda giderken evcil hayvan dükkânına uğradı. Neyse ki geç saatlere kadar çalışan Willa arka tarafta bir Cocker Spaniel'i yıkıyordu.

"N'aber?" diye sordu Willa, Lolipop'a öpücükler göndererek.

"Patates kızartmasına ihtiyacım var."

"Ve bunu yaparken Lolipop'u burada bırakmak istiyorsun," diye tahminde bulundu Willa.

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç yok," dedi Willa. "Sana hâlâ borçluyum."

"Değilsin."

"Evet, öyleyim." Willa sendeleyerek ayağa kalktı ve hamile karnını ovuşturdu. "Kendimi seksi hissetmediğimi ve Keane'yle iki haftadır seks yapmayı başaramadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Bana sürtüklük dönemimi yaşamak için asla geç olmadığını hatta bunun karakterimi geliştireceğini söyledin."

Sadie gülümsedi. "Ve?"

"Ve geçen hafta sonu, gecelik köpek bakıcılığı vardiyalarının bir kısmını alması için geçici bir eleman tuttum. Seksi kıyafetler aldım ve kocamı baştan çıkardım. O kadar mutluydu ki yeni çocuğu kalıcı olarak işe almam için beni ikna etti." Willa gülümsedi. "Buna ihtiyacımız vardı. Yani önceki gece, benden saklamasını istediğim şekeri nereye sakladığını söylemediği için kavga etmiştik. Onunla on iki saat konuşmadım."

"Hamilesin," dedi Sadie. "Çıldırman normal."

"En hafif deyimiyle." Willa, Lolipop'a uzandı. "Ben onunla ilgilenirim. Git ve patates kızartması ye. Benim için de bir içki iç, tamam mı?"

Sadie iki dakika sonra bara girdi. Bar, arkadaşları O'Riley kardeşlere aitti. Sadie, Pacific Pier binasında yaşayan ya da çalışan

sıkı sıkıya bağılı bir grup arkadaş için ayrılmış olan barın en sağ köşesine oturduğunda Finn ve Sean barmenlik yapıyorlardı.

Finn çenesini kaldırarak selam verdi. “Bu akşam ne istersin?”

Sadie çok içmezdi. Kalorisini bir şeyler yiyerek almayı tercih ediyordu ama Caleb’i ve onun, vazgeçtiği şeylere tekrar yanıp tutuşmasına neden olduğunu düşündükten sonra patates kızartmasından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etti. “Viski. Buzlu.”

“Zor bir gün müydü?”

Sadie omuz silkti. “Bir muzda yüz kalori var. Bir kadeh viski ise sadece seksen kalori. Akıllıca seçimler yapıyorum.”

Yanındaki bar taburesine biri oturdu. Caleb olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Göğüs uçlarının sertleşmesinden bunu anlayabiliyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu Finn, yeni gelen müşterisine. “Zor bir gün müydü?”

Caleb hemen cevap vermeyince Sadie dönüp ona baktı.

“Daha çok sinir bozucuydu,” diye mırıldandı Caleb, gözlerini genç kadına dikerek. “Konuşmak istediğim biri naz yaptığı için aramalarıma geri dönmedi.”

“Belki de naz yapmıyordur,” dedi Sadie. “Belki de sadece şey...” Ne? Korkuyor mudur? Bu zayıflıktı ve Sadie zayıf biri değildi. “Dikkatli davranıyordur,” dedi.

“Eğlence bunun neresinde?” Caleb’in bakışlarında bir şey parladı, belki de Sadie’nin uzak durmasından kaynaklanan hayal kırıklığıydı.

Ama Sadie’nin bu davranışı içgüdüsel, özellikle onun yanındayken duygularını kontrol etmeye çalışma ihtiyacı sayesinde doğan ani bir tepkiydi.

Şimdiyse onun ellerini çoktan üzerinde hissetmişken, kendini kontrol etmekte epey zorlanıyordu. Caleb, Sadie'nin onun hakkında bildiğini düşündüğü birçok şeyi değiştiriyordu. Dünyaya o rahat, umursamaz gülümsemesini sunuyordu ama aslında benliğinin büyük bir kısmını gizliyordu.

Ağzını ve ellerini onun üzerinde tuttuğu o altmış saniye içinde hiçbir şeyi saklamamış, Sadie'ye tahmin bile edemediği derinlikleri olan bir adam olduğunu göstermişti.

"Sen ne istersin?" diye sordu Finn, Caleb'a.

"Fuzzy Navel."

Finn başıyla onayladı ve içecekleri hazırlamak için uzaklaştı.

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. "Sırf neden böyle bir şey sipariş ettiğini sorayım diye mi Fuzzy Navel sipariş ettin?"

"Kız içkisi gibi bir şey mi?" diye sordu Caleb.

"Açık konuşmak gerekirse, *herhangi* bir cinsiyetin Fuzzy Navel sipariş etme kararını sorgularım."

Finn, içkilerle ve patates kızartmasıyla geri geldi. "Paylaşın. Yaramazlık yok," dedi Sadie'ye bakarak.

"Hey," dedi Sadie ama Finn çoktan gitmişti. Tamam, bu uyarıyı neden ona yaptığını anlayabiliyordu. O ve Caleb patates kızartmasına daldılar ve Sadie başka bir şey daha fark etti: Biriyle birlikte lezzetli, çıtır çıtır patates kızartması yemek, büyük bir ketçap damlasını paylaşmak, parmaklarının ara sıra birbirine çarpması... Başlı başına mahrem bir andı.

"Eee," dedi Sadie, onun, içkisini yudumlamasını izlerken. Bu onu gülümsetti, çünkü onun gibi iri ve seksi bir adamın bira ya da sert bir içki dışında bir şey sipariş etmesi fikrine yabancıydı. "Fuzzy Navel?"

---

* Fuzzy Navel (Bulanık Göbek): Şeftali aromalı cin, votka ve portakal suyundan yapılan bir kokteyl. (ç.n.)

Caleb omuz silkti. “Belki de belli bir kadının bana baktığında ne düşündüğünü anlayabilmek için kadınısı yanımla temas kurmaya çalışıyorumdur.”

Gözlerini kırptırıp, “İşe yarıyor mu?” diye sordu genç kadın.

“Hayır. Tam bir kapalı kutusun.”

Sadie alayla güldü. “Bunu uyduruyorsun. Ne düşündüğümü anlamak umurunda değil.”

“Tahmin ettiğinden daha fazla umurumda,” dedi basitçe. “Korktuğun için buna açık değilsin.” Caleb, Sadie bu açıklamanın mutlak doğruluğunu özümserken duraksadı.

“Ama haklısın,” dedi. “Fuzzy Navel’ı seni çözmek için ısmarlamadım. Zamandan başka hiçbir şeyin seni anlamama yardım etmeyeceğini hissediyorum.” Gözleriyle onu incelerken içkisinden bir yudum daha aldı. “Büyükannemin en sevdiği içki olduğu için sipariş verdim. Ne zaman stres olsa içerdi ki bu genelde çok fazla olurdu. Yani şimdi ben de aynısını yapıyorum. Hangi bulutun üzerinde oturup beni gözetliyorsa, ona bu şekilde kadeh kaldırıyorum.”

Lanet olsun. Bu gerçekten çok tatlıydı ve Caleb gibi bir adamın tatlı şeyler yapması inanılmaz derecede seksiydi. Sadie içkisinden bir yudum aldı. “Beni ara sokaktaki tuğla duvara yaslayıp öptüğünde de izlemiş midir sence?”

İçkisi boğazına kaçan Caleb, kadehini barın üstüne bıraktı. Sadie’yi bara girerken gördüğünde ikinci kattaki güvenlik şirketi Hunt Dedektiflik’le yaptığı bir toplantıdan çıkıyordu. Kendine engel olamayarak onu takip etmiş ve yanma oturmuştu. Genç kadının duvarlarını birer birer yıkıyordu –ya da öyle umuyordu– ama daha gidecek çok yolu olduğunu biliyordu.

Bilmediği, kadın açıkça aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı tercih ederken *onun* peşinden gitmekte neden ısrar ettiğiydi. Belki de *bu* yüzdendir, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Ondan hiçbir şey istemeyen bir kadınla birlikte olmanın cazibesine karşı koyabilmesi mümkün değildi.

Her halükarda kendine engel olamıyormuş gibi görünüyordu. “Birincisi,” dedi Caleb, “*beni* öpen *sendin*. Ve ikincisi, lanet olsun kadın, büyükannemin görüntüsünü zihnime yerleştirip anı mahvettiğin için teşekkürler.”

Sadie kakhaha attı.

Tanrım, gülüşüne bayılıyordu. Boğuk ve kısıktı, eğlenebildiğine her zaman biraz şaşırmış gibi görünüyordu.

“Neden sürekli strese giriyordu?” diye sordu Sadie.

Caleb, geçmişi hakkında konuşmayı bırakın o zamanları düşünmekten bile hoşlanmazdı ama karşısındaki Sadie’ydi ve bu soruyu sormasını iyiye işaret olarak kabul etti. “Genç ve bekâr bir anneydi,” dedi, “sonra kızı da bir sürü çocuğu olan genç ve bekâr bir anne oldu. Beslenecek bir sürü boğaz vardı.”

Sadie uzun bir süre ona baktı. “Sen de o ağızlardan biri miydin?”

Caleb başıyla onayladı.

“Ona ne oldu?” diye sordu Sadie.

Caleb içkisine döndü. “Ben küçükken öldü.” Aradan çok zaman geçmişti ama annesi gece gündüz çalışmaya gittiğinde Caleb en çok büyükannesiyle vakit geçirmişti ve onu hâlâ özlüyordu.

Sadie’nin elinin kendi eli üzerine kapandığını hissetti. Elini avcu yukarı gelecek şekilde çevirip parmaklarını onunkilere doladı.

“Üzgünüm,” dedi Sadie, gözleri ve sesi sıcacıktı. “Sanırım o öldükten sonra işler zorlaştı?”

Elini onunkinden çekmemişti. Caleb, başparmağını genç kadınının parmaklarının üzerinde gezdirdi. Bu kadar basit bir dokunuş onun

için bir anlam ifade etmeyi uzun zaman olmuştu. “Annem elinden geleni yaptı. Kız kardeşlerim de ona yardım etti. Hepsı çok çalıştı ve beni büyütüp üniversiteye göndermek için ne gerekiyorsa yaptılar.”

Sadie, bu hikâyeden, Caleb’in zengin ve başarılı bir şekilde doğmamış olduğu gerçeğinden büyülenmiş görünüyordu. “Ve şimdi senin için çalışıyorlar,” dedi.

“Evet.”

“Yani hepiniz... Birbirinizi seviyorsunuz.”

Caleb güldü. “Evet.”

Onun için en büyük sürpriz buymuş gibi görünüyordu. “Buna rağmen hâlâ birbirinize yakınsınız.”

Caleb birleşmiş ellerini kaldırarak sancıyan göğsünü ovuşturmak istedi, çünkü genç kadın belli ki birbirini seven ve birbiriyle yakın olan bir aile biriminin nasıl olduğunu bilmiyordu. “Evet yakınınız, hâlâ bana patronluk taslamaya çalışsalar da... Ailenin bebeği olmanın doğal bir sonucu.”

Bu onun gülümsemesine neden oldu. “Çok tatlı.”

“Ya da sinir bozucu ve gereksiz,” dedi Caleb. “Ki beni dinledikleri sürece bunu onlara da söylüyorum.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Sadie. “İş dünyasında kocaman bir holding yönetiyorsun ve benim üstlenebileceğimden çok daha fazla sorumluluğa sahip tanınmış bir risk sermayedarısın ama evde bebedin, öyle mi?”

“Gördün mü? Sinir bozucu, değil mi?”

Sadie kafasını salladı. “Hâlâ çok tatlı.”

Caleb yüzünü buruşturunca genç kadın gülümsedi. “Peki, zar zor geçinip gittiğin o zamanlardan bu hale...” Boştaki elini aşağı yukarı sallayarak –muhtemelen– takım elbisesini işaret etti. “Nasıl geldin?”

“Şansım yaver gitti,” dedi Caleb.

Sadie başını iki yana salladı. “Saçmalık. Kimse o kadar şanslı değildir.”

Caleb arzusuna yenik düşerek birleşmiş ellerini ağzına götürdü ve Sadie’nin parmaklarının üzerine bir öpücük kondurdu. “Şimdi kim tatlıymış?” diye mırıldandı. “Ve evet, epey iyi bir iş başardım ama olay şu ki bunu tek başıma yapmadım. Yardım aldım. Bir sürü. Kimse tek başına yapamaz.” Ağzını tekrar genç kadının parmakları üzerinde gezdirdi.

Sadie ona bakarak hafifçe kıvrandı. Tıpkı yatağının altından çıkmaktan korkmasına rağmen onun kollarında olmak için can atan Lolipop’un baktığı gibi...

Caleb Parker, köpeklere fısıldayan adam. Bu kadına fısıldayan kişi olmayı da umuyordu.

“Annen hâla çalışıyor mu?” diye sordu Sadie.

“Artık emekli oldu. Üç kız kardeşim benim için çalışıyor ama biri doğum izninde. Dördüncü kız kardeşim de şirkette stajyerlik yapıyor ve doğudaki bir yüksekokulda okuyor. Şirketim uygun çalışma saatleri ve büyük fırsatlar konusunda iyidir, bu yüzden bana verdikleri onca şeyden sonra iyi bir hayatları olduğundan emin oluyorum.” Başıyla barın uzak köşesindeki bir masayı işaret etti. “Ailem aslında bu gece burada, en azından bazıları. Randevu gecesi.”

Sadie oraya baktı ve Caleb onun ne gördüğünü biliyordu. Kırk yaşında çarpıcı bir esmer kadın, ona çatalından bir şeyler yediren ve gülen yakışıklı bir adamın yanında oturuyordu: Sienne ve Niles. Kayla’nın hamile karnı kocamandı. Yanındaki elini tutan adamın göğsüne sarılı bir bebek vardı. Hannah telefonunu masanın etrafında gezdiriyordu ve herkes FaceTime görüşmesi yaptıkları kişiye el sallıyordu. Masada sadece Emory eksikti. Muhtemelen FaceTime görüşmesi yaptıkları kişi oydu. Ya da belki kuzenleri Kel’di. Kız kardeşleri ona bayılırdı.

“Çok sıcak ve keyifli görünüyor,” diye mırıldandı Sadie.

Caleb güldü. “Görünüşe aldanma. Çok sevebiliriz ama aynı şiddetle ve sık sık kavga ederiz. Beş dakika sonra bile birinin bir şeylere kafası atabilir.”

“Neden onlarla değilsin?”

Caleb, Sadie’nin gözlerinin içine baktı. “Meşgulüm.”

Nefesi kesilen Sadie elini onun elinden kurtardı. “Hayır, ben seni tutmayayım. Biz...”

Genç adam kaşlarını kaldırdı, cümlemin sonunu duymayı gerçekten istiyordu.

Sadie başını salladı, elini havada sallarken söyleyecek söz bulamamıştı. “Bu aptalca.”

Caleb onun elini tutarak hafifçe sıktı. “Ara sokakta olanlar aptalca değildi.”

“Hadi ya!” Onun öpücüğünü hâlâ hissedebiliyormuş gibi parmaklarını dudaklarına değdirdi.

Caleb onunkini hâlâ hissedebiliyordu. “Sıra sende, Sert Kız.”

Sadie’nin bakışları, adamın ağzından gözlerine kaydı. “Ne?”

“Bana senden bir şey verme sırası sende.”

Gözlerini kırptırıp, “Benim hakkımda bir sürü şey biliyorsun,” dedi.

“Aslında bilmiyorum.” Caleb biraz daha yaklaştı. Bacakları birbirine değdi ve onun nefesinin tekrar kesilmesini izledi. “Bana bir şey ver,” diye mırıldandı. “Artık bana borçlusun.”

Bunun üzerine Sadie’nin gözleri kısıldı. Geri çekilip cebinden biraz para çıkardı ve ayağa kalkmadan önce parayı barın üzerine koydu.

“Korkup kaçıyor musun?” diye sordu Caleb.

Sadie olduğu yerde kalıp ona baktı. “Belki.”

En azından dürüst, diye düşündü genç adam. “Senden devlet sırlarını istemiyorum.” Henüz. “Sadece, bana... Bir şey söyle.”

“Ne gibi?” diye sordu Sadie kuşkuyla.

Caleb omuz silkti. “Mesela... Duşta hangi şarkıyı söylersin? Ya da en sevdiğin piercing’in hangisi?” Uzanıp parmağını kadının kulağında, onu her zaman tahrik eden art arda sıralı minik gümüş küpeler üzerinde gezdirdi. “Sabahları seni yataktan neyin kaldırdığını söyle. Ya da anne ve babanın nasıl biri olduğunu ve benim gibi meraklı kardeşlerin olup olmadığını. Belki de asla gerçekleştiremediğin gizli bir dileğini.”

Sadie alt dudağını ısırdı ve *ah evet*, diye düşündü Caleb, onun gizli dileğini öğrenmek istiyordu.

“Lanet olsun, bana televizyonda ne izlediğini söyle,” dedi. “Umurumda değil. Sadece benimle kendin hakkında konuş.”

“Belki de paylaşmaktan hoşlanmıyorumdur.”

“Hiç mi?” diye sordu Caleb.

“Artık değil.”

Caleb sık sık hüsrana uğramazdı. Bu onun doğasında yoktu, ayrıca genellikle işi oraya götürmek umurunda olmazdı. Ama şu anki hayal kırıklığı seviyesine bakılırsa, kabul etmek istediğinden çok daha fazla umursuyordu. “Saçmalık,” dedi sert bir kahkahayla. “Bir köpeği paylaşıyoruz. Ara sokakta da bir öpücük paylaştık, epey harika bir öpücüktü. Ve seninle tuhaf ailem hakkında bir şeyler paylaştım –bu arada, herhangi bir kadına anlattığımdan çok daha fazlasını paylaştım– sırf sen sordun diye. Sen sordun, Sadie,” diye tekrarladı. “Şimdi de ben soruyorum.”

Sadie durakladı. “Başka bir şekilde ifade etmeme izin ver. Bunu *yapamam*. Gittiğimizi düşündüğün yoldan gitmiyoruz.”

“Hangi yolmuş bu?”

Sadie gözlerini kaçırmak onun ailesine baktı. “Ben, beyaz çitli bir evim, iki tane çocuğum olsun isteyen, çocuklarını spor müsabakalarına götürün türde bir kadın değilim,” dedi sessizce. “Sanırım bunu sen de biliyorsun.”

“Benim bildiğim,” dedi Caleb, onunla göz göze gelmek için ayağa kalkarken, “bir hafta önce hayatımda bir köpeğe yetecek kadar vaktim olduğu düşüncesine gülerdim. Ya da bir kadına.” Parmaklarını genç kadının çenesinde gezdirdi. “Şimdi kendimi her ikisine de zaman ayırırken buluyorum.”

“Demek istediğin?” diye sordu Sadie.

“Demek istediğim, belki kendini şaşırtacaksın ve sen de zaman ayırmak istediğini göreceksin.”

Sadie başını iki yana salladı. “Hayır,” diye fısıldadı.

Otomatik bir inkâr gibi görünüyordu. Ayrıca ağzından çıktığı anda pişman olmuş gibiydi ama Caleb bir süre beklemesine rağmen lafını geri almadı.

Genç adam başarısız olmuştu. Bunu kabul etmek istemiyordu ama inatçı kadınlar hakkında ne zaman baskı yapıp ne zaman pes etmesi gerektiğini bilirdi. Bu yüzden parasını ona geri verdi, içkilerle patates kızartmasının parasını ödedi ve baskı yapmak yerine uzaklaştı. Ne istediğini biliyordu ve Sadie’yi istiyordu. O hesaplanmış bir riskti ve Caleb, hayatı boyunca büyük riskler almıştı. Ancak Sadie’nin duygularıyla yüzleşmeye istekli olmasına güvenmek, çoktan kaybedilmiş bir bahisti.

12. Bölüm

#YaHerŞeyiBerbatEtYaDaHiçbirŞeyYapma

Sadie ile Lolipop otobüsle eve gittiler, son derece ihtiyaç duyulan vücut ısısı ve aynı derecede ihtiyaç duyulan şefkat için birbirlerini sarılarak geç saatlere kadar oturdular.

Yine soğuk bir geceydi ama Sadie bu gece Canvas'ta uyumak istememişti. Bu gece, kendine ait bir yerde kalmak istemişti. Bu yüzden termostatu açtı ve bunu telafi etmek için bütçesinden bir şeyler keseceğine dair kendi kendine söz verdi. Bunun ne olacağını henüz bilmiyordu ama bir şey bulacaktı. Her zaman yapardı.

O ve Lolipop kanepeyi paylaştılar. Sadie rakamlarla oynuyor, mali durumunu düşünüyormuş gibi yapıyordu. Mesela, yemek yemeyi bırakırsa termostatu açık tutmaya devam edebilirdi.

Ama sadece kendini kandırıyordu. Parayı düşünmüyordu. Caleb'i düşünüyordu. Ondan uzaklaşmıştı. Hayır, yanlış. Onun uzaklaşmasına izin vermişti.

Bir yanı, Caleb uzaklaştığında ne kadar haklı olduğunu hissetmişti. *Bak*, demişti kendi kendine, *tahmin ettiğin gibi her şeyi mahvettin*. Şimdi olması ileride olmasından daha iyi...

Ama haklılık hissi yavaş yavaş kaybolmuş ve yerini nefes borusu soğuk bir el tarafından sıkılıyormuş gibi bir hisse bırakmıştı.

Onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Panik, konuşmaları onu gitmek istemediği bir yere götürdüğü sıralarda başlamıştı. Caleb için... Kendi olmak çok kolay görünüyordu. Kendi hakkında bir şeyler paylaşmakla hiçbir sorunu yoktu, gizli bir utancı yoktu ve saklayacak çok az şeyi vardı.

Ancak Sadie'nin bir sürü gizli utancı ve saklayacak çok şeyi vardı.

Bunların çoğunu kendine saklayabileceğini ve yine de ona sahip olabileceğini düşünmek istiyordu ama onun hikâyesini dinlerken bunu yapamayacağını fark etmişti. Caleb daha azını asla kabul etmezdi.

Bu yüzden Sadie'nin bu işe bir son vermesi gerekiyordu.

Şimdiyse pişmanlıklar vardı. Bir sürü. Lolipop'un sıcak bakışlarıyla karşılaştı. "Doğru harfe ulaşmak için kafamda hâlâ alfabe şarkısını söylemek zorundayken nasıl büyük kararlar verebilirim?"

Her zamanki gibi yardım etmeye istekli olan Lolipop mutlu bir şekilde hızlı hızlı soludu.

"Dinle, bana bakma, tamam mı? Yine kötü bir karar vermek üzereyim."

Sadie telefonunu eline alırken Lolipop esnedi ve gözlerini kapattı.

Mesaj yoktu.

Olmasını da beklemiyordu zaten. Bu yüzden Caleb'i aradı. Aslında mesaj atmak istemişti ama bu korkaklık gibi geliyordu; o yoldan çoktan gitmişti ve yanlış bir seçim yapmıştı.

Caleb cevap vermeyince sesli mesajı dinledi.

"Bu numaraya ulaştıysanız, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Sadie derin bir nefes aldı ve bip sesinden sonra, "Hey," dedi. "Benim. Sadie." Gözlerini devirdi. "Tamam... Duşta, One Direction'ın herhangi bir şarkını söylerim." Kendini aptal gibi hissederek başını salladı. "Tamam, görüşürüz." Bağlantıyı kesti.

Lolipop ona baktı.

Sadie içini çekti. “Haklısın. Daha iyisini yapabiliirdim.” Caleb’in numarasını tuşladı ve tekrar bip sesini duymayı bekledi. “Yine ben,” dedi. “En sevdiğim piercing dilimdekiydi ama sadece ailemin dehşete kapılmış tepkisi yüzünden seviyordum; bu yüzden geçen yıla kadar çok uzun bir süre onu çıkarmadım.” Gözlerini kapadı ve Lolipop yüzünü yalayarak ona cesur olmaya devam etmesini söyledi. “Sabahları beni yataktan kaldıran şey, Tina’nın çikolatalı ve muzlu keklerinden birini yeme düşüncesi. Hayır, iki tanesini yeme düşüncesi. Kahretsin. Tamam tamam, üç olsun. Dürüst olmam gerekirse üç keke ihtiyacım var.” Dürüst olmaya çalışıyordu ama işte zor kısım gelmişti. “Annemle babam son derece normal insanlar, sanırım. Banliyöde yaşıyorlar. Normal.” Telefonun üzerini eliyle kapattı ve Lolipop’a baktı. “Bu sadece küçük, beyaz bir yalan,” diye fısıldadı ve parmağını dudaklarına götürdü. “Ve kız kardeşim de onlarla aynı olma yolunda ilerliyor. Henüz anlamadıysan, bu da beni bulunduğu aileye hiç de uygun olmayan biri yapar. Annem birkaç yıl önce emekli olana kadar İngiliz Edebiyatı profesörüydü. Babam, St. Mary’s Üniversitesi’nin dekanı ve unvanının ima ettiği gibi eski kafalı, sert biri. Katı. Çok konuşmayan. Memnun edilmesi zor. Yani aileme ne kadar uyum sağladığımı hayal edebilirsin. Gizli dileğime gelince...”

Biiiiip.

Sadie telefonuna baktı. “Sesli mesaj sözümü kesti.”

Lolipop başını yana eğdi.

Genç kadın içini çekti. “Evet, muhtemelen en iyisi buydu, değil mi?”

“Hav!”

Ve sonra telefonu çaldı.

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme’den FaceTime araması geliyordu.

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadı Sadie ve telefonuna bakmaya devam etti. Sonunda kabul et butonuna basınca Caleb’in yüzü ekrana geldi. Bir ofisteydi, takım elbisesinin ceketiyle kravatını çıkarmıştı, yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde duruyordu ve San Francisco şehri tüm ihtişamıyla arkasına yayılmıştı.

“Öyle bir yerde kestin ki,” dedi Caleb, küçük bir gülümsemeyle. “Bana gizli fantezini anlatmak üzereydin.”

Sadie rahatlayarak derin bir nefes aldı. “*Dilek*,” diye açıkladı. “Sana gizli dileğimi söylemek üzereydim. Fantezi değil.”

“Lanet olsun.” Caleb içini çekti. “Tamam, dinliyorum.”

“Düşündüğün şey değil.”

“Anlat bana.”

Sadie yüzünü buruşturdu. “Her zaman yağmurda dans etmek istemişimdir.”

Caleb gülümsedi. “Güzel,” dedi ve söylediğinde gayet ciddiymiş gibi görünüyordu. “One Direction, ha?”

Tanrım. Mesajlarını dinlemişti.

Lolipop, babasıyla konuşmak isteyerek ekranı dürttü.

Caleb ona gülümsedi ama gözleri yalnızca Sadie’nin üzerindeydi. “Üzerinde pijamaların mı var?”

“Evet.”

Caleb’in alev alev yanan gözleri, onu aşağıya bakmaya teşvik etti. Büyük boy bir Giants tişörtü giyiyordu ve kendini neredeyse bütünüyle bir battaniyeye sarmıştı. “Şaka mı yapıyorsunuz?” diye sordu. “Şu an resmen genel izleyici kategorisinde derecelendirilirdim. Biraz bile seksi değil.”

“Neyin seksi olduğu konusunda çok farklı fikirlerimiz var,” dedi Caleb.

Sadie’nin ağzı kurudu. Kalbi hızla çarpıyordu. Onu istiyordu. Şimdi. “Caleb?”

“Evet?”

“Buraya gel.”

Genç adam derin bir soluk verip gözlerini Sadie’nin gözlerine dikti. “Henüz hazır değilsin.”

“Sanırım hazır olup olmadığımı ben bilirim.”

Caleb başını yavaşça iki yana salladı. “Bunu aceleye getirmeyeceğim. Seninleyken olmaz.”

Sadie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama yalvarırsa lanet olsundu. Çenesini kaldırdı. “Düşününce, sana yasak TV zevkimi anlatmaya hazırdım.”

“Anlat bana.”

“Hayır.”

“Eğer anlatırsan sabah sana kek getiririm.”

Lanet olsun. “*Married at First Sight* programını izliyorum,” diye itiraf etti.

“O da ne?”

“Aynen duyduğun gibi,” dedi Sadie. “Çiftlerin birbirlerini ilk kez evlenirken gördükleri bir şov programı. Hiç izlemedin mi?”

Caleb güldü. “Asla.”

Genç kadın gözlerini kısıtı. “Bunu birine söylersen gözlerin açık uyumak zorunda kalırsın.”

“Demek gizli bir romantiksin.”

Sadie öksürüğe benzeyen bir ses çıkardı ve Caleb başını geriye atıp biraz daha güldü. Görüntü o kadar seksiydi ki Sadie kızmayı bir anlığına unuttu. Sadece bir saniyeliğine... “Cidden, gözlerini açık tut.”

Caleb bir eliyle kirli sakallı çenesini ovuşturarak sırtıttı “Saldır bana, bebeğim. Elinden gelenin en iyisini yap ama seni uyarıyorum, bulduklarını beğenebilirsin.”

Bunun doğru olmasından ölümüne korkan Sadie gözlerini kapattı. “Bu gece için özür dilerim.”

“Karşıma çıkıp seni zorlamama hazır olmadığını söylediğin için mi? Özür dileme, Sadie. Bana doğruyu söylediğin için asla özür dileme.”

O anda Sadie’nin içinden sıcaklık bir şey geçti ve bunun ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sevgi ve ayrıca özlem. “Sen farklısın,” dedi.

Caleb gülümsedi. “İyi geceler, Sadie.”

“İyi geceler, Caleb.”

Sadie, telefon kapandığında Lolipop’a baktı. “Tamam, belki onu neden bu kadar çok sevdiğini birazcık anlayabiliyorum. Ama sadece birazcık, unutma.”

Lolipop’u yatağına yatırdı ve sonra kendi de yatağına yattı. Görünüşe bakılırsa içini dökmek insanı yoruyordu çünkü başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

13. Bölüm

#TacularHerŞeyiÇözer

Sadie ertesi sabah, soğuk dairesinde bütün gece uyumuş olmasının şokuyla uyandı. Lolipop'un dikkatli ve endişeli bakışlarının altında aceleyle sıcak bir duşa girdi. Köpek, Sadie'nin sıcak suya –ya da herhangi bir suya– karşı olan sevgisini anlayamıyordu.

Sadie kurulanırken aynada kendine baktı. Yansımadan ona bakan kadın: doğruldu ve dikkatli bakışlarına karşılık verdi. Yıllar içinde bir noktada, kıvrımlı hatlarını kabullenmeye hatta sevmeye başlamıştı ve belki de kıyafetleri içindeki görünüşünü gerçekten beğeniyordu.

İlk yıllarına göre bu epey büyük bir değişiklikti.

Caleb'a o yıllardan bahsetmemiş, hatta onları ima bile etmemişti. Bunu hiç yapabilecek miydi bilmiyordu. Ama gördüğü şeyin ailesinin geri kalanından çok farklı olmasından nefret ettiği için aynada kendine hiç bakamadığı zamanlar olmuştu. Uzun bir süre boyunca bu yüzden çok fazla acı çekmişti.

Sonra bu acıyı, toplumun normal anlayışının kesinlikle dışındaki kalan bir şekilde nasıl hafifleteceğini öğrenmişti. Kendinden başka kimsenin göremeyeceği bacağına üst kısmına küçük kesikler atarak. Ta ki kızının tüm sırlarını öğrenme ihtiyacıyla hayatına burnunu sokmaktan asla vazgeçmeyen annesi tarafından yakalanana kadar.

Sadie, annesinin bunu neden yaptığını anlıyordu. Annesi, kızının sağlığı ve güvenliği için korkmuştu. Bunu gerçekten anlıyordu. Ama incinmiş, yalnız ve öfkeli bir genç olduğu o zamanlar, annesinin neden çıldırdığını ve kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını düşünen Sadie'yi kurtarmak için yardım çağırdığını anlamamıştı.

İşte o zaman, bir hastanede zorla kalmayı, psikolojik danışmanlık almayı, okul değiştirmeyi ve sürekli denetim altında olmayı da içeren bir psikiyatrik tedaviye zorlanmıştı. İntihara meyilli olmadığını açıklamaya çalışmıştı. Ölme ihtiyacı hiç hissetmemişti ama kimse ona inanmamıştı.

Sonunda, kendiyle hesaplaşmış ve içindeki öfkeyle acının gitmesine tamam demişti. Birkaç yıl önce bir adamın onu mahvetmesine izin verdiğinde yaşadığı kısa süreli bir tekrar dışında, kendini kesme ihtiyacı ortadan kalkmıştı.

Parmaklarını, her biri beş santim uzunluğunda olan üç yara izinin bulunduğu sağ bacağının üzerinde gezdirdi. İkisi çok daha eskiydi ve iyileşmişti, aynı zamanda onları iki denklem gibi okunan dövmelemlerle kapladığı için görünmezlerdi:

Kalp
Akıl
ve
Cesaret
Korku

Son yara, diğerleri kadar eski değildi ve üzeri kapatılmamıştı. Geçen yıl, yirmi sekiz yaşını doldurmanın getirdiği olgunlukla kim olduğunu anlamış ve kabullenmişti. Ayrıca kendisinin yeni ve gelişmiş hali, kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamayı da içeriyordu.

Gerçek şu ki, artık aynı kişi değildi. Yara izi de bunun bir hatırlatıcısıydı, tıpkı bundan daha güçlü olduğunun kanıtı olarak sigara paketini bir yerde saklayan eski bir sigara tiryakisi gibi. Bu bir onur nişanesiydi ve şu anda hayatında nasıl bir yerde olduğunun göstergesiydi. Sonuç olarak, anılar –iyi, kötü ve çirkin– gerçekten de bir insanı insan yapan şeydi.

Otuz dakika sonra o ve Lolipop, Pacific Pier avlusuna girdiler. Caleb ona beklenmedik bir toplantısı olduğuna dair mesaj atmıştı ve Lolipop’a birkaç saat daha göz kulak olup olamayacağını öğrenmek istemişti. Sadie, Lolipop’un harika bir duygusal destek köpeği olacağına dair patronunu hâlâ ikna edemediğinden onu Willa’nın dükkânına bıraktı ve sonra kendisi de işe gitti.

Öğleden sonra, masaj salonundaki vardiyası sona erdi ve Lolipop’u alıp Canvas’a gitti. Rocco ve diğer iki dövme sanatçısı –muhtemelen Sadie’nin şimdiye dek tanışmış olduğu en iri ama en tatlı adam olan Samoalı Minik Moe ve Moe’nun görsel olarak tam zıddı olan Blue– da oradaydı. Moe ne kadar iri ve kocamansa Blue da bir o kadar minik ve sıskaydı, tatlı olmakla uzaktan yakından alakası yoktu ve sürekli kaşlarını çatardı.

İkisi de arka taraftaydı ve Ivy’nin kamyonundan gelmiş olan bir tepsi taco’nun üzerine eğilmişlerdi. Yemeğin kokusu Sadie’nin ağzını sulandırmıştı.

“Sana iki tane ayırdım,” dedi Rocco. “Fikrimi değiştirip hepsini yemeden önce acele etsen iyi olur.”

Bunun boş bir tehdit olmadığını bilen Sadie, iki eliyle birer taco kaptı. “Teşekkürler,” dedi ve Rocco’nun dizlerinin üzerine çöküp bir parça tavuğu rüşvet olarak kullanarak Lolipop’u yanına yaklaştırmaya çalışmasını izlerken taco’dan kocaman bir ısırık aldı.

Lolipop’un ilk hareketi her zamanki gibi *sana güvenmiyorum* şeklinde hırlamak oldu.

“Hayır, güzel kız, benden hoşlanıyorsun, hatırladın mı?” Rocco, insanlar karşısında göstermediği sabrı göstererek eti ona uzattı.

Lolipop tavuğu aldı –aptal değildi– ve sonra Rocco’nun onu sevmesine izin verdi.

Sadie, çok ihtiyaç duyduğu şeker yüklemesini bulmayı umarak tatlı için etrafına bakındı.

“Eskiden erkeklerden ve tatlılardan uzak durmaya çalışırdın. Şimdi...” Rocco ona bir bakış attı. “Bıraktığın yerden devam ediyorsun, kızım.”

“Dersini aldığını sanıyordum,” dedi Blue, taco’sunun üzerinden.

“Belli ki almamış.” Minik Moe’nun da fikirleri vardı. “Kendi kendine gönüllü olarak bir erkek ambargosu uygulamasına rağmen.”

Alfa erkeklerle dolu bir dükkânda çalışmak, ona kendini savunmayı erken yaşta öğrenmişti. Bunun tartışmaya açık olmadığını anlamalarını sağlamak için hepsini bakışlarıyla alt etti. En küçükleri olabilirdi ama *kesinlikle* en güçlüleriydi. “Bu konuda kimsenin görüşüne ihtiyacım yok.”

Minik Moe onunla göz göze geldi ve yüzünü buruşturarak taco’suna geri döndü. Blue da gözlerini devirerek aptal Y kuşağı hakkında bir şeyler mırıldandı ve yemeye geri döndü.

“Y kuşağının aptal olduğunu düşünüyorsan,” dedi Sadie, “o zaman bir daha benden yazıcıyı ya da dizüstü bilgisayarı tamir etmemi isteme.”

Rocco sadece başını salladı. “Haklıyım,” dedi. “Wes seni mahvetti. Sana zarar verecek bir sonraki adama ne yapacağımızı söyledim. Hiçbir şeyin değişmediğini bilmelisin, karşındaki her kim olursa olsun, zengin herif ya da bir başkası.”

Minik Moe başını salladı.

Blue başını salladı.

Ve Sadie derin bir iç çekti. “Beni mahveden Wes değil, içinde olduğum durumdu. Ve bu üç yıl önceydi. Artık daha güçlüyüm ve o kadar aptal değilim. Bir daha hiç kimse beni bu şekilde etkileyemez.”

“Sana mani oldu,” dedi Rocco inatla. “İyileşme sürecini sekteye uğrattı.”

“Bir an için,” diye kabul etti Sadie. “Ama sorunu çözdüm ve uzun zamandır iyiyim.”

Rocco’nun dudaklarının seğirmesi karşısında gülümsedi. “Tamam, ‘iyi’ göreceli bir kavramdır. Hepimiz biliyoruz ki asla dünyanın tanımladığı şekliyle iyi olmayacağım, ama iyiyim. *Kendime göre iyiyim.*”

Patronu sonunda gülümsedi. “Bununla tartışamam.” Kaslı kolunu genç kadının boynuna dolayarak sarılmak için onu kendine çekti.

Sadie onun endişelendiğini bilerek sarılmasına karşılık verdi. Ama endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Çünkü *iyiydi*. Neyse ki tartışma artık bitmişti çünkü günün ilk müşterisi o an içeri girdi.

Cal, yerel bir özel dedektifti ve sürekli bir müşteriydi. Sadie’nin ilk müşterisiydi ve Rocco’nun ona ilk yönlendirdiklerinden biriydi. Sadie şu anda çoğunlukla kadınlarla çalışmasına rağmen, ilk müşterisi olduğu için Cal’a karşı bir düşkünlüğü vardı. Son birkaç yıldır kolundaki dövme üzerinde çalışırken arkadaş olmuşlardı. Sadie bugün kalça kemiğinin hemen altındaki Amerikan bayrağı üzerinde çalışıyordu ve her zamanki gibi, o işe koyulduktan sonra, Cal kendini acıdan uzaklaştırmak için konuşmaya başladı.

Günün konusu, onu aldattığını düşündüğü şu anki kız arkadaşıydı.

“Bir şeyler olduğunu düşünüyorsan,” dedi Sadie, “bir şeyler oluyordur.”

“Kesin olarak bilmiyorum.”

Sadie başını kaldırıp ona baktı. “Hadi ama. Biliyorsun.”

Cal derin bir nefes verdi. “Evet. Belki. Yine de telefonunu kontrol edip kendi gözlerimle görebileceğimi söyledim.”

“Bunu yaparsan, erkeklerden mesaj arama zahmetine girme,” dedi Sadie. “En iyi arkadaşlarıyla mesajlaşmalarına bak. En iyileri oradadır, güven bana.”

Cal içini çekti. “İyi olanları bulmak çok zor.”

“Çünkü senin gittiğin yerlere pek sık gitmezler. Target’a git. Orada erkeklerin on katı kadar kadın var.”

Cal güldü ve eliyle gözlerini ovuşturdu.

“Yorgunsun,” dedi Sadie.

“Nefret ettiğim bir davanın içindeyim. Boşanmış bir çift, üç çocuğun velayeti için kavga ediyorlar. Adam karısının aldattığına dair fiziksel kanıt istiyor.”

“Günün teması bu galiba.”

“Evet.” Cal başını salladı. “Maalesef kanıt buldum: Kadının başka biriyle seks yaptığına dair bir kayıt.” Telefonundan bir şey açtı.

Bu bir ses kaydıydı. Bir kadın hafifçe inliyordu.

“Belki de sadece güzel bir şeyler yiyordur,” dedi Sadie. “Cheesecake gibi.”

Cal ona inanmaz gözlerle baktı.

“Hey,” dedi Sadie. “Ben cheesecake yerken böyle inlerim. Güzel bir cheesecake seksten daha iyidir.”

“Bebğim, o zaman doğru türden seks yapmıyorsun.”

Hadi ya! Sıfır seks yapıyordu.

Kayıttaki inilti biraz daha yükseldi ve sonra soluk soluğa bir, “Ah evet, tam orası... Aynen böyle, durma, lütfen Tanrım, sakın durma!” sesi duyuldu.

Sadie donup kaldı. *Tetiklenme* kelimesinden nefret ediyordu ama ona olan tam anlamıyla buydu. Tekrar ziyaret etmek istemediği bir zamana gitmişti ama akli umursamıyordu. “Kapat şunu,” diye fısıldadı. Telefonu işaret etti. “Kes şunu.” Kalbi hızla çarpıyordu ve yeterince nefes almakta zorlanıyordu. Kendini... İğrenç hissediyordu. Ve utanmış. Onun için iyi bir birleşim değildi. Dehşete kapılarak Cal’ı itti. “Kapat. Şunu,” dedi tekrar ya da söylediğini sandı ama kelimelerin ağzından çıktığından emin değildi. Tepkisi kendisi için bile şaşırtıcıydı ama bu kadının hayatını çarpıtarak olduğundan daha kirli hale getirmeleri inanılmaz derecede yanlış ve haksız görünüyordu.

Ve Sadie haksızlıkla ilgili çok şey biliyordu.

Geçmişini çok az kişi biliyordu. İnsanlar bilseydi, kasetteki kadını yargıladığı gibi yargılanacağını biliyordu. Bu düşünceyle kulaklarına yeniden kan hücum etti ve tüm bedeni ağırlaştı. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Beş yıldır gördüğü terapist onun için her şeyi açıklamıştı.

Panik atak geçirmek üzereydi.

Ve Cal kaydı hâlâ kapatmamıştı. Sadie telefonu onun elinden kapıp kaydı kapatmak için ekrana dokundu ve zar zor nefes alarak ona baktı. Biraz zamana ihtiyacı olduğu için başını iki yana sallayarak koltuğun etrafından dolaştı. Perdeyi yana çekti ve...

Caleb’la yüz yüze geldi.

Lolipop yanındaydı, çok mutlu görünüyordu. Caleb mutlu değildi. Her zamanki rahat tavrından eser yoktu. Sadie’ye bakarken gözleri kısılmış ve ağzı sertleşmişti. Genç kadının arkasına baktı, fermuarı açık pantolonu kalçasından düşmek üzereymiş gibi duran ve hâlâ koltukta yayılmış yarı çıplak bir halde yatan Cal’ı gördü.

Sadie, tek kelime etmeden arkasını dönüp kapiya yönelen Caleb’a baktı.

Bu da neydi şimdi?

“Sadie,” dedi Cal, koltukta oturur pozisyona geçerken. “Özür dilerim. Sanırım senin canını sıktım ve... Üzgünüm. Çizgiyi aş-tım.” Telefonunu ortadan kaldırdı. “İyi misin?”

Sadie bir eliyle gözlerini sildi ve elinin titrediğini fark etti. “Evet.”

“O erkek arkadaşın mıydı? Sanırım seks yapanların *biz* olduğumuzu sandı.”

Sadie ona baktı ve sonra kabinden dışarı fırladı. “Hey,” diye seslendi Caleb’a.

Bir eli Lolipop’un tasmaında, diğer eli kapıda duran Caleb, boynunu çevirdi ve Sadie’nin bakışlarıyla karşılaştı; gözleri okunaksız ve soğuktu, ağzı sert ve gergindi.

Evet. Cal haklıydı. Caleb’ın düşündüğü şey tam olarak buydu, seks yaptığını sanıyordu. Bir müşteriyle. İşyerinde. Etrafta başka insanlar varken.

İnanılmaz.

Bunda o kadar çok yanlış şey vardı ki Sadie’nin gözünü kan бүrүdү. Öfkeyle yürüyerek tam karşısına dikildi ki bu, kendi karanlık, gizli ve karmaşık geçmişiyle yüzleşmekten hoşlanmayan bir korkak gibi titremekten çok daha iyiydi.

Ama şimdi orada, onun tam karşısında dikilirken söyleyecek tek kelime bulamıyordu.

Caleb ona sadece baktı; ne gülümseme ne de her zamanki gibi yumuşak bir “hey” vardı, hiçbir şey yoktu. Sadie başını iki yana sallayarak topukları üzerinde döndü ve dükkânın içinde uzun adımlarla ilerledi. “Bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi Rocco’ya gergin bir sesle.

Aksiliğin kralı olduğu için aksiliğin dilini akıcı bir şekilde konuşabilen Rocco, onu başıyla kısaca onayladı.

Onun yerine bakacaktı.

Sadie arka kapıdan dışarı fırlayıp avluya çıktı ve doğruca merdivenlere yöneldi. Asansöre binebilirdi ama çok fazla elektirik yüklenmişti.

Beş kat merdivenden sonra ulaştığı bir kapıdan nefes nefese çıkarak binada sadece birkaç kişinin bildiği, erişimine ise çok daha az kişinin sahip olduğu çatıya adım attı.

Burada, dünyanın zirvesindeydi.

Marinanın aşağısını ve gök mavisi körfezin üzerindeki Golden Gate Köprüsü'nün görkemli kırmızısını görebiliyordu. Utanç simgesi Alcatraz'ı, Güzel Sanatlar Sarayı'nı, Nob Hill'deki Coit Kulesi'ni ve yeni devasa Salesforce kulesini görebiliyordu. Yavaş bir daire çizerek kendi etrafında döndü ve soluklarını yavaşlatıp çılgınca koşan düşüncelerini bilinçli bir şekilde kontrol etmeye çalışırken üç yüz altmış derecelik inanılmaz manzarayı içine çekti.

Sarsılmış bir halde, binanın sahibi Spence Baldwin'in buraya getirdiği uzak köşedeki küçük koltuğa doğru ilerledi. Spence yıldızlara bakmayı severdi.

Sadie yalnız olmayı severdi.

Koltuğa oturdu ve gerçeği bilerek gözlerini kapattı. Kendini kaybetmişti ve bundan nefret ediyordu. Bu bir zayıflık belirtisiydi ve Sadie, her şeyden çok, zayıf olmaktan nefret ediyordu.

Ama yine de öyleydi. Üç yıl önce, geçmişini geride bırakıp benliğiyle barıştığını hissederek kendisiyle gurur duymuştu. Temiz bir sayfa açarak yoluna devam etmişti.

Ama sonra Wes'le tanışmıştı. Bunu kendine itiraf etmekten ne kadar utansa da genç adam onu geriletmişti. İlk başta değil. İlk dört ay harikaydı. Wes hayatını yoluna sokmuştu ve bu, Sadie'ye çekici gelmişti. Ama işi onu zorlamaya başladıkça huy-suzlaşmıştı. Bir gece Sadie'nin o çok sevdiğini sandığı kravat ve ceketi çıkarırken sinirini ona yönlendirmişti.

O gece, Sadie normal insanlar gibi olmadığı, yani iş güvenliği konusunda endişelenmeyen ya da geleceği önemsemediği için tasarruf yapmayan biri olduğu için, onun için önemli olan şeyler hakkında onunla konuşamadığına dair bazı acımasız şeyler söylemişti.

Bunların hiçbirisi aslında doğru değildi. En azından artık değildi, çünkü Sadie değişiyor, büyüyor, olgunlaşıyordu ve bu şeyler onun için önemli hale gelmişti. Ama Wes'in onun kusurlarını yüzüne vurduğunu duymak yıkıcı olmuştu. Sadie banyoya kaçmış, aynada kendine bakmış ve karşısındaki yüzü tanımamıştı.

Wes'e göre saçlarındaki mor gölgeler gibi "saç rengi olmayan" renklerin kullanılması zihinsel dengesizlik anlamına geldiğinden düz kahverengi saçlar.

Kulaklarındaki iki halka küpe dışında sıfır piercing.

Wes teninin çok beyaz olduğunu düşündüğü için bronzlaştırıcı sprey sıkılmış bir ten.

Genç adam tatlılara inanmadığı ve tatlıların onun en büyük zaafı olduğunu düşündüğü için avurdu çökmüş bir yüz.

Bunun üzerine yaptığı şeyden, ona saldıran hatıralardan utanan Sadie, başını çatıdaki koltuğa dayadı ve gözlerini kapadı.

Ama kafasında oynayan filmi silemiyordu. Elbisesini yukarı çekerek bacağının üst kısmını ortaya çıkarmıştı. O zamana kadar iki yara izinin üzerine dövme yaptırmıştı ve bu dövmelere bayılıyordu. Onları mahvetmek istemeyerek, ikinci dövmenin hemen altına jileti bastırmıştı.

On yedi yaşından beri kendini kesmemişti; bu kadar etkilanmış olmak onu gerçekten aşağılamış ve dehşete düşürmüştü. Ama o gecenin en kötü kısmı bu bile değildi. Hayır, en kötüsü, boğuk bir erkek iniltisi duyup yukarı baktığında olmuştu.

Gözleri heyecandan kararmış olan Wes, banyo kapısında durmuş, onu telefonuna kaydediyordu.

Onun kendini kesmesinden zevk almıştı.

Sadie hayatında hiç bu kadar korunmasız hissetmemişti ve bu, kilit altında geçirdiği onca zaman, gitmeye zorlandığı terapiler ve çıldırmış annesini yatıştırmak isteyen doktorların sıkı incelemeleri göz önüne alındığında çok şey söylüyordu.

Yerinde duramayan Sadie ayağa kalktı ve gökyüzüne baktı. Karanlığa yaklaşık yarım saat kala, gökyüzü resmen bir renk kaleydoskopuydu. Biri gökyüzünde tembel tembel süzülen bir fil gibi görünen ve bir diğeri de ona tekrar acıktığını hatırlatan bir pepperoni pizzaya benzeyen birkaç bulut vardı.

Yüzüne vuran rüzgârın keyfini çıkararak binanın köşesine doğru birkaç adım attı. Neredeyse hiç düşünmeden, bacağının üstündeki hayalet ağırlı ovuşturdu.

“Sadie.”

İrkilerek hemen arkasından gelen alçak sese anında tepki verdi. Arkasını dönerek kollarını kendini savunur bir biçimde havaya kaldırdı ve bir adamın kasıklarına inmesi için tasarlanmış olan döner bir tekme savurdu.

O adam, o anda görmek istediği son kişiydi. Caleb.

14. Bölüm

#BazıŞeylerZamanAlır

Caleb, takım taklavatına yönelen ayaktan kurtuldu ama Sadie'nin sert tekmesini sağ bacağına yedi. "Lanet olsun be kadın," dedi büyülenmiş bir halde, kesinlikle moraracak yerini ovalarken. "Sende ne cevherler varmış."

Sadie, onun fikrinden etkilenmiş görünmüyordu. Ya da onun tarafından. Caleb, alt katta yaşananlar yüzünden onları birkaç adım geriye götürdüğünü biliyordu. Sadie'nin yüzü solgundu, gözleri bomboştı. "Seni korkutmak istemedim," dedi, genç kadının aralarına koyduğu mesafeyi korumasına izin vererek.

Sadie cevap vermeden kollarını kavuşturdu ve arkasını dönerek batan güneşe bakmaya devam etti. Arkasında yırtmacı olan ve kalçasıyla bacaklarını saran uzun, siyah, örgü bir etek giyiyordu. Onu ikinci bir deri gibi saran gri kaşkorsenin üzerine bol, tiril tiril, siyah tül den bir üst seçmişti. Yüzündeki sert ifadeye uyan havalı çizimler giyiyordu. Dünyanın gözünü korkutmaya çalışıyorsa, siktir-git-ve-öl tavrı hoş bir dokunuştı.

Üzerlerinden buz gibi bir rüzgâr esti ve Caleb onun titrediğini gördü. Ayak seslerinin duyulduğundan emin olarak ona yaklaştı. Birkaç santim geride durarak ceketini çıkardı ve "Donmuşsun," dedi. "Ceketimi omuzlarının üzerine bırakacağım." Biraz bekledi ama cevap gelmeyince ceketiy le genç kadının omuzlarını örttü.

Sadie hemen ceketi üzerine geçirdi ve kumaşa sıkıca sarındı. “Teşekkürler,” dedi sessizce. İsteksizce.

“Konuşuyor,” dedi Caleb neşeyle ama hiç de neşeli hissetmiyordu. “Sadie. Bana bak.”

Sadie tereddüt etti ama yüzünü ona döndü. Yüzü bir şey belli etmiyordu. Her zaman sert ve aşılmaz biriydi ama o anda aynı zamanda yürek parçalayıcı bir şekilde savunmasızdı. Ve kahretsin ki bu, Caleb’ın yüreğine dokundu çünkü kendini korumak için dışarıdan sert görünmek zorunda olduğunu bilen biri varsa o da Caleb olurdu. “Seni üzdüm. Özür dilerim.”

“Neden?”

“Neden mi?” diye tekrarladı Caleb. “Çünkü biz arkadaşız ve...”

Sadie neşesizce güldü. “Gerçekten mi? Arkadaş mıyız? Çünkü beş dakika önce bir müşteriyle seks yaptığımı sanıyordun. Böyle bir şeyi gerçekten yapacağımı düşündün, hem de işyerimde...” Başını iki yana sallayarak ağzını kapattı.

“Dinle,” dedi Caleb sessizce. “Bu sohbete kadınlar konusunda çok zeki olduğumu söyleyerek başlamadım.”

Sadie bu konudaki fikrini homurdanarak belirtti.

“İşyerine geldiğimde her ne düşündüysem,” dedi, “anı bir tepkiydi ve çok kötüydü. Kendimi savunmam gerekirse, perde arkasından gelen sesler... Kulağa gerçekten de...”

“Cheesecake yiyen bir kadın gibi mi geliyordu?” diye sordu Sadie.

Caleb gülümsedi. “Kimse cheesecake yerken öyle ses çıkarmaz.”

“Ben çıkarırım.” Sadie ona bir bakış attı, anlaşılmasa da bir bakış. “Güzel bir cheesecake seksten daha iyidir.”

Caleb, Sadie’nin onu denediğini fark etti ve bu iyiydi. Birincisi, hiçbir yere gitmiyordu. İkincisi, her zaman kendisi –yani dürüst–olacaktı. “Eğer bu doğruysa, birlikte olduğun insanlar aptaldır.”

“O bir ses kaydıydı,” dedi Sadie. “Müşterim bir dedektif, dövmenin acısını unutmak için oyalanıyordu ve benim için asla çalışmaması gereken olası kanıtları içeren bir kaydı çalışıyordu.”

“Tamam,” dedi Caleb. “Bu, durumu açıklıyor.”

Sadie kafasını salladı. “Senin tepkini veya neden böyle bir şey yapacağıma inandığını açıklamıyor.”

İyi tespitti. Caleb, genç kadının bakışlarına karşılık verdi ve ona hazır olduğundan emin olmadığı o dürüstlüğü sundu. Sanırım onun da kendine göre yapması gereken bazı testler vardı. “Sana bir keresinde en kötüsünü varsaymak gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu söylemiştim,” dedi. “Bunu uydurmuyordum. En kötüsünü varsayardım ve karanlık bir yere giderim.”

“Bir şeyler üzerine kafa yormak için,” dedi Sadie.

Demek hatırlıyordu. “Ve çoğu zaman, iyi bir şeye sahip olduğumda onu sabote ederim.”

Sadie bir anlığına ona baktı. “Neden?”

Caleb omuz silkti. “Sanırım savunmasız olmayı sevmediğim için.”

“Ben de öyle ve seni temin ederim, benim karanlık yerim seninkinden çok daha karanlık, o yüzden onu da anlıyorum.” Sadie bir an için duraksadı. “Biz iyi bir şey miydik?”

Genç kadının geçmiş zaman kullanması karşısında Caleb’in yüreği sert bir tekme yemiş gibi oldu. “Evet. Sadie...”

“Seni tekmelediğim için üzgünüm.”

Caleb bu sözler karşısında şaşırды ve rahatladı ama başını iki yana salladı. “Hayır. Üzülme. Kendini savunabileceğini bilmek hoşuma gidiyor.”

“Seni incittim mi?”

“İyi bir tekmeydi ama yaşayacağım,” dedi Caleb. “Bir dahaki sefere mawashi geri kullandığında, kalçanı iyice ger ve ayağının

üst kısmıyla vur. Ardından ayağını hızla geri çek ki rakibin bacağına tutamasın.”

Sadie bunu bir an için düşündü. “Mawashi geri mi?”

“Döner tekme. Bu bir Japon dövüş sanatları hareketidir.”

Sadie başını yana eğdi. “Dövüş sanatları hakkında çok şey biliyor musun?”

“Biraz. İyi bir antrenman,” dedi Caleb.

Sadie başıyla onayladı ve sonra söyleyecek bir şeyi varmış ve nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. Caleb, küçük yaştan beri bir sürü kadının dizinin dibinde yaşayarak öğrendiği bir taktiği uygulayarak dilini tuttu ve onun konuşmasını bekledi.

“Ben de iyi bir şeyi sabote ederim,” diye itiraf etti Sadie. “Her zaman. Onlara güvenmem, onlara inanmam. Bu yüzden hepsi gidene kadar onlarla uğraşırım.”

Bakışları birbirini esir aldı. Caleb yavaşça, eğer isterse tekrar tekmelemesi için ona bolca zaman tanıyarak elini tuttu. Onunla hiçbir şey kolay olmayacaktı, biliyordu ve bununla herhangi bir sorunu yoktu. “Üzgün olması gereken benim. İşyerinde bir müşteriyle seks yaptığına inandığımı düşünmene izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Bu boktandı, gerçekten. Kızdığın için seni suçlayamam. Kıcıımı tekmelemeliydin.”

Sadie, Caleb’in avcunda duran eline baktı. “Olduğunu düşündüğün şey benim gerçekliğimden o kadar uzak ki bu hiç komik değil, sanırım bu yüzden çıldırdım. Üç yıldır kimseyle seks yapmadım.”

Caleb onunla göz göze gelene kadar bekledi. “Bu uzun bir süre,” diye mırıldandı, daha fazlasını öğrenmek isteyerek. Üç yıl önce onu biriyle samimiyet kurmaktan bu kadar uzaklaştıran ne olmuştu?

“Aslında bana o kadar uzun gelmemişti.” Sadie duraksadı ve ona ironik bir bakış attı. “Ta ki...”

Caleb kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Seninle öpüşene kadar.” Sadie, onun dudaklarını tekrar kendi dudaklarında hissetmek istiyormuş gibi ağızına baktı.

“Çok güzel bir öpücüktü,” dedi Caleb.

“Öyle miydi?” Sadie omuz silkti. “Hatırlayamıyorum.”

Genç adam, onu kendine çekerken boğuk bir kahkaha attı. Sadie ona her zaman zıt gidiyordu, daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde ona meydan okuyordu. Bu acayip seksiydi. “Yalancı,” diye fısıldadı ve Sadie’nin başının arkasını kavrayarak onu kendine çekti. “Ama sana hatırlatmama izin ver...”

Sonra onu öptü, göğsünde patlayan sıcaklığın vücudunun her yerine yayılmasına neden olan duyusal, lezzetli bir öpücüktü. Sıcaklık, kalbinin hızla çarpmasını sağlamak için kuzeye ve geri kalan yerlerini ateşlemek için güneye doğru hızla hücum ederken yol boyunca diğer her şeyi eritti. Sadie’nin ağız da en az onunki kadar istekliydi; çenesinde geziniyor, kulağını dişliyor ve sonra boğazına iniyordu. Caleb neredeyse bayılmak üzereydi. Nefes almak için durduklarında, kendini çoktan kaybetmişti.

Ve genç kadının ağır soluklarına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Sonra Sadie titremeye başladı ve Caleb, onu bu soğukta dışarıda tuttuğı için kendini bir pislik gibi hissederek ellerini genç kadının kollarında yukarı aşağı gezdirdi. “Buz gibisin. Seni içeri götürmek istiyorum. Daha ne kadar çalışacaksın?”

Parmaklarını dudaklarına götüren Sadie hâlâ şaşkın görünüyordu.

“Sadie?”

“Evet.” Telefonuna baktı ve başını salladı. “Rocco az önce bana Cal’ın randevusunu ertelediğine dair bir mesaj attı. Bugünlük işim bitti.”

Caleb rahatlayarak başını salladı. “O zaman seni eve götürelim. Araban yakınlarda mı?”

“Bugün otobüsle geldim.”

“Arabana ne oldu?” diye sordu Caleb.

“Hâlâ tamirde. Bu hafta içinde alacağım.”

“Tamam, o zaman Rocco’dan Lolipop’u alalım da seni eve bırakayım.”

Sadie başını sallayarak ve merdivenlerden inerken elini tutmaya devam ederek onu şok etti. Canvas’a gittiklerinde patronu Sadie’ye bir kap verdi. “Lazanyadan kalanlar. Al,” dedi. “Bu gece dışarı çıkıyorum ve ziyan olmasını istemiyorum.”

“Dışarı mı çıkıyorsun?” diye sordu Sadie şaşırılmış gibi.

Rocco sırtıttı. Caleb onu ilk kez böyle görüyordu ve gülmek adama çok yakışmıştı.

“Eski bir dosttan telefon geldi. *Pişman* bir eski dosttan,” dedi Rocco gizemli bir şekilde. “Akşam yemeği yiyeceğiz.”

Sadie gözlerini kıstı. “Tyler’a söyle, eğer seni bir daha incitirse onun peşine düşerim ve bu hiç hoş olmaz.”

Rocco güldü. Güldü. Sonra başını salladı. “Mesajı ileteceğim ama bana kendi kıcını çoktan tekmelediğini söyledi.”

Sadie, onu kucaklayıp yanağından öptü ve “Gardım düşürme,” diye fısıldadı.

“O zaman eğlence bunun neresinde?” diye sordu Rocco.

Caleb onu uzaktan çalıştırdığı arabasına doğru yönlendirirken Sadie sessizdi. Adam yolcu kapısını açtığımda, hem kadın hem de köpek yüzlerine vuran sıcak havayı zevkle içlerine çektiler.

Caleb direksiyona geçtiğinde Sadie’nin telefonu çaldı ve genç kadın yüzünü buruşturdu. “Annem.”

“Sorun değil,” dedi Caleb. “Aç istersen.”

Sadie tekrar iç çekip telefona cevap verdi. “Selam anne. Evet. Tamam.” Durakladı. “Peki. Hı hı. Evet, tamam.” Bir duraklama daha oldu. “Tama^{am}.” Bir kez daha durakladı. “Peki. Tamam. Hoşça kal. *Tamam*. Peki...” Telefonu kulağından çekip çağrıyla sonlandırdı. “Bağlantı koptu,” diye mırıldandı. “Az önce geçtiğimiz tün^{el} yüzünden olmalı.”

Tün^{el} falan yoktu. Caleb gülümsedi. “Zorlu bir görüşme miydi?”

“Annemdi,” diye tekrarladı Sadie, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Seni nereye götürüyorum?”

Sadie adresini bir çırpıda söyledi ama Caleb’in adresi GPS’ine kaydetmesine gerek yoktu. Şehri avcunun içi gibi biliyordu. Sadie, San Francisco’nun en kötü şöhretli bölgelerinden biri olan Tenderloin adlı bir mahallede yaşıyordu. Korkunç renkli sokaklarla kuytu köşelerdeki restoranların birleşiminden oluşan tehlikeli bir yerdi. Gece hayatı, içki satan *karanlık* ve kalitesiz barlardan, el yapımı kokteyller sunan yasadışı meyhanelere kadar uzanıyordu. Konutlar, yeraltı tiyatroları ve kaldırımlardaki çadırlarda yaşayan evsiz insanlarla bir aradaydı. Caleb, Sadie’nin binasından bir blok ötede, kelepçeli bir adamın içeriye götürüldüğü bir polis karakolunun karşısında yer bulmayı başardı.

“Buranın çılgın bir yer olduğunu biliyorum,” dedi Sadie ön camdan dışarı bakarak, “ama köşedeki Kore restoranı çok lezzetli yemekler yapıyor ve komşularımın hepsi çok iyi.” Emniyet kemerini çözüp ona doğru döndü. “Bıraktığın için teşekkürler.” Lollipop’u öpüp kucaklamak için arkaya dönerek eğildi. “Yarın görüşürüz, bebeğim.” Arabadan inmek için önüne döndüğünde, Caleb’in çoktan dışarıya çıkmış ve kapıyı onun için açmış olduğunu görünce şaşırdı.

Yavaşça ayağa kalktı ve bedenleri araba ile açık kapı arasında birbirine yaklaştı. “Bahse girerim bu kapıyı açma hareketi kadınlarda bütün gün işe yarıyordur,” diye mırıldandı.

“Bu ‘hareket’ görgü kurallarından başka bir şey değil,” dedi Caleb. “Kadın tavlama aracı sayılmaz.” Gülümsedi. “Buna ihtiyacım yok.”

Sadie güldü. “Haklısın. İhtiyacın yok. Bana eve kadar eşlik etmek zorunda değilsin.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum,” dedi Caleb. “Eşlik etmek istiyorum.” Arka kapıyı açtı ve Lolipop’un tasmaını tutarak köpeğin dışarı çıkmasına izin verdi. “Yolu göster bakalım.”

“Bak, Takım Elbiseli...”

“Yine buna mı döndük?” diye sordu Caleb. “Cidden mi? Az önce dilini boğazıma kadar soktun. Adımı kullanmanın zamanı geldi. Söyle.”

“Haklısın,” dedi Sadie. “Bunu seni sinirlendirmek için yaptım, arabana geri dönüp buradan gidersin diye.”

Adını hâlâ söylememiş olması Caleb’in gözünden kaçmamıştı. “Eğer gitmemi istiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek. Bu senin seçimin, Sadie. Her zaman senin seçimin.”

Sadie bir süre ona baktı, sonra biraz daha baktı. Ardından çenesiyle işaret etti ve eve doğru yürüdüler. Üçüncü katta yaşıyordu ve bina asansörsüzdü. Dairenin kapısına vardıklarında anahtarını çıkardı ama kullanmadı. Bunun yerine yüzünü Caleb’a doğru kaldırdı. “Beni bıraktığın için teşekkürler.”

“Aç kapıyı,” dedi Caleb. “Bu koridorda asla oyalanmamalısın.”

Sadie kapının kilidini açtı ama sonra Caleb’in önünü keserek Lolipop’a bir kez daha veda etmek için eğildi. Bu yaklaşık beş dakika kadar sürdü. Sonunda doğrulurken Caleb’in gözleriyle karşılaştı. “Sana da iyi geceler.”

Onunla vedalaşması sadece bir saniye sürmüştü. Ama Caleb, bunun onun seçimi olduğunu söylemişti ve bunda ciddiydi. “İyi geceler.”

Lolipop içeri girmeye çalıştı. Sadie durakladı, arkasını dönüp dairesine baktı ve sonra alt dudağını ısırđı. “İyi. İçeri gelebilirsin. Bir dakikalığına.” 4

Köpek içeri girmişti.

Caleb de öyle. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve Sadie’nin evini kapsamlı bir şekilde inceledi. Daire küçüktü; rahat görümlü, kullanışlı mobilyalarla ve her tarafa dağılmış renkli kilimlerle döşenmişti.

Sevimliydi. Samimiydi. Ama sıcak değildi. Aslında içerisi buz gibiydi. “Isıyla ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır.” Sadie mutfağı gitti ve Lolipop’un kâsesine temiz su doldurdu. Rocco’nun verdiğı kabı bomboş görünen buzdolabına koydu.

“Sadece markete gitmeye fırsatım olmadı,” diye cevap verdi Caleb’in sorulmamış sorusuna ve Lolipop’a mama vermek için arkasını döndü. Köpek mamanın üzerine atlayıp mutlulukla yemeğine gömüldü.

Caleb gözlerini Sadie’den ayırmadı. Onun yalnız, can sıkıcı ve anlaşılmaz biri olduğunu düşünmek istediğini biliyordu ama yanılmıştı.

Caleb onun maddi olarak zorlandığını zaten biliyordu. Bunu görmezden gelmeyecekti. Tamamen yabancı olan biri için de bunu görmezden gelmezdi, dolayısıyla muhtemelen körkütük âşık olmak üzere olduğundan şüphelendiğı bir kadın için bunu kesinlikle yapamazdı. “Masaj salonunda epey yenisin,” dedi.

“Evet.”

“Ve Canvas’ta da hâlâ kendi müşteri kitleni oluşturmaya çalışıyorsun.”

“Evet.” Sadie gözlerini kıstı. “Nereye varmak istiyorsun?”

“Yardım edebilirim...”

“Vay canına, saate bakar mısın?” Sadie kapıya doğru ilerledi ve Caleb için kapıyı açtı. “Tamam, benim dünyama küçük bir bakış attın. Gitme vakti.” Çenesiyle açık kapıyı işaret etti.

Odadaki yeni enerjinin oyun zamanı anlamına geldiğini düşünen Lolipop, heyecanlı bir havlamayla etraflarında bir daire çizdi.

Caleb kapıya doğru ilerledi ve Sadie’nin hemen yanında durdu. O kadar yakındı ki bedenleri birbirine değiyordu. Sadie geri adım atabilirdi ama yapmadı. Caleb bunu iyiye işaret olarak almaya karar verdi. “Herkesin bazen zor günleri olur, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Öyleyse herkese yardım mı teklif ediyorsun?” diye sordu Sadie aldatici bir sakinlikle. Aldatıcıydı çünkü gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Edebileceğim herkese yardım ederim.” Caleb durakladı. “Sadie...”

Sadie gözlerini kapadı. Caleb uzanıp kapıyı nazikçe kapattı ve tekrar kilitledi. Ve genç kadına biraz daha yaklaştığında, Sadie ellerini onun göğsüne koyup parmaklarını gömleğinin kumaşına geçirdi; bunu onu daha yakına çekmek için mi, yoksa uzaklaştırmak için mi yaptığından emin değildi.

“Beni deli ediyorsun,” diye mırıldandı Sadie. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Hislerimiz karşılıklı.” Genç kadının ellerini üzerinde hissetmekten zevk alan Caleb, iyimser olmaya karar verdi ve kollarını ona doladı.

Sadie yüzünü onun boynuna bastırdı ve kokusuna hasretmiş gibi derin bir nefes aldı. Caleb vücudunun tepki verdiğini hissetti. “Sadie. Isıtıcın hakkında...”

“Bu konuya burnunu sokup patronluk taslamayacaksın, değil mi?”

“Her şeye burnunu sokup patronluk taslayanlar dışı Parkerlar, ben değilim.”

Sadie alayla güldü. “Peki.”

Caleb, genç kadının saçını yumruğunun etrafına sardı ve gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü kaldırdı. “Demek her şeye burnunu sokan ve patronluk taslayan biri *olduğumu* söylüyorsun.”

Sadie güldü ama ona biraz daha yaklaştığı için Caleb onu affetti.

“Merhaba,” dedi Sadie gülümsemeye devam ederek. “Kendinle tanıştın mı?”

“Yani çevremde olup bitenlerin farkında olmayı seviyorum ve...”

“P-A-T-R-O-N-L-U-K T-A-S-L-A-Y-A-N,” dedi Sadie, kelimeleri heceleyerek. “Ayrıca her zaman her şeyin senin istediğin gibi olmasını istiyorsun.”

“Tamam, bu doğru olabilir. Ve konuyu değiştiriyorsun.”

“Ben bir hayır işi değilim, unuttun mu? Bu yüzden ilgilenip teklif ettiğin için teşekkürler ama ben iyiyim.” Sadie bütün bunları ellerini onun üzerinden çekmeden söylemişti. Bu iyiye işaret, değil mi?

Hatta onu geriye itip sırtını kapıya dayadığında çok daha iyiydi.

Caleb, ellerini genç kadının beline koyarak kollarından yukarı kaydırıp ve sonra yüzünü avuçladı. “Sadie.”

Sadie onun ağzına baktı. “Evet?”

“Şimdi seni öpeceğim. Bununla ilgili bir sorunun varsa hemen söyle, tamam mı? O öldürücü dizini harekete geçirip çocuk sahibi olma şansımı mahvetme.”

Sadie, şaşkın gözlerini onun ağzından çekip gözlerine kaydırıp. “Çocuk mu istiyorsun?”

“Evet, belki. Bir gün.” Kadın ona bakmaya devam edince hafifçe gülümsedi. “Ne?”

“Sanırım... Ortalıkta koşturan ve ortaya koyduğun tüm o zahmetsiz çekicilikle ve karizmayla dünyayı ele geçiren birkaç minik takım elbiselinin babası olman fikrine hayran kaldım.”

Caleb gülümsedi. “Çekici ve karizmatik olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bence sen birçok şeysin.”

Parmağıyla genç kadının şakağını okşadı ve onu kendine biraz daha yaklaştırırken yüzüne düşen bir tutam saç geriye attı.

Sadie alt dudağını ısırды ve vücudunu onunkine doğru bastırarak neredeyse duyulmaz bir inilti çıkardı.

Evet. Bir kez olsun aynı anda aynı sayfadaydılar.

“Ne bekliyorsun?” diye fısıldadı Sadie.

Caleb öne eğilip burnunu kulağının hemen altına sürttü. “Vücudun evet diyor,” diye mırıldandı, “ama bu sadece kısmi bir rıza.”

Sadie, adamın gömleğini kavrayan ellerini yumruk yaptı. “Cidden mi? Sen delisin.”

“Hı hı.” Caleb, kulağının hemen altındaki noktayı öptü ve sonra hafifçe emdi. Sadie’nin titreyip inlediğini duyunca gülümsedi. “Ama öpmek istediğin bir deli, değil mi?”

“Evet, hem de çok. Hâlâ seni çözmeye çalışıyor olsam bile.”

Caleb, ellerini genç kadının kollarından aşağıya ve hâlâ ona sürtünerek delirten kalçasına doğru kaydırırken, diliyle de boğazından aşağıya doğru bir yol izledi. “Bazı şeylerin anlaşılması zaman alır,” diye mırıldandı. “Acelesi yok.”

“Sana göre,” diye fısıldadı Sadie ve adamın başını kendine doğru çekti.

15. Bölüm

#SöylemeGöster

Sadie, Caleb'in öpücüğünde kendini öyle bir kaybetmişti ki nefes almak için geri çekildiğinde adamın gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp düğmelerini de açmış olduğunu fark ederek şaşırdı. Elleri, kuzeye mi, yoksa güneye mi gideceğine dair karar vermeye çalışarak leziz karın kaslarının üzerinde duruyordu.

Kararını çoktan vermiş olan Caleb'm bir eli poposunu avuçlarken diğeri de gömleğinin altından göğsünü tutuyordu. Dışleri genç kadının kulağını sıyırdığında, ihtiyaç Sadie'nin içinden iyi bir şarap gibi aktı. Kısa, düzensiz soluklar alıyordu ama tutuşunu yavaşça gevşetip ciğerlerine hava çeken Caleb'm nefesi de onunkinden daha düzenli değildi.

Sadie, adamın kontrolünü kaybettiğini görmek istemişti ve bu onu heyecanlandırmıştı.

“Sadie. Bunu en az benim kadar istediğini söyle.”

Evin içi o kadar soğuktu ki solukları kristalleşmişti. Vücut ısısına yakın durmak isteyen Sadie, adamın yüzünü kendine çekmek için parmaklarını saçlarının arasına kaydırđı. “Bunu istiyorum,” dedi, adamın dudaklarına karşı ve sonra onu öptü. “Seni bu gece istiyorum, Caleb.”

Genç kadın adını söylediğinde Caleb'in gözleri alev alevdi. “Sadece bu gece.”

Bu sadece bir beyan değil, aynı zamanda bir soruydu. “Evet,” dedi. “Bu senin için yeterli mi?”

Caleb’in çıkardığı alçak ve derin ses göğsünde gümbürdeyerek bedenine titreşti ve genç kadının meme uçlarını sertleştirdi. Caleb, her zaman hayalini kurduğu ama asla sahip olmayı beklemediği bir hediye sunulan bir adama benziyordu. “Şimdilik yeter,” diye yanıtladı. “Emin misin?”

“Ah, fazlasıyla eminim.”

Caleb inleyerek onu kucağına aldı ve genç kadının bacaklarını beline dolayarak onunla birlikte yatak odasına gitti. Yatak odası sadece oturma odasındaki lambadan gelen loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Oda soğuktu, çok soğuktu ama uzun süre böyle kalmayacak, diye düşündü Sadie, Caleb onu yavaşça yere bıraktırken. Genç adamın kararan karamel rengi gözleri, baş döndürücü bir sıcaklıkla genç kadının bakışlarıyla karşılaştı.

Sonra onu öptü ve ikisi de alev aldı.

Sadie, Caleb’in gördüğü en seksi şeydi. Genç kadının köprücükkemikleri üzerine sıcak ve ıslak öpücükler kondururken, elini kalçasına yerleştirerek onu sabit tuttu. Üzerindekini çıkarıp bir kenara fırlatırken boğazının çukurunda kısa bir süre oyalanarak diliyle teninin tadına baktı. “Benim evimde daha iyi ısınırdık,” dedi.

“Çok uzak. Kıyafetlerimizin bazılarını üzerimizde bırakırız ve bir sürü battaniyem var.” Caleb’in gömleğini omuzlarından aşağı çekmeye çalıştı ama adam, onun kaşkorsesini beline indirmekle meşguldü. Elini siyah dantelli sutyenin üzerinde gezdirirken parmaklarını dantelin altına kaydırđı ve genç kadının meme uçlarıyla oynadı. Duyduğu soluk soluğa iniltiler onu daha da ateşliyordu. Sutyeni bir anda üzerinden çıkan Sadie derin bir nefes aldı. “Gizli bir yeteneğin var.”

“Birkaç tane var.” Caleb bu anla ilgili bir sürü fantezi kurmuştu ama Sadie’nin kendisi şimdiye kadarki tüm fantezilerinden

çok daha iyiydi. Caleb onu yatağa doğru iterek arkasından gitti ve niyeti hakkında hiçbir şüphe bırakmadan genç kadının üzerine çıktı.

Sadie de geri durmadı. Caleb'in pantolonunun üst düğmesine uzandı. "Çıkar," diye talep etti.

Ona yardım etmek için dizlerinin üzerine kalkan Caleb, kapının önünde durarak onlara bakan Lolipop'u görünce donup kaldı. Kafası karışmış gibiydi, başını yana eğmiş bir şekilde özellikle ona bakıyordu.

"Yatma vakti, bebeğim," dedi Caleb. "Yatağına git."

"Yatağımdayım," dedi Sadie arsızca ve Caleb onun ukalalığı karşısında gözlerini devirince gülümsedi.

Lolipop sızlandı.

"Onu boş ver," dedi Sadie. "Benim yatağımda uyumadığı için bunu beklemiyor."

Caleb yüzünü buruşturdu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Sadie. "Seninle uyumasına hâlâ izin mi veriyorsun? Sana bunu yapma demiştim."

"Hey, araştırmamı yaptım," dedi. "Köpeğinin seninle uyumasına izin vermek için pek çok geçerli neden var."

"Neymiş onlar?"

Caleb parmaklarıyla saydı. "Seni sıcak tutarlar, stresle depresyonu azaltırlar, daha hızlı uykuya dalmana yardımcı olurlar, daha uzun yaşamayı sağlarlar ve sana her zaman sarılırlar."

"Vay canına," dedi Sadie dirseklerinin üzerinde doğrularak. "Belki de ne kadar gülünç olduğunu geçici olarak bir kenara bırakıp beni çok mutlu bir kadın yapma işine geri dönmeliyiz."

"Kesinlikle." Caleb ellerini genç kadının başının iki yanına koyarak bedenini onunkinin üzerine indirdi ve...

Lolipop inledi.

“Onu görmezden gel,” dedi Sadie, adamın dudaklarına doğru.

Caleb resmen cenneteydi ama Lolipop’un bakışının ağırlığını hissedebiliyordu. Derin bir soluk verdi. “İzliyor.”

“Ne yaptığımıza dair hiçbir fikri yok. Bak, hâlâ giyiniksin zaten.”

Caleb başını çevirdi ve köpeğin bilmiş gözleriyle karşılaştı. “Ne yaptığımızı gayet iyi biliyor.”

Sadie onu üzerinden itti ve Lolipop’a bakmak için doğruldu. “Sadece eğlenceyi kaçırmaktan korkuyor.”

“Çünkü kaçırıyor.”

Genç kadın güldü. “Kendinden çok eminsin. Kararımı sonraya saklayacağım.”

Bu, Caleb’in kesinlikle hazır olduğu bir meydan okumaydı. Ellerini genç kadının bacaklarının arkasına sararak onu sırtüstü düşürdü. Sonra kendini tekrar onun üzerine bıraktı ve çıplak göğüslerine biraz ilgi göstermek için öne eğildi ama gözünün ucuyla bir hareket yakaladı.

Lolipop yatağa yanaşmış ve yaylı bir baston gibi aşağı yukarı zıplıyordu.

“Ona bakma,” diye fısıldadı Sadie nefes nefese, parmaklarını genç adamın saçlarının arasına sokarak.

Caleb başını onun muhteşem çıplak göğüslerine indirdi. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama seyirci karşısında performans sergileyebileceğimi sanmıyorum.”

Sadie gülerek parmağını köpeğe doğru salladı. “Lolipop, yatağına git.”

Lolipop mutlu bir şekilde soludu ve kendini azıcık bile olsa özürülü olarak görmediğini kanıtlayarak düşen iki yastığın üzerine atladı, onları merdiven olarak kullanarak yatağına çıktı. Kendiyle gurur duyarak dünyadaki en sevdiği iki insanın üzerine atladı.

“Aman Tanrım, çok tatlısın,” dedi Sadie.

“Evet, o gezegendeki en tatlı zevk engelleyici.” Caleb, köpeği kucağına alıp bir dakika burnunu kendine sürmesine izin verdi ve sıkıca sarıldıktan sonra... Onu koridora çıkardı.

Yatak odasının kapısını –dikkatlice– köpeğin yüzüne kapattığında, Sadie gülerek, “Akıllıca,” dedi.

Caleb, “Acayip motiveyim,” dedi ve pantolonunu indirdi.

Kapı kapalı olduğu için oda şimdi daha karanlıktı ve pence-
reden sadece hafif bir ışık süzülüyordu ama Caleb noktaları bir-
leştirme oyununu herkes kadar iyi oynayabilirdi. Sadie üşüme-
mek için kıyafetlerden bazılarını üzerinde bırakmak istemişti,
bu yüzden Caleb genç kadının botlarını çıkardı ve eteğini beline
kadar sıyırdı. “Tut şunu,” dedi ve kumaşı Sadie’nin eline sıkış-
tırdı. Omzunun üzerinden fırlatıp atmadan önce güzel, küçük
dantel külotla hayranlıkla baktı. Yatağa bir dizini koyup Sadie’nin
üzerine tırmandığında, genç kadının her santimini öpmek için
zaman ayırdı. Baldırını. Sağ bacağına iç kısmını. Sonra aynısını
sol bacağına yapmak için başını çevirdiğinde bir dövme gördü.
Dövmeler bacağına üst kısmındaydı ve karanlıkta okumakta
zorlandığı güzel bir yazıyla yazılmışlardı.

Kalp

Akıl

ve...

Cesaret

Korku

Caleb dövmelerin üzerinde oyalandı; her birini öptü, kendi kalbinin ve zihninin beklemediği bir şekilde ona açıldığını hissetti. Ama sonra, ağzının mürekkebe ilk dokunuşunda Sadie’nin

kaskatı kesildiğini fark etti. Caleb'in başını kaldırıp onun endişeli bakışlarıyla karşılaşmasına neden olacak şekilde kıvranıyordu.

"Çok güzeller," dedi Caleb, parmağını kelimelerin üzerinde gezdirerek. İki dövme, biri diğerinin altında duracak şekilde dikey olarak yapılmıştı. Ve ikisinin de altında, en az birkaç yıllık olan beş santim uzunluğunda bir yara izi vardı. "Senin gibi."

Sadie gözlerini kapattı ve Caleb, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Genç kadın rahatsız olunca içine çekilirdi ki bu da şu anda isteyeceği son şeydi. "Hey," diye mırıldandı. Çenesini onun kine sürtmek için doğruldu ve başını eğerek kulağının altındaki onu çılgına çevireceğini bildiği noktaya bir öpücük kondurdu.

Ve gerçekten de onun nefesinin kesildiğini, bedeninin kendisine doğru yükseldiğini, parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti. Ağzı onunkini aradı ve sonunda ayrıldıklarında ikisi de kısa ve kesik soluklar alıyordu. "Hâlâ benimle misin?" diye mırıldandı Caleb, elleriyle göğüslerini kavrayıp daha fazlası için onun kıvrınmasına neden olarak.

"Evet," diye soludu Sadie, bacaklarını ona dolarken.

"Sen emin..."

"Eminim! Şimdi durursan seni öldüreceğimden yüzde yüz eminim!"

Caleb güldü ve vücudunu yeniden aşağı kaydırarak onu tadamak için bacaklarını iki yana açtı. "Durmayacağım."

Ve durmadı; Sadie havai fişek gibi patladığında, parmakları saçlarını kavradığında ve sırtı bir yay gibi gerildiğinde bile. Genç kadın neredeyse onu da beraberinde götürecekti ve Caleb daha onun içine girmemişti bile.

İşte tam da o an hatırladı. Prezervatif. Yanında hiç yoktu. Kahretsin. Buna inanamıyordu. Yanında ne-olur-ne-olmaz prezervatifi taşımadığı için ne kadar da aptaldı? Gerçi dürüst olması gerekirse, ona ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu.

“İçime,” dedi Sadie boğuk bir sesle. “İçime. Lütfen Caleb, şimdi içime gir.”

Caleb’in da bundan daha fazla istediği bir şey yoktu ama başını kaldırdı. “Prezervatifim yok.”

Sadie bakışlarına karşılık verip alt dudağını ısırdı.

“Ne?”

“Bende bir tane var,” dedi. “Aslında birkaç tane var ama gülemezsin.”

“Bebeğim, bir erkek gülmekten ne kadar uzak olabilirse o kadar uzağım. Hatta benimle alay ediyorsan sadece ağlayabilirim.”

“Komodinin üst çekmecesini,” dedi Sadie.

Caleb, arzu ve açlığın seksi bir karışımıyla ve anlamadığı bir tutam utançla dolu bakışları esir alarak elleri üzerinde doğruldu ve çekmeceye uzandı.

Nefesinin kesildiğini duyunca aninden durup başını ona çevirdi. “Ne?”

Sadie ağzını kapattı, artık şehvetle sersemlemiş gibi görünmüyordu ama gülümseyecekmiş gibiydi. “Komodine uzanırken gömleğin yukarı kalktı. Kalçada bir dövme var!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sadie düpedüz kakhaha attı ve poposunun sağ tarafının hemen üstünü işaret etti. “O zaman bunu açıkla.”

“Eğer bahsettiğin, mükemmel bir şekilde yorumlanmış ve muhteşem olan...”

“Kaplumbağa,” dedi Sadie, ağız dolusu gülerken. “Ninja Kaplumbağa Rafael’i kucına dövme yaptırmışsın!”

“Hey,” dedi Caleb. “Rafael ve Nintendo on altı yaşındayken yaşadığım zor zamanları atlatmamı sağladı, tamam mı?”

“On altı yaşındayken biri sana dövme mi yaptı?” Sadie’nin gülümsemesi soldu. “Bu kanunlara aykırı.”

“Yaşım hakkında yalan söyledim ve sahte kimliğim vardı,” dedi Caleb.

“Ve bazı pişmanlıklar?” diye tahminde bulundu Sadie.

Caleb omuz silkti. “Olay artık votkayla arkadaş olmamamın nedeni olabilir. Eski konulardan ve aptalca hatalarımdan bahsetmeyi bitirdik mi?”

“Alakasız bile yok,” dedi Sadie, Caleb’in fermuarı açık pantolonundan içeri uzanıp ellerini şu anda diğer her yerinden daha sert olan parçasına sararak. “Ama şu an için hepsini ileri bir tarihe ertelemeyi kesinlikle kabul edebiliriz.” Onu okşadı.

Caleb’in gözleri neredeyse arkaya yuvarlanacaktı. “Ah, bu bir dakikadan biraz daha fazla sürecek.”

“Kesinlikle öyle umuyorum...”

Caleb komodinin çekmecesini açtı. Çekmecenin içinde telefon şarj kablosu vardı. Dudak kremi. Bir kutu kurabiye. Düzeltme, yarım kutu kurabiye ve birkaç kırıntı. Bir *People* dergisi. Ve...

Bir dizi neon renkli prezervatif.

“Bir arkadaşımın bekârlığa veda partisinden,” dedi Sadie. “Hediye sepeti kazandım. Onları atmak israf gibi geldi.”

“Sakla samanı...” dedi Caleb gülümseyerek.

Sadie’nin dudakları yukarı kıvrıldı. “Aynen öyle.”

Caleb, göz kamaştırıcı pembe prezervatifin paketini yırttı. Onunla geçireceği ilk gecede tam olarak hayal ettiği bu değildi ama genç adam icatların ustasıydı ve her durumda elinden gelen en iyisini yapardı; bu yüzden nefesi kesilen Sadie’nin, her hareketini nasıl izlediğinin inanılmaz derecede farkında olarak prezervatifi taktı. Sadie, fosforlu pembeyle kaplı ereksiyonu görünce

alçak sesle, arzuyla kahkaha attı ve Caleb, içinde bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti.

Lolipop nasıl onun için yaratılmışsa, bu kadın da öyleydi.

Sadie, gülümseyen gözlerini onunkilere kilitleyerek onu kendine çekti. “Şimdi, lütfen,” dedi, kelimeler her ne kadar çok tatlı olsa da aslında bu bir emirdi.

Caleb gülererek derinlere daldı ve genç kadının hazla nefesinin kesilmesine neden oldu. Aynı şaşkınlık ve zevkle dolu o koyu mavi gözlere bakarken hareketi tekrarladı.

Eve gelmek gibi, diye düşündü Caleb ve o anda neredeyse kaybediyordu. Yavaşlamak için kendini zorlaması gerekti. Sadie parmaklarını poposuna geçirerek her vuruşta ona karşılık verirken, Caleb uzun, yavaş ve derin hamlelerine devam etti. Genç kadının ellerine uzanarak onları başının üzerine kaydırıp parmaklarını birbirine doladı, böylece tüm vücudu her hamlede onunkini okşuyordu. Caleb, onun titremeye başladığını hissetti ve parçalara ayrılmadan hemen önce adını soluduğunu duydu.

Caleb, bunun olmasını izlerken vücudunu sallayan tatlı titremelerin, başını geriye doğru atışının, gözlerinin kapanışının ve dudaklarında ismini duymanın tadını çıkardı... Kendini bıraktı.

Sonra, teması kesmek istemediğinden onu da yanına alarak sırtüstü yuvarlandı. Tamamen gevşemiş ve doyuma ulaşmış olan Sadie, bilincinin tamamen açık ve her şeyin tamamen farkında olduğu zamanlarda asla yapmayacağı bir şekilde onunla isteyerek gitti. Ama şimdilik Caleb bundan faydalandı; nefesleri yavaş yavaş normale dönerken, genç kadının kalbinin onunkiyile aynı anda atmasının ve yanına iyice kıvrılmasının tadını çıkardı.

Caleb konuşmadan önce, parmaklarını genç kadının soğuyan vücudunda gezdirirken orada ne kadar yattıklarında dair Sadie'nin hiçbir fikri yoktu.

“Merak ediyorum,” dedi Caleb usulca, dokunuşu onun bir kedi gibi gerinip mırıldanmasına neden olurken. “Sol bacağıının üst kısmında küçük dövmeleer var, bir tane de omzunun arkasında ve ayak bileğinin etrafında var ama hepsi bu kadar.”

Sadie onun ne sormaya çalıştığını biliyordu. Çoğu dövme sanatçısında ondan çok daha fazla dövme vardı. Ama bu gece yeteri kadar çıplak hissediyordu. Kendini daha fazla ifşa etmeyecekti. Caleb’in büyük olasılıkla ondan verebileceğinden çok daha fazlasını bekleyeceğini ve sonra beklediğini almayınca gideceğini bilerek, hissettiği hoş sıcaklığın yerini bir hüzün dalgasıyla değıştirdi. Geri çekilip yorganı omzuna kadar çekti.

Caleb bir an sessiz kaldı ama olduğı yerde durmadı. Genç kadının peşinden o da yuvarlandı. Ateşli ve kaslı vücuduyla arkadan sarılarak göğsünü genç kadının sırtına yapıştırdı ve kolunu beline dolayarak bacaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. “Nereye gittin?” diye mırıldandı.

“Tam buradayım.”

“Ama yine de bir milyon mil uzaktasın. Dövmelerin hakkında konuşmak istemiyorsan, sadece söyle.”

Sadie, Caleb yüzünü göremeyecek olsa bile gözlerini kapattı. “Erkeklerin seksten sonra sarılmayı veya konuşmayı sevmediğini, işlerini hallettikten sonra çekip gitmeyi sevdiklerini sanıyordum.”

Caleb’m, genç kadının karnının üzerinde duran eli, göğüslerinin arasından yukarı doğru çıktı, boğazının üzerinden kayıp geçerek çenesini nazikçe kavradı ve ona bakması için başını çevirdi. “Gitmemi istiyor musun?”

Sadie evet demek için ağzını açtı ama Caleb’in bunu yapacağını, onun isteklerine saygı duyup gideceğini biliyordu. Konuşmak istemese de onun gitmesini istemiyordu.

“Sadie.”

Genç kadın yüzünü ona döndürerek, “Hayır,” dedi. Göğsünden güneye doğru hareket eden parmaklarının kendi adına konuşmasına izin verdi. “Gitmeni istemiyorum.”

Genç kadının iki eli birden etrafına sarıldığında, Caleb derin bir nefes aldı. “Çünkü istediğin...”

“Sensin,” dedi Sadie. Ve sonra onlara özel olan göster-a-ma-konuşma taktiğini biraz daha uygulamak için onu sırtüstü yatırıp üzerine çıktı.

16. Bölüm

#YalancıYalancı

Şaşırtıcı bir şekilde, Sadie gecenin geri kalanında deliksiz uyudu ve uyandığında saat... Gözlerini kısarak baktı. “Dokuz mu?” diye soludu. “Nasıl ya?” Pekâlâ, bugün pazartesi yani izin günüydü ve kalkmasına gerek yoktu ama daha önce bu kadar geç saatlere kadar uyumamıştı... Hiç.

Yatakta yalnız olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu. Lolipop uykulu başını kaldırdı ve onu selamlamak için kuyruğunu salladı. Tamam, yalnız değildi.

Sadie, Caleb’in ne zaman sıvıştığını bilmiyordu. İkinci turdan –hayır, şunu üç yapalım– sonra Sadie ölü gibi uyumuştü. Normalde, soğuk parmakları ve burnu onu uyandırırđı ama bu sabah öyle olmamıştı ve aniden nedenini anladı.

Evin içi sıcaktı.

Örtülerden altından çıkarak doğruca koridordaki termostata yöneldi, uykulu Lolipop da onu takip etti.

Kapalı bıraktığı ısıtıcı şimdi açıktı ve oda sıcaklığı yirmi beş dereceye ayarlanmıştı.

Yirmi beş.

Panik onu ele geçirdi. Bunun parasını karşılayamazdı. Dizüstü bilgisayarını açıp kullanımı görmek için hesabına gitti ve birinin faturayı ödediğini gördü.

Hem de yılın geri kalanı için.

Şubat ayında oldukları için bu çok büyük bir şeydi. Sadie'nin gözleri kısıldı. "Ah, hâyır, bunu yapmadı," dedi, ona gülümseyerek ayağı üzerinde oturan Lolipop'a.

Lolipop sonunda biraz kilo almaya başladığından ve kolayca kaldıramayacağı kadar büyüdüğünden, Sadie dizlerinin üzerine çöktü ve köpeğe sarıldı. "Beni daha çok seviyorsun, değil mi? Onun çok yakışıklı olmasına, güzel kokmasına ve gelecek yıl ısınmamız için para vermesine rağmen?"

Lolipop çenesini yaladı.

"Teşekkür ederim." Sadie, Rocco'dan aldığı artık yemekler için buzdolabına gitti ama kapıyı açtığı anda şok içinde donup kaldı.

Buzdolabı doluydu. Meyve, sebzelerle ve onun sadece inanarak bakmasına neden olan bir dizi güzellikle ağzına kadar doluydu. Dün gece her zamanki gibi şarja takmayı unutarak tezgâhın üzerine bıraktığını çok iyi bildiği telefonunu bulmak için arkasını döndü.

Telefon hâlâ tezgâhın üzerindeydi ama şarja takılıydı. Bir süre boyunca ona baktı ve sonra Ivy'yi aradı. "Soru," dedi, arkadaşısı cevap verdiğinde. "Çıkmadığın bir adam, faturalarından birini ödeyip sonra da gizlice buzdolabını yiyeceklerle doldurursa ve ceptelefonunu şarja takarsa çıldırır mısın?"

Ivy bir süre sessiz kaldı. "Sanırım," dedi sonunda aşırı nazikçe, "derin bir nefes alıyorsun, sonra bir nefes daha alıyorsun ve sonra karar vermek için gururunu ve egonu bir kenara bırakıyorsun."

"Ne kararı? Uzaklaştırma emri alıp almamak konusunda mı?"

"Hayır," dedi Ivy sabırla ama çok eğlendiği sesinden belliydi. "Muhtemelen bildiği tek yolla seninle ilgilenmeye çalışması gerçeği karşısında sana değer verildiğini ve özel olduğunu hissedip

hissetmediğine ve bunu tekrar denerse onun güzel kıcına şok tabancasıyla vurmak isteyip istemediğine dair bir karar.”

Sadie içini çekti. Çok güzel bir kıcı vardı... “Her ikisi de? Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence önemsendiğini ve özel olduğunu hissediyorsun, *bu* seni korkutuyor.”

“Korkmuyorum.”

“Neredeyse korkudan bayılmak üzeresin,” dedi Ivy.

Aman Tanrım. Gerçekten de öyleydi. Çünkü önemsendiğini *hissediyordu*. Ve belki, kahretsin, özel olduğunu hissediyordu. “Böyle şeyler yapamaz,” dedi. “Ben büyük bir kızım ve kendime bakabilirim.”

“Fark ettim,” dedi Ivy. “Ama bunu yanlış kişiye söylüyorsun. Ve Sadie?”

“Evet?”

“Biraz inancın olsun. Baharatlı chorizo ve kızarmış yumurtalı kahvaltı taco’sunu hatırlıyor musun?”

Evet, bu yaşanmıştı. O zaman da inanmıştı ve sonra her lokmayı yemiş, dökülen kırıntıları da yalamıştı. O ve Caleb’in gecenin karanlık saatlerinde birbirlerine yaptıklarından pek de farklı değildi...

Caleb’in işiyle ilgili sevdiği birçok şey vardı. Çoğunlukla, nadiren gerçek bir iş gibi hissettirmesiydi. Evet, birçok işte parmağı vardı. Uzay. Enerji. İklim değişikliği... Ancak yatırımları konusunda şanslıydı, çok şanslıydı; bu da doğal afetlerden sonra yeniden yapılanma ve gelişmekte olan ülkeler için altyapı oluşturma gibi muhakkak kârlı olmayan ancak keşfedilmesi gereken alanlara kâr aktarabildiği anlamına geliyordu.

İşin bir dezavantajı varsa, o da farklı alanlara yönelidikçe her şeyi yönetmek için daha fazla zaman harcaması gerektiği idi.

Kısa bir süre önce Idaho'ya, Londra'ya, sonra New York'a ve şimdi de D.C.'ye gitmesinin nedeni de buydu. Sadie'nin yatağında geçirdiği inanılmaz gecenin üzerinden bir hafta geçmişti.

Idaho, işleri kontrol etmek ve Kel'i görmek için sadece bir mola olmuştu. Kuzeni son zamanlarda çok sessizdi ve Caleb onda bir huzursuzluk hissediyordu.

Bu, Caleb'in anlayabileceği bir şeydi.

Ata binmişler, birkaç hedefi vurmuşlar ve sonra ikisi de hareket edemeyecek hale gelene kadar spor salonunda birbirlerine saldırmışlardı. Kel'in iki tane kız kardeşi vardı ve Caleb onları kendi kız kardeşleri kadar severdi ancak ikisi de kasabada değildi, bu yüzden Caleb ve Kel akşamı içerek ve birbirlerine dair hikâyeler anlatarak geçirmişlerdi.

Gezinin geri kalanı –New York, Londra ve D.C.– sadece işle geçmişti. Sienne onunla D.C.'de buluşmuştu. Birkaç uzun ama verimli toplantı yapmışlardı ve sonra uçakla eve dönmüşlerdi. Uçak indikten sonra, ekibi bilgilendirmek için ofiste buluşmuşlardı, ardından Sienne dışında herkes gitmişti. Yorgun olan Caleb, bir dakikalığına gözlerini kapatarak başını koltuğuna yasladı.

Teninde dolaşan dudakların görüntüsü aklına geldi; genç kadının nefesi boynunda sıcacıktı, ardından beline sarılan bacakların nasıl hissettirdiğini ve sertleşmiş meme uçlarını göğsüne nasıl sıkıca bastırdığını hatırladı. Sonunda tek bir hamleyle onun içine girdiğinde genç kadının ağzından kaçan soluk...

Harika ve şimdi işyerinde sertleşiyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve silkelenip kendine geldi. Bu işin nereye gittiğine dair karar vermesi gerekiyordu ve kalbi bu kararı çoktan vermiş olmasına rağmen, beyni ona temkinli olmasını hatırlatıyordu.

Cebindeki telefona bir mesaj geldi. Sadie'dendi ve Caleb, dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Gündüzleri mesajlaşıyor, geceleri telefonla konuşuyorlardı.

Sadie: Ivy'le akşam yemeği yiyeceğim. Jambonlu ve ananaslı pizza. Üzerindeki yağı peçeteyle biraz aldım, yani bir dahaki sefere beni zayıf görürsen telaşlanma.

Caleb: Sadece canavarlar pizzaya meyve koyar.

Sadie: Kışında çizgi film karakteri olan bir adam için bu epey anlaşılır bir durum.

Sienne, kardeşinin omzunun üzerinden bakmak için tam o anı seçti ve kaşları yukarı kalktı. “O dövmeyle nereden biliyor?”

Caleb ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden telefonunu kaldırıp kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bugünlük işim bitti,” dedi Caleb.

Sienne, kardeşi az önce dış perisi olduğunu ilan etmiş gibi ona baktı. Ve bunun iyi bir sebebi vardı. Caleb onunla birebir gün sonu toplantısı yapmadan asla gitmezdi. “Yemekli bir toplantının yok...” iPad’inden Caleb’in takvimine baktı. “Hiçbir şey görmüyorum...”

“Özel bir işim var.” Caleb, ona artık bir hayat yaşamak istediğini söylediğinde bunda ciddiye. Ya da en azından daha iyi bir denge kurma konusunda. Hissettiği tuhaf huzursuzluğa bunun neden olduğunu biliyordu. Bir hafta önce geceyi Sadie’yle geçirmesi, bu huzursuzluğuna katkıda bulunmuş olmasına rağmen...

Bir gece daha istiyordu.

Onun kollarında, dokunuşunda, uzun zamandır hissetmediği birçok şeyi hissettiği ve bunların hiçbirinin işiyle ilgili olmadığı o yerde daha çok geceler geçirmek istiyordu.

Sienne’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen de çık. Gidip seksi kocanı gör ve bir kereliğine de olsa gece yarısından önce birlikte akşam yemeği yiyin.”

Sienne şimdi endişelenmişti işte. “Sorun nedir?”

“Bir şey yok. Bunun hakkında daha önce de konuştuk. Bir hayat yaşamamı istiyordun. Ben de bunu yapıyorum.”

Caleb, ablasının endişeli halinden hızla sıyrılıp öfkeli bir hale geçmesini izledi. “Eğer bu bir randevuysa,” dedi, “kimsenin onu incelemesine izin vermedin.” Notlarının bulunduğu uygulamayı açtı. “Sadie mi?”

“Seni ilgilendirmez.”

Sienne gözlerini kıstı. “Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?”

“Vay canına,” dedi Kayla, arkasında Hannah’yla birlikte odaya girerek. “Odadaki gerilim bıçakla kesilecek kadar yoğun, neler oluyor? Kavga mı ediyoruz? Neden bir davet almadık?”

“Sienne’in takımında olmak istiyorum,” dedi Hannah. “En pis o savaştır.”

“Hey,” dedi Sienne ve sonra durakladı. “Ve doğru...”

Harika. Caleb başını iki yana salladı. “Kimse kavga etmiyor. Ben çıkıyorum.”

“Mükemmel,” dedi Hannah. “O zaman şirket kartını kullanabilmek için toplantı kılığında bir kızlar gecesi yapacağız.”

“Toplantı gündemine bir şey eklemem gerekiyor,” dedi Sienne. “Konu Sadie Lane.”

“Hayır,” dedi Caleb. “Bu olmayacak.”

Ablası elini onun koluna koydu. “Elbette ki çıkmayı düşündüğün herkesi incelediğimizi biliyorsun. Buna koruma denir, Caleb ve bunun için çok iyi bir nedenimiz var.”

Gezegende onu aptal bir genç gibi hissettirebilecek tek kişi oydu. “Her neyse.”

“Diğer kişi ‘her neyse’ dediğinde bir tartışmayı kazandığını bilirsın,” dedi Hannah.

“Eskiden iyi olan sendin,” dedi Caleb. “Ve Sadie daha önce çıktığım hiç kimseye benzemiyor. Birincisi, biz çıkmıyoruz.” Bu düzeltmeyi amaçladığı bir gerçektir ama bu da tartışmaya açık değildir.

Sienna elindeki en büyük kozu çıkarıp ona yaklaştı ve başını onun omzuna koyup aldatıcı bir şekilde tatlı gözlerle baktı. “Bunu seni sevdiğimiz için yapıyoruz.”

“Ne kadar pis dövuştüğünü umutmuşum,” diye mırıldandı Caleb ama kolunu ablasına dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Onun özel hayatından uzak dur. Benimkinden uzak durmanı istemeye zahmet bile etmeyeceğimi unutma. Yarın görüşürüz.”

Ardından Pacific Pier’e gitti. Yine karanlık bir geceydi ama avlu, elektrik direklerinin ve ışık şeritlerinin yumuşak parıltısıyla aydınlanmıştı.

Doğruca Canvas’a yöneldi. Kalbi, Sadie’yi görme düşüncesiyle hızlanmaya başladı.

Rocco bir müşterinin kolu üzerinde çalışıyordu. “Gaz faturasını ödeyip buzdolabını dolduran sen misin?” diye sorarken başını kaldırıp bakmadı bile. Caleb cevap vermeyince, sert ve acımasız bakışlarını ona yöneltti. “Neden?”

Caleb ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı, bu konuşmayı yapmalarına biraz şaşırmıştı. Cevabının karmaşık olduğu gerçeğinden bahsetmiyordu bile. Sert ve kapalı Sadie ile ilgili bir şey, onunla ilgilenmek istemesine neden oluyordu. Tıpkı kız kardeşleriyle ilgilenmek gibi içgüdüsel ama elbette Sadie için kardeşçe duygular beslediği falan yoktu.

“Kimsenin üşümesi ya da aç kalması gerektiğini düşünmüyorum,” dedi sonunda.

Bakışlarını onunkilere sabitleyen Rocco, gözleri hafifçe yumuşarken başını salladı. “Bilgin olsun, bana o söylemedi. Kendi kendine konuşurken duydum ki genelde çizerken bunu yapar.”

Bu, Caleb'in, Rocco'nun arka arkaya söylediğini duyduğu en uzun cümleydi. Dükkânın arkasına doğru baktı. Sadie'nin çalıştığı alanın perdesi çekilmişti. "O burada mı?"

Tam o sırada perdenin arkasından yüksek, öfkeli bir erkek sesi, "*Lanet olası, orospu çocuğu!*" diye bağırdı.

Caleb hızla perdeye doğru ilerledi ama Rocco onu durdurdu. "Başı deritte değil," dedi. "Minik Moe, bir Prens Albert piercing'i tamamlıyor."

Caleb gözlerinin irileştiğini hissetti. "Onlar gerçek mi?"

"Evet."

Vay be. Prens Albert piercing'i hakkında bildiklerini zihninde canlandırırken vücudunun en sevdiği kısmını avuçlama dürtüsüne direndi. "Neden?" diye sordu. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Cinsel deneyimi güzelleştirir," dedi adam.

"Peki, sende..." Caleb, Rocco'nun alt yarısını işaret etti.

"Siktir, hayır."

"Sadie nerede?" diye sordu, Rocco'nun onun Minik Moe ve müşterisiyle birlikte perdenin arkasında olduğunu söylemeyeceğini umarak.

"Az önce Çok Kaka Yapar'ı yürüyüşe çıkardı."

Caleb güldü. "Sadie ona böyle dediğini duymasın. Hiç sevmiyor."

Rocco gerçek anlamda sırtıttı. "Bunu neden yapıyorum sanıyorsun? Her an geri gelebilir. Eğer yaşamak istiyorsan, yaptığın şeyi neden yaptığına dair acıma içermeyen daha iyi bir sebep bulmanı öneririm."

"Acıma değildi," dedi Caleb. "Onu önemsiyorum."

"İyi," dedi Rocco. "Yine de bundan daha iyi bir nedene ihtiyacın olacak. İyi bir şey uydurmanı öneririm."

“Ne hakkında?” diye sordu Sadie.

Onun sesini duyunca yüzünü buruşturan Rocco, Caleb’a *kendi başımasın* der gibi bir ifadeyle baktı ve ardından ağzını sımsıkı kapatarak müşterisinin üzerine eğildi.

Tamam o zaman. Caleb cesurca davranarak Sadie ve Lolipop’a döndü. Daha önce kalbinin kilitlendiğini ve anahtarının da ulaşamayacağı bir yere atıldığını düşündüyse yanılıyordu. Kalbi kilitli değildi, ne köpek ne de karşısındaki kadın için. “Selam.”

“Selam,” dedi Sadie sessizce. Yarısına kulak misafiri olduğu konuşmadan sonra kuşkuluydu.

Lolipop değildi. Caleb’i görünce tasmağını gerdi ve onsuz geçen bir haftanın ardından yakınlaşmak için ağlanıp sızlandı.

Sadie tasmayı çözdü ve köpek, Caleb’a ulaşmak için resmen havada uçtu. Genç adam onu havada yakaladı ve köpek kıpır kıpır kıpırdanıp sevinçle ağlar, yüzünü ve ulaşabildiği her şeyi yalarken ona sıkıca sarıldı.

“Hain,” dedi Sadie ve kollarını kavuşturdu. “Ne hakkında yalan söyleyeceksin?” diye sordu tekrar.

Caleb, yardım için Rocco’ya bakma zahmetine bile girmedii. En iyi seçeneklerini bulmaya çalışırken, Minik Moe arka taraftan çıktı. İriyarı Samoalı adam perdenin önünde durup kaslı kollarını kavuşturdu.

“Bir dakikaya ihtiyacı var,” dedi Minik Moe.

“Gayet anlaşılır bir durum,” diye mırıldandı Rocco.

Caleb’ın yüzündeki bir şey onu ele vermiş olmalıydı, çünkü Sadie hafifçe eğlenerek kaşlarını kaldırdı. “Eğer ilgileniyorsan sana da bir Prens Albert takabiliriz. Bunu senin için ben yapamam, yetkim yok ama Minik Moe’ya yardım edebilirim.”

Bir insan kendi yüzünün solduğunu hissedebilir miydi? Çünkü Caleb yaptığıının bu olduğundan epey emindi. “Hayır,” dedi, Minik Moe ona ilgiyle bakarken. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Minik Moe müşterisine geri döndü. Rocco da kendi müşterisiyle işini yeni bitirmişti, birlikte temiz hava almak için avluya çıkarak Caleb ve Sadie'yi yalnız bıraktılar.

“Demek döndün,” dedi Sadie.

“Döndüm.”

“Ve buradasın.”

“Seni görmek istedim,” dedi Caleb.

Sadie, onun bakışlarını esir aldı; genç kadının koyu mavi gözleri, kafasının içini ve ruhunu hiç kimsenin göremediği bir şekilde görüyor gibiydi. Bu aynı zamanda hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi. Sadie, diğerlerinin aksine onun farklı bir yanını görüyordu. Aynı zamanda hayatında onunla kafa kafaya gelip saçmalıklarını yüzüne vurabilen birkaç kişiden biriydi.

Yatağını terk ettikten sonra yaptıklarını henüz konuşmamışlardı. Sadie, onun uzakta olduğu hafta boyunca ne bir mesajda ne de telefon görüşmesinde bu konuyu açmıştı. Caleb, onun bu konuşmayı yüz yüze yapmak için beklediği izlenimine kapılmıştı ve kızgın olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadie onu daha fazla bekletmedi.

“Yaptıkların için teşekkürler,” dedi Sadie sonunda. “Ama buna gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Biliyorum,” dedi Caleb.

“Peki, neden yaptın?”

Rocco'nun tavsiyesini hatırlayıp mutlak gerçeği söyledi. “Çünkü seni önemsiyorum.” Sadie'nin gözlerinin içine bakabilmek için dizlerini hafifçe kırdı. “Buna inanmak çok mu zor? Seni önemsiyorum ve uyumaya çalışırken üşümen ya da aç yatman düşüncesi beni deli ediyor. Beni geceleri uyutmuyor ki bu da bunu yapma nedenimin tamamen bencilce olduğu anlamına geliyor. Sadece uyuyabilmek istedim.”

Sadie'nin dudakları seğirdi. "Peki, uyuyabildin mi?"

"Hayır, uyuyamadım ama bunun cinsel gerginlik yüzünden olduğundan epey eminim."

Sadie güldü. "Bu nasıl olabilir? Bir dizi prezervatif kullandık!"

Caleb, onun neşelenmesine gülümsedi. "Sanırım senin yüzünden." Sesini alçalttı ve dokunuşu karşısında nefesinin kesilmesinden hoşlanarak parmaklarını çenesinde gezdirdi. Risk alarak onu kendine bastırdı ve "Seninle işim bitmedi, Sadie. Daha fazlasını istiyorum. Benimle dışarı çık," diye mırıldandı.

Sadie donup kaldı. "Bir... Bir *randevu* gibi mi?"

"Evet." Genç kadının yüzünü iki elinin arasına aldı. "Bu gerçekten çok mu garip?"

"Fakat... Ben seninle çoktan yattım."

Caleb gülümsedi. "Bir *randevu* istiyorum," diye tekrarladı ınatla. "Bebeğimizi birbirimizi görmek için bir bahane olarak kullanmadan çıkacağımız gerçek bir *randevu*. Sadece sen ve ben. Ne dersin?"

Sadie ona bakmaya devam etti. "Lolipop'u bahane olarak kullanmıyorum."

"Onu *ikimiz* de kullanıyoruz," dedi Caleb. "Evet mi hayır mı?"

Sadie, tekrar içeri giren Rocco'ya baktı. Adam başını iki yana salladı. "Bana bakma, bebeğim. Ben olsam ona hemen evet derdim ama adam benim cinsimle ilgilenmiyor."

"Bu çılgınlık," dedi Sadie. "Artık *hiç kimse* *randevuya* çıkmıyor."

"Öyleyse onlara ne kaçırdıklarını göstereyim," dedi Caleb. "Bu akşam benimle dışarı çık."

"*Bu akşam* mı?"

"Çok mu erken? Yarın o zaman. Sen ne zaman istersen."

Sadie ona aklını kaçırmış gibi baktı. Aslında durum tam tersiydi. Caleb bunu ne kadar istediğini yeni fark etmişti.

“Ne yapacağız?” diye sordu Sadie.

“Normal randevu işleri işte,” dedi Caleb ve gülümsedi, çünkü lanet olsun, onunla daha fazla vakit geçirme düşüncesiyle paniğe kapılıp karşısında dikilirken çok tatlıydı.

“Bir korku filmine gidip beni rahatlatmaya çalışman gibi mi?”

“Korku filmlerinden korktuğunu mu söylüyorsun?”

Sadie bunu düşünürken gözlerini kırptırdı. “Hayır, sadece elektrikli testelerden.”

“Eh, bu sadece sağduyu,” dedi Caleb. “Bunu yapacak mıyız?”

Sadie alt dudağını kararsızlıkla ısırды. Bir yandan, ona güvenip güvenmediğini anlamaya çalışırken çok seksi görünüyordu. Öte yandan, seksi ağzıyla adamın vücudunda tam bir tur atmıştı ama yine de onunla çıkmak isteyip istemediğine karar veremiyordu.

Olasılıklar tam olarak Caleb’in lehine değildi.

“Düşünebilir miyim?” diye sordu Sadie sonunda.

Caleb, *kabul et adamım, alabileceğinin en iyi bu*, dercesine omuz silken Rocco’ya baktı.

Muhtemelen doğruydu. “Elbette, düşünebilirsin,” dedi ve bunu ona birinin ilk kez sorduğunu fark etti. Aslında şaşırtması gerekirdi. Sadie Lane ile şimdiye kadar yaşadığı her şey bir ilk gibiydi...

17. Bölüm

#ZorluBirYolculukOlacak

Sadie, bir dakika sonra Caleb ve Lolipop'un bara gitmek üzere dükkândan ayrılmalarını izledi.

Genç adam onunla çıkmak istiyordu.

Sadie buna çok fazla kafa yoramadan, müşterisi onu arayıp randevusunu iptal etti. Hayal kırıklığına mı uğramıştı, yoksa rahatlamış mıydı bilmiyordu. Çantasını kaptı.

"Evden mi kaçırırsun?" diye sordu Rocco sakince.

"Kaçmalıyım," dedi Sadie anlamlı bir şekilde ama Rocco sadece gülümsedi.

"Takım elbiseli sana iyi gelecek," dedi.

Sadie gözlerini devirerek işten çıktı ve kız izcilerin kurabiye sattığı avludaki bir masanın önünde durdu. Ona göre beş mevsim vardı: Kış, Kız İzci Kurabiye mevsimi, ilkbahar, yaz ve sonbahar. Çantasının içini karıştırdı ve iki tane acil durum kutusu satın almak için on dolar çıkardı. Bazıları, kendi başına iki kutu kurabiye yemenin yardım çağlığı anlamına geldiğini söyleyebilirdi. Sadie ise buna genç kadın girişimcileri desteklemek adını veriyordu.

Kutulardan birini Caleb'i düşünürken yemeye başladı. Randevulardan kaçınmak için çok zaman harcamıştı.

Randevulaşmaya geri dönmeyi düşünmek, ona eski dünyasını hatırlatıyordu. Kimse için önemli olmadığı, hiçbir yere uyum sağlayamadığı bir dünya... Ve *bu* onu neredeyse öldürmüştü. Telefonunu çıkardı ve arkadaşlarına mesaj attı: 9-1-1.

Beş dakika geçmeden, Ivy, Willa ve Molly onunla avludaki çeşmede buluştu. Sadie çıldırmamaya çalışarak durumu açıkladı. “Yani ne düşünüyor olabilir ki?” diye sordu. “Randevu mu? Hem de benimle? Delirmiş olmalı.”

“Sorunu anlamıyorum,” dedi Molly. “Sana çıkma teklif etti. Bu çok tatlı. Gitmelisin. Bahse girerim seni gerçekten çok güzel bir yere götürür ve sen de çok şık giyinip bütün gece onu çıldırtabilirsin.”

Willa başını salladı. “Hem o seksi takım elbiselerin altında nasıl görüldüğünü görmek için can atan sen değil miydin?”

Sadie dudaklarını ısırarak çünkü o seksi takım elbiselerin altında nasıl görüldüğünü çoktan görmüştü.

Sadece... Tam olarak değil. İçerisi epey karanlıktı ve o kadar soğuktu ki üzerlerinde bir sürü kıyafet bırakmışlardı. Daha çok körler alfabesini okumaya çalışmak gibiydi ama parmakları ve dili adamın vücudunun her bir santimini gayet iyi biliyordu...

Ivy onun yüzündeki ifadeyi yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. Anlatacak çok şey olduğunun farkındaydı ama dinleyicilerin yanında soru sormama nezaketini gösterdi.

“Lucas’la birlikte olduğumu biliyorum,” dedi Molly. “Ve deli gibi aşığım. Ama Caleb’la birlikte spor yaptım ve bilmelisin ki adam çok ateşli.”

Bu, Sadie’nin zaten bildiği bir şeydi.

“En iyisi de,” diye devam etti Molly, “zengin ve bir nevi ünlü olmasına rağmen iyi bir adam, sadece gerçekten... Normal biri.”

Aslında Sadie’nin kitabında “normal” kelimesi Caleb’in lehinde bir nokta değildi. Wes de tam anlamıyla “normal” biriydi. Sonra acımasızlaşmış ve onu yıkmaya çalışmıştı.

Hayır. Yanlış. Bunu kendi kendine yapmış ve bir süreliğine erkeklerden uzaklaşmıştı. Ama bu bir süre üç yıla dönüşmüştü ve hâlâ mahvolmuş durumda olması tamamen mümkündü. “Kararlarıma güvenmiyorum,” diye itiraf etti.

Kızların hepsi birbirine baktı. Sonra Molly uzandı ve Sadie’nin elini tuttu. “Bunu anlıyorum. Bunun benim için de geçerli olduğu bir zaman vardı.”

“Nasıl atlattın?” diye sordu Sadie.

“Kalbimin sesini dinledim,” dedi Molly. “Ve inan bana, bu hiç de sessizce olmadı. Aslında, tekmeler ve çığlıklar atarak gittim. Ama gittim. Ve bu harikaydı, hatta dün gece geç saatlerde yataktan kalkıp yatağın eşit taraflarında uyuduğumuzdan emin olmak için metreyle ölçmemiz gerekse bile.”

“Çok büyük güven sorunlarım vardı,” dedi Willa, Sadie’ye. “Keane benim için büyük bir riskti ama şimdi bize bir bak...” Telefonunu çıkardı. “Beni tahrik ettiğini bildiği için bana ev işleri yaparken fotoğraflarını gönderiyor.”

Herkes, cilveli bir afet pozuyla mobilyaların tozunu alan Keane’nin fotoğrafına baktı. Bir sonraki fotoğrafta, sadece kot pantolon giymiş olan Keane halı yıkama makinesini çılgın bir yabani at gibi kullanıyordu.

“Vay canına,” dedi Ivy ve hepsi aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Adam temizlik yaparken iyi görünüyordu.

“Ben de berbat durumdaydım” dedi Molly, Sadie’ye. “Ama şimdi en iyi arkadaşım ve ruh eşim olduğumu bildiğim Lucas’la birlikteyim. Ve güven bana, eğer bizde işe yaradıysa, o zaman herkes âşık olabilir...” Gelen bir mesajı okumak için sustu. “Hayatta olmaz. Erimiş şelale kek artıklarını ye ve öl,” diye mırıldandı cevap yazarken. “Üzgünüm.” Telefonunu bir kenara koydu. “Lucas’tı. Ne diyordum?”

“En iyi arkadaşın ve ruh eşinle birlikte olduğunu,” dedi Sadie kuru bir sesle. “Bunu onu ölümle tehdit etmeden hemen önce söyledin.”

Willa gülümsedi. “Gördün mü? Evlilik harika.”

Ivy, Sadie’ye döndü. “Caleb’la sadece eğlenmek için dışarı çıkıp neler olacağını görmeye ne dersin?”

Sadie kadar yalnız biri gibi konuşmuştu. Ama bu kadar kolay olabilir miydi? Basit bir eğlence için onunla randevuya çıkıp başka hiçbir şey için endişelenmeden durabilir miydi? Ivy’nin samimi yüzüne ve ardından cesaret verici bir şekilde başlarını sallayan diğerlerine baktı. Derin bir nefes verdi ve telefonunu eline aldı. Sadece iki kelime yazdı: *Yarın akşam*. Ve bir dakika sonra bir yanıt aldı: *Anlaştık*.

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadı.

“Neye evet dediğini bilmiyormuş gibi davranmadığı ve nazlanmadığı için artı puan,” dedi Ivy.

“Gördün mü?” dedi Molly. “O gerçekten iyi bir adam, Sadie.”

Sadie titrek bir nefes aldı ve kendine kararını bir kez daha gözden geçirmesini söyledi. Paniğe kapılmadan önce yirmi dört saati vardı. Caleb’in iyi biri olduğu konusunda hemfikir olan arkadaşlarına baktı.

Bütün işaretler bunun doğru olduğunu gösteriyordu. Ama ister kötü deneyimleri olsun, isterse katıksız inatçılığı olsun, suya atlamaya henüz tamamen hazır değildi ki bu aptalcaydı. Onunla zaten yatmıştı. Endişelenmesine ne gerek vardı ki?

Telefonu bir kez daha titredi ve herkesin bakışı gelen mesaja çevrildi.

Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme: Spor kıyafetlerini getir.

“Ona verdiğin isim ne kadar da ilginç,” diye mırıldandı Ivy.

Ama Sadie buna odaklanamadı. “*Spor kıyafetleri mi?*”

Molly yüzünü buruşturdu. “Tamam, yani iyi adamlar bile aptal olabilir.”

“Önyargılı olmamamız gerekiyor,” dedi Ivy sakince. “Buradaki Bayan Endişeli için yanlış yönlendirme yapıyor olabilir.”

Hepsi Sadie’ye baktı.

“Ben endişeli değilim!” dedi Sadie. Kocaman bir yalandı tabii ki. Ciğerlerine yeterince hava çekemiyordu, yüzü aşırı ısınmıştı ve kıvranıyordu. O hiç kıvranmazdı. “Aman Tanrım, bu çok saçma. İptal etmeliyim...” Telefonuna uzandı ama telefonu önce Ivy kaptı.

“Bunu yapabilirsin,” dedi Ivy nazikçe. “Sen kocaman bir kızsın.”

“Kocaman bir kız, rahatsız edici yerlerinden terlemez,” dedi Sadie.

Ivy güldü ve diğerlerine döndü. “Caleb’la çıkıp çıkmaması konusunda el kaldırarak oylama yapalım.”

Herkes elini kaldırdı.

Sadie kendini aptal gibi hissetti ama önemsenen bir aptal. “İyi. Onunla çıkacağım.”

Daha sonra herkes işine dönmek için dağıldı. Yalnız kalan Sadie çeşmeye baktı. Dilek tutacak fazladan bir bozukluğu yoktu ki önemli değildi çünkü olsa bile aşk için dilek tutmazdı.

Yoksa tutar mıydı?

“Pekâlâ,” diye itiraf etti suya. “Senin gerçek olduğunu düşünseydim şeytana uyardım.”

Bir madeni para omzunun üzerinden uçarak suya düştü.

“Al bakalım, tatlım.”

Sadie arkasını döndü ve dehşet içinde, batik desenli Summer Love sweatshirtünün ceplerine ellerini sokmuş bir halde duran ve kendinden epey memnun görünen Yaşlı Eddie’ye baktı.

“Az önce ne yaptın sen?” diye sordu.

Eddie gülümşedi.

“Hayır.” Parmağını ona doğru salladı. “Geri al.”

“Neyi geri alayım?”

“Benim için tuttuğun dileği. Aşk dileğini. İstemiyorum.”

“İnanmıyorsan ne önemi var ki?” diye sordu Eddie.

Sadie ona baktı. “Lanet olsun.”

“Bir randevuya çıkacağını duydum,” dedi yaşlı adam.

“Aman Tanrım! Bütün bu bina tam bir tımarhane. İş değiştir-mem gerekiyor.”

Eddie sadece sırttı. “Hayır. Buraya uygunsun. Üstelik artık çeşmeyle konuşmana gerek yok, dilek tutuldu. Artık aşka inanıp inanmaman önemli değil, o seni bulacak.”

Sadie’nin kalbi tekledi. “Alınma,” dedi. “Bu bana bir vaatten çok bir tehdit gibi geliyor.”

Eddie gülümseyerek topuklarının üzerinde sallandı. “Endişelenme...”

“Eğer bu cümleyi *mutlu ol* diye tamamlarsan seni incitebili-rim,” dedi.

Eddie güldü. “Ben bir âşığım, dövüşçü değilim. Ve biliyor musun? Bence sen de öylesin.”

“Mümkün değil. Haftanın herhangi bir günü sevmektense sa-vaşmayı tercih ederim.”

“Eh, teknik olarak,” dedi Eddie, “bazı şeyler için savaşmaya değer. Aşk kesinlikle bunlardan biridir.”

Yaşlı adamın sözleri bütün bir gece ve ertesi gün, işten eve gidip çok *fazla* hoşlandığını fark ettiği bir adamla randevuya hazırlandığı süre boyunca aklına takıldı. Ve bu, mahvetmeyi başaracağından emin olduğu “randevu” üzerinde çok fazla bas-kı yarattı.

Caleb, ne bekleyeceğinden pek emin olamayarak Sadie'nin kapısını çaldı. Eğer kaçarsa şaşırılmazdı ama genç kadın kapıyı açtı ve Lolipop, her iki sahibini de aynı anda aynı yerde görünce o güzelim aklını kaybetti. Caleb onu sakinleştirmek için çömelene kadar, kelimenin tam anlamıyla ikisi arasında ileri geri zıpladı.

Köpek hemen karnını ovdurmak için yuvarlandı ve bu hareket karşısında Caleb'in da yüreği hopladı. Karşısındaki iki bacaklı kadına âşık olduğu kesindi ve ayaklarının dibindeki üç bacaklı için de aynısını hissediyordu. Ama kadınlarından sadece biri onu görünce heyecanlandığı için kuyruğunu sallıyordu.

Diğerinin zamana ve sabra ihtiyacı vardı. Neyse ki Caleb ikisine de fazlasıyla sahipti. Yavaşça ayağa kalktı ve Sadie'yi derinlemesine inceledi. Kıvrımlarını ağzını sulandıracak şekilde gösteren inanılmaz derecede seksi, küçük, siyah bir elbise giymişti. Sonra uzun bacaklarından yukarı tırmanarak dizlerinin hemen üzerinde ve acayip seksi elbisesinin bir karış altında duran yüksek topuklu siyah deri çizmeleri vardı. Makyajı yumuşak ve tutkulu, elbisesiyle ve çizmeleriyle çok uyumluydu.

Genç kadının görüntüsü kelimenin tam anlamıyla nefesini kesmişti.

Caleb tek kelime etmeyince Sadie gülümsedi. "Spor kıyafetleri dediğini biliyorum ve onları da yanıma almak için hazırladım. Elbise, Ivy'nin fikri. Biraz önce mesaj attı ve kontrolü ele almak için en başından senin nutkunun tutulmasına neden olmamı önerdi. Bu yüzden bu göreve layık bir elbise bulmak için dolaşımı karıştırdım."

Caleb ona baştan aşağı inceledi ve başını iki yana salladı. Nutku kesinlikle tutulmuştu ve o şimdiye kadar gördüğü en seksi kadındı. Taktiğini ve arkasındaki nedeni beğenerek gülümsedi ve içeri girebilmek için onu hafifçe dürttü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ardından genç kadının yüzünü avuçlayarak sırtını kapıya dayadı.

Derin bir nefes alan Sadie'nin gözleri heyecanla irileşti.

Bu hareketi genç kadının hoşuna gitmişti.

Bu yüzden Caleb bir hamle daha yaptı. Sadie'ye iyice yaklaşıp vücudunun onun adına konuşmasına izin verdi.

"Ah," diye soludu Sadie. Topuklu çizmelerinin mükemmel yüksekliği sayesinde, genç adama doğru kıvrılırken mükemmel bir şekilde aynı hızadaldı. "Beni gördüğüne sevinmişsin," diye mırıldandı ve bakışlarını onun ağzına dikerek alt dudağını ısırdı.

Caleb'in onu öpmesini istiyordu.

Bunu Caleb da istiyordu, muhtemelen bir sonraki nefesinden çok daha fazla ama onu öldürse bile ilk önce randevuya çıkacaklardı. Bunun neden bu kadar önemli olduğundan tam olarak emin değildi, ama ona... Kur yapmak istiyordu. Alışılmışın dışındaki cinsel çekimin yanı sıra aralarında daha fazlasının olduğunu göstermek istiyordu.

Sadie bu randevuya evet dediği andan itibaren, Caleb onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Bu gece, eğer onunla çıkmayı reddetseydi asla yapamayacağı bir şekilde kendini ona açıklayacaktı. Başını eğerek dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Sadie..."

Sadie'nin gözleri kapandı ve parmakları, adamın saçlarının arasına girdi. "Evet?"

"Kontrolü ele geçirmek için bu elbiseye ihtiyacın yoktu. Bir bakışın, lanet olsun, senden gelecek akıllıca bir söz bile ayaklarına kapanmama yeterdi."

Sadie ona baktı. "Bana böyle şeyler söylememelisin. Bundan faydalanabilirim."

"Lütfen yap," dedi ve genç kadın gözlerini devirince gülümsemi. "Ve Sadie?"

"Evet?"

Caleb, geçen gece olduğu gibi, gözlerinin şehvetle buğulandığını görmek için kendini ona biraz daha bastırdı. "Bunu yapacağız..."

“Evet,” diye soludu Sadie başını sallayarak ve tutuşunu sıkılaştırdı.

“Ve harika olacak.”

“Biliyorum.” Şu anda o *harika* şeyden bir parça almaya çalıştı ama Caleb geri çekilip elini tutarak ön kapıyı tekrar açtı.

Genç kadının gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Önce randevu.”

Sadie ona baktı. “Yani şehvetle çıldırtmak için benimle alay mı ediyordun?”

“İşe yaradı mı?”

“Hayır.”

Caleb, göğüs uçlarının elbisesini delip geçmeye çalıştığını görebiliyordu. “Yalancı.”

Sadie de onun bariz ereksiyonuna baktı.

“Hey, bana yaptıklarını inkâr etmeye çalışmayacağım bile,” dedi genç adam, hâlâ gülümsüyor olsa da çok ciddiye.

Kadının gözleri de öyleydi. “Bir randevu,” dedi. “Peki, sonra?”

“Kesinlikle sonrası olacak.”

Sadie başıyla onayladı ve onun önünden çıkarak elbisesinin var olmayan arkasına bir göz atmasını sağladı.

Caleb inledi. “Uzun bir gece olacak.”

“Senin suçun,” dedi Sadie ve o tatlı kıcını sallayarak koridorda zarifçe süzüldü.

18. Bölüm

#Annem

Sadie, arabayı arkadaşı Molly'nin tavsiyesi üzerine birkaç kere gittiği bir spor salonunun önüne park ettiklerinde hiç şaşırmadı. Aslında burada birkaç kez Caleb'la da karşılaşmıştı ama kendi evine çok daha yakın olan bir spor salonunu tercih ediyordu.

Bu hem rahatlık hem de mahremiyet içindi.

Üç yıl önce, Wes'ten ayrıldıktan ve tekrar yolunu kaybettikten sonra hayatını değiştirmek zorunda kalmıştı. Kendiyle ilgili bazı şeyleri öğrenmek zorunda kalmıştı. Öz bakım gibi şeyler. Ona göre öz bakım, depresyon ve endişeyle mücadele etmenin, biraz da huzur bulmanın ilaçsız bir yolu olan spor yapmak anlamına geliyordu.

Ve huzurlu olmaya *gerçekten* ihtiyacı vardı.

Ayrıca içindeki kız gücünü arada uğradığı kick boks derslerinde bulmuştu. Kick boks, bastırılmış duygularını başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar ortaya çıkarmıştı. Bu yüzden daha fazla ders almıştı ve aynı zamanda bazı gerçek karma dövüş sanatları kurslarına da gitmişti. Hiçbir zaman faaliyete geçirmek zorunda kalmadığı ancak poposu için harikalar yaratmış olan bazı güreş hamleleri öğrenmişti.

Çifte kazanç.

Sinemaya gitmekten ve dışarıda yemek yemekten vazgeçip spor salonu üyeliği için yeni kıyafetler almıştı ve yaklaşık iki buçuk yıldır haftada en az iki kez gidiyordu. Gerekirse birkaç kış tekmeleyebileceğinden emindi ve bundan gurur duyuyordu.

Caleb'a baktı. "Bunun için biraz fazla sıksın, bugünkü zırhın hâlâ üzerinde."

Genç adam motoru kapatıp ona döndü. Lolipop'u kız kardeşi Hannah'nın evine bırakmışlardı ve randevuları resmen başlamıştı. "Zırhlara çok önem veriyorsun," dedi. "Kendininkine. Benimki..."

Sadie, onun bu konuşmayla nereye varacağından emin olmadığı için hiçbir şey söylemedi.

Adamın yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri çok ciddi. "Ve haklısın. Zırhım var ama kıyafetim değil. Benim zırhım derim ve her zaman kolay olmayan bir hayatın içine doğmuş biri olarak da bir fil derisi kadar sert."

Sadie, hayatın hiç de kolay olmadığını biliyordu ama onun sözünü kesmedi çünkü sonsuza dek konuşmaya devam etmesini istiyordu. Caleb zahmetsiz çekiciliğine ve karizmasına rağmen kendi hakkında pek fazla konuşmuyordu. Bu yüzden Sadie onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için deliriyordu ki bu da yavaş yavaş kabullenmeye başladığı bir keşifti.

"Bana karşı yumuşamaya başladığını hissettiğimde bir karar verdim," dedi Caleb. "Sana zırhımın altındaki adamı gösterme kararı."

Bu manidar cümle, Sadie'yi bir an düşündürdü. "Sana karşı yumuşadığımı mı düşünüyorsun?"

"Yumuşadığımı biliyorum." Genç adamın bakışları, ona aksini söylemesi için, yüzüne karşı yalan söylemesi için meydan okuyordu.

Sadie bunu yapabiliirdi. İstediginde iyi bir yalancıydı ama ona yalan söylemek istemiyordu.

Caleb, genç kadının bakışlarını esir aldı ve bunu *-bu* her ne ise- durdurması için ona bir şans verdi. Sadie hiç bir şey yapmayınca, arabadan inip onun yanma gitti ve spor çantasını alıp kendininkiyle birlikte omzuna attı. Sonra genç kadının elini tuttu ve birlikte binaya doğru yürüdüler.

Spor salonu, Cow Hollow ile marina arasındaki eski bir depo binasının en alt katında yer alıyordu. Ön taraf, geri kazanılmış ahşap paneller ve oksitlenmiş dekoratif metallere ibaretti; ancak Sadie, binanın hem doğal halinin böyle olduğuna hem de zamanla ve kullanıldıkça yıpranmış olduğuna bahse girerdi. Bina, yaşını ve aynı zamanda yerden tavana kadar olan geniş pencere-leri-açık giriş yapısıyla kişiliğini de gösteriyordu. Her iki tarafında yer alan binalar daha modern tarzlarda yeniden inşa edilmişti ancak bu, orijinal ihtişamıyla olduğu gibi bırakılmıştı.

“Bunun neden yenilenmediğini merak ediyorum.”

“Belki de sahibi olduğu gibi seviyordur.”

“Ben de öyle,” dedi Sadie.

Caleb yavaşlayarak durdu. “Ben de,” dedi, Sadie’nin ona bakmasına neden olan bir sesle.

Caleb başını geriye eğmişti ve ikinci kat penceresinden sarkan spor salonu tabelasına bakıyordu; elleri ceplerindeydi, omuzları kaygısız ve rahat bir tavırla dimdik duruyordu ama haliyle ilgili bir şey kaygısız ya da rahat olduğunu söylemiyordu. Çok uzak ve... Dalgın görünüyordu. “Buraya ilk gelmeye başladığımdaki hali bir dojoydu.” Sadie’nin elini tuttu ve onu ön kapıya doğru yönlendirdi.

“Kapalı,” dedi Sadie şaşkınlıkla.

“Evet, özel kullanım için haftada bir gece erkenden kapanıyor.” Caleb cebinden bir anahtar çıkardı ve ön kapının kilidini açtı.

“Özel kullanıcı sen misin?” diye sordu Sadie.

“Evet.”

“Bağlantıların var.”

“Öyle de diyebilirsin.”

Sadie, buraya daha önce geldiği için ön kapının, bir duvarının cadde ile marinaya bakan pencerelerle; diğerinin de aynalar ve çeşitli spor malzemeleriyle kaplı olduğu geniş bir odaya açıldığını biliyordu. Ön kapının hemen yanında bir resepsiyon vardı; masanın arkasındaki duvar, buraya gelen insanların resimleriyle kaplıydı.

Kapıdan içeri girdiklerinde alarm çalmaya başladı. Caleb telefonunu çıkarıp bir uygulamayı açtı ve bip sesi durdu.

“Epey önemli bağlantılar,” dedi Sadie.

“Bu binanın kullandığı alarm uygulamasını ben oluşturdum ve yükledim,” dedi Caleb.

Resepsiyondaki bir telefon çaldı ve sonra bir kadının sesi odayı doldurdu. “Caleb?”

“Evet,” dedi Caleb.

“Sadece kontrol ediyordum. Birkaç tur atmak ister misin? Niles da benimle ve senin beyaz kışını tekmelemenin sakıncası olmayacağını söylüyor. Yirmi dakika içinde orada olabiliriz.”

“Bu gece olmaz,” dedi Caleb. “Bu zevki başka bir zamana saklaması gerekecek. İyi geceler, Sienne.” Açık olan her bağlantıyı kesti ve daha sonra uygulamadan başka bir şey yaptı. “Güvenlik kameralarını devre dışı bıraktım,” dedi.

“Tamam.” Sadie başını yana eğdi. “Belli ki burada bir bağlantıdan çok daha fazlası var.”

“Arayan kız kardeşim Sienne’di. Kocasını ve ben bazen boks yaparız. Çalışanlarımın hepsinin buraya giriş kartı var.”

“Bütün bina senin,” diye tahminde bulundu Sadie.

“Evet.” Caleb orıdan başka bir şey bekliyormuş gibi duraksadı ve bunu alamadığı zaman, “Bu konuda ukalaca bir yorum alacağımı düşündüğümü itiraf etmeliyim,” dedi.

“Kendimi kontrol ediyordum.” Sadie omuz silkti ve gülümsedi. “Ayrıca, kendin için gerçekten harika bir hayat kurmuş gibi görünüyorsun, güçlü yanlarına hitap eden bir hayat. Aslında bence bu harika bir şey.”

“Öyle mi?” diye sordu Caleb. “Peki, neymiş o güçlü yanlarım?”

Sadie gözlerini devirdi. “Egonla ilgili iltifata ya da yardıma ihtiyacın varmış gibi.”

“Hadi ama!”

“Tamam,” dedi Sadie. “Pekâlâ, çok zekisin.”

Caleb gülümsedi. “Öyle mi? Zeki miyim?”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Bariz olanla başladım. Konu hayvanlar ve ay sonunu getiremeyen kadınlar olunca tam bir budalasın...”

Caleb ağzını açtı ama Sadie bu konuya hemen girmek istemeyerek parmağını adamın dudaklarına dayadı. “Ve sonra hiç tahmin etmediğim bir şey daha var.”

Kadının dokunuşları karşısında Caleb’in gözleri eriyerek viski rengini aldı. “Harika öpüşüyorum, değil mi?” diye sordu.

Adamın dudaklarının, parmağının altında hareket etmesinin yarattığı hisse bayılan Sadie gülümsedi. Hakkı olduğu bir gerçekti. Çok iyi öpüşüyordu. Öpüşmeyi seviyor ve bunu belli ediyordu. Formunda olduğunda –ki onun her zaman formunda olduğunu tahmin ediyordu– Sadie’nin nerede ve kim olduğu gibi gerçekleri unutmasını sağlayabilirdi. Dili büyüleyiciydi; Sadie, zihninde canlanan anı karşısında hafifçe inlemiş olabilirdi ama başını iki yana salladı çünkü bundan çok daha fazlası vardı. “Beni görüyorsun,” dedi usulca.

Caleb uzanarak parmaklarını genç kadının bileğinin etrafına sardı ve elini göğsüne getirdi. Diğer eliyle saçının bir telini okşayarak gülümsedi. “Seni görüyorum ve gördüklerimden hoşlanıyorum. Ama daha fazlasını görmek istiyorum. Çok daha fazlasını.”

“Aynen,” diye fısıldadı Sadie ve bu itiraf hiç de kolay değildi. Bunun ne zaman olduğundan bile emin değildi ve bu düşüncelerin gittiği yönden rahatsız olarak duvardaki resimlere daha yakından bakmak için arkasını döndü.

Yıllar öncesinden, buranın gerçekten bir dojo olduğu ve çok daha küçük olduğu zamanlardan kareler vardı. O zamanlar binanın tüm alt katına yayılmamıştı, sadece küçük bir köşede yer alıyordu. Her fotoğrafta, dojo’nun çeşitli aşamalarında yer alan Asyalı bir adam vardı. Sadie, ayrıca küçük de bir çocuk olduğunu fark etti; koyu saçlı, iri gözlü, sıksa ve garip. Asyalı adam resimlerde yaşlandıkça, küçük çocuk da gitgide büyüyerek...

“Sensin,” diye mırıldandı Sadie şok içinde. Kafasını kaldırıp Caleb’in gözlerine baktı.

Genç adam, fotoğrafları incelerken onu izliyordu ve Sadie durumu çözdüğünde ona küçük bir gülümseme verdi. “Benim. Sıksa, astımlı, on yaşında zorbalığa uğramış, taş çatlasa yirmi kilo olan bir çocuk.”

Lolipop’un ağırlığından çok da fazla değildi. Sadie, bu küçük bilgiyi iyice özümsemişti ve önünde duran bu özgüvenli, başarılı, karizmatik ve kaslı adamı başka türlü hayal etmeye çalıştı.

“Burası hayatımı kurtardı,” dedi Caleb. Bu şok edici itiraf üzerine, bir kez daha Sadie’nin elini tuttu ve onu içeriye götürdü.

Sadie ringe vardıklarında yavaşladı. Şehrin öbür ucundaki spor salonunda geçirdiği onca zaman sayesinde burada kendini epey rahat hissediyordu. Güçlü. Son derece kadınsı ve... Şey, seksi. “Birkaç tur atmak ister misin?” diye sordu şakacı bir tavırla.

Caleb’in gözleri ısındı. “Evet, birkaç tur atmak isterim.”

Adamın boğuk seks sesini duyan Sadie hafif bir kahkaha attı. “Ringde demek istëdim. Tabii korkmuyorsan?”

Sadie ateşle oynadığını biliyordu. Caleb’in ağız, vücudunun her bir parçasını mutlu bir şekilde titreten bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Sakin ol, kızım.

“Bana meydan mı okuyorsun?” diye sordu Caleb.

Kesinlikle evet. “Seni muhtemelen uyarmalıyım, bazen egzersiz için kick boks yaparım.” Omuzlarını silkti. “Beni sakinleştiriyor.”

“Bunu yapmanın başka yolları da var.”

Yine o ses. Sadie’nin dizleri titredi. “Matları tercih ederim. Ama bu seni tedirgin ediyorsa...”

“Üstünü değiştir.”

Bir emir aldığında hemen üzerine atlamazdı. Tamam, emir aldığında *asla* işe koyulmazdı ama bu gece hemen harekete geçti. Sadece onunla birlikte ringe çıkmayı çok istediğı için... O anın beklentisiyle neredeyse uğulduyordu. Daha önce buraya geldiğinde, onu ringde arkadaşı Molly’le birlikte görmüştü ve başka bir zaman da arkadaşı Lucas’la birlikte birbirlerinin canına okurlarken görmüştü. Eğlencesine.

Erkekler çok garipti ama Sadie, onun kendini ne kadar iyi idare ettiğini izlemekten tahrir olduğunu itiraf edebilirdi. Lucas, onunla aynı binada çalışan havalı bir güvenlik uzmanı ve dedektifti. Sadie, genç adamın son derece başarılı bir risk sermayedarı olduğunu biliyordu ama onun, işi birilerinin kıcını tekmelemeyi gerektiren birine karşı kafa tutabileceğini asla hayal etmemiştii.

Yine de Caleb bunu yapabiliyordu.

Sadie birkaç dakika sonra, her ikisi de vücuduna sıkıca oturan bir sporcu sutyeni ve şortu içindeydi, böylece görünmesini istemediğı şeylerin gözler önüne serilmesinden endişe etmeden hareket özgürlüğüne sahip olacaktı. Saçlarını bağlayarak spor salonuna adım attı.

Caleb çoktan ringdeydi, Sadie'nin onu en son gördüğü yerde onu bekliyordu. Uzun kollu bir tişört ve bol bir basketbol şortu giymişti.

Sıcak bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. "Harika görünüyorsun."

"Harika görünmeye çalışmıyordum," dedi Sadie. "Kıcını tekmelemek-istiyorum imajı vermeye çalışıyordum."

Caleb yürek hoplatan bir şekilde gülümseyerek Sadie'nin ringe tırmanması için ipleri tuttu. "Marifetlerini görelim bakalım, Sert Kız."

Genç kadın onun küstahlığı -onu öyle bir alaşağı edecekti ki- karşısında başını sallayarak bir dakikalığına ringin etrafında dolaştı; damarları uzun zamandır hissetmediği bir heyecanla kan pompalıyordu.

Caleb onun ilk hamleyi yapmasını beklerken hâlâ kendinden çok emin görünüyordu. "Kendinden oldukça eminsin, değil mi?" diye mırıldandı Sadie.

Caleb sadece sırıttı.

Evet, kendinden çoook emindi. Ve harikaydı, kahretsin. "Hazır ol," diye uyardı Sadie.

"Elinden geleni ardına koyma."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Laf çok ama icraat yok." Caleb doğruldu ve alelade bir şekilde tişörtünü çıkardı.

Sadie dondu. Çünkü evet, adam kaslıydı, güçlüydü ve mükemmeldi, tıpkı tahmin ettiği gibi. Ama aynı zamanda...

Dövmeliydi.

Birlikte oldukları gece bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Omuzlarının arkasında ve bir pazısının etrafında dövmeler vardı. Kalça kemiğinin hemen altında, şortunun içinde kaybolan ve

acayip seksi olan bir başka dövme daha vardı. Ve sonra kaslı bedeninin yan tarafında diklemesine *Carpe Diem* yazıyordu.

Sadie'nin ağzı açık kalmıştı. Hiçbir fikri yoktu. Tek aklına gelen, evi çok soğuk olduğu için Caleb'm o gece gömleğini hiç çıkarmamış olduğuydu. Caleb onu yere serdiğinde, adamın görüntüsü karşısında şaşkına dönmüş bir halde hâlâ öylece duruyordu.

Caleb onun üstüne yatarak gülümsedi. "Ne diyordun?"

"Hey," dedi Sadie, nefesi itiraf etmek istediğinden çok daha fazla kesilmiş bir halde. "Hazır değildim. Dikkatimi dağıttın. *Kasten*."

Caleb ayağa kalktı ve Sadie'nin de ayağa kalkması için ona elini uzattı. "Neyle?" diye sordu masum masum ama dövmeleleri yüzünden olduğunu çok iyi biliyordu. Kalçasındaki... Sadie o dövmeyi yalamak istiyordu. *Onu* yalamak istiyordu. Ama Caleb kendinden epey hoşnut görünüyordu.

"Geçen gece onları görmedim ve bunu biliyorsun," dedi Sadie.

Caleb sadece gülümsedi. Demek böyle oynamak istiyordu. Peki, o zaman. Onun ağzının payını verebileceğini çok iyi bilen Sadie gülümseyip arkasını dönerken yüz ifadesinin biraz şehvetli olmasına izin verdi, ringin kenarına doğru yavaşça yürüdü, parmaklarını iplerin etrafına sardı ve saçlarını geriye savurarak ona gülümsedi. "Burada gerçekten iyi bir düzenin var."

Arkasından yaklaşan Caleb, ellerini Sadie'nin ipleri tutan ellerinin üzerine koydu ve başını eğerek ağzını genç kadının boynuna sürttü. Sadie keyifli bir inilti çıkardı ve vücudunu onunkine bastırdı.

Caleb'in solukları değişti ve işte o zaman, Sadie harekete geçti. Ayağını adamın dizinin arkasına sararak bacağına bükülmesine neden oldu. Ağırlığını kullanarak onu mindere devirdi ve onunla göğüs göğüse gelecek şekilde yuvarlandı.

“Hazır değildim,” dedi Caleb, sözlerini ona iade ederek. Ellerini aşağı kaydırarak kadının poposunu sıktı. “Harika bir kışın var.”

“Senin de öyle,” dedi Sadie. “Bunu zaten biliyorsun.”

Caleb onu altına alabilmek için bir kez daha yuvarlandı. Genç kadının yüzünü avuçları arasına alarak başını eğdi ve Sadie, onun öpeceğini düşünerek bedenini yukarı kaldırdı. Ancak Caleb hafifçe geri çekildi ve onun gözlerine baktı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hımm.” Sadie rahatsızca kıpırdandı. “Cebindeki şey her ne ise etime batıyor.”

Caleb’in gözleri, Sadie’nin bir anda uyarılmasına neden olarak arzuyla ve meydan okumayla karardı.

İkisi de cebinde hiçbir şey olmadığını biliyorlardı. Caleb’den başka bir şey yoktu. Sadie’nin elleri adamın kollarına yerleşirken, parmakları ona karşı hissettiği arzu ve açlıkla etine geçti. Bacaklarını ve kollarını ona dolarken zevkle iç çekti, çünkü adam kocamandı, ateşliydi ve harika hissettiriyordu. Sadie’nin istediği...

Spor salonunun ön tarafından bir alarm sesi geldi ve sonra kapı açıldı.

Sadie kaskatı kesildi.

Ama Caleb değil. Kadının burnunun ucunu öptü ve sonra yavaşça ayağa kalkarak onu da yanına çekti. “Temizlik ekibi,” dedi.

İçeri giren adam ufak tefekti, zayıftı ve temizlik malzemeleriyle dolu bir arabayı itiyordu. “Hey, patron!” diye seslendi ve Sadie’yi görünce durdu. “Pardon. Size bir dakika vereyim.”

Caleb’in dudakları yukarı kıvrıldı ve Sadie onun bilmiş bakışlarıyla karşılaştı. Bir dakikadan çok fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

“Sorun yok, Ken,” dedi.

Ken başını salladı ve girişte kaldı, arabasının üzerine eğilip malzemeleri karıştırırken işe resepsiyondan başlamayı planlı-yormuş gibi görünüyordu.

Caleb'in sağ omzunun arkasındaki ağacın hemen altındaki Japonca karakter yüzünden dikkati dağılan Sadie, parmağını dövmenin üzerinde gezdirdi. "Vay canına. Bu çok tatlı."

"Ne?"

"Buraya *annem* diye dövme yaptırmışsın."

Caleb boynunu çevirerek derisine baktı. "Orada *annem* yazmıyor."

"Evet, öyle yazıyor," dedi Sadie. "Biliyorum çünkü Minik Moe geçenlerde bir müşteriye aynı karakteri dövme yaptı."

Caleb, sprey şişeleri ve diğer çeşitli temizlik malzemeleriyle dolu bir kemeri çekiştiren Ken'e döndü. Ken'in simsiyah saçları dimdik havaya dikilmişti ve gözünde küçük yuvarlak John Lennon gözlüklerinden vardı. "Burada ne yazıyor?" diye sordu Caleb ona, dövmeyle işaret ederek.

"Ne yani, sırf Asyalı olduğum için ne yazdığını bildiğimi mi sanıyorsunuz?" diye sordu Ken.

Caleb derin bir soluk verdi. "Kahretsin. Hayır. Üzgünüm..."

Ken güldü. "Şaka yapıyorum, patron. Ne yazdığını biliyorum çünkü beni Japon tarihi ve kültürü üzerine yüksek lisansa zorluyorsun. *Annem* yazıyor."

"Adiorospuçoğu." Caleb başını iki yana salladı. "Bana bunun hayat anlamına geldiğini söylemişti."

"Kim?" diye sordu Sadie.

Hem etkilenmiş hem de eğlenmiş ve belki de hangisini hissedeceğine karar veremiyormuş gibi görünen Caleb, onun elini tuttu. "Randevumuzun ikinci ayağına geçme vakti geldi."

19. Bölüm

#YargılayıcıYargıç

Sadie, Caleb ile birlikte Viktorya dönemine ait bir binanın ön tarafına doğru yürüdü. Caleb onları buraya arabayla getirmiş ve aracı onun asla sokamayacağı bir sokağa bir profesyonel gibi park etmişti.

İkisi de spor kıyafetlerini değiştirmişti. Sadie tekrar elbisesini giymişti ve Caleb da –şaşırtıcı bir şekilde– kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle inanılmaz lezzetli görünüyordu.

“Hâlâ bakıyorsun,” diye mırıldandı Caleb büyük evin verandasına çıktıklarında.

“Kot pantolon giyiyorsun.”

“Bunu buraya gelirken yaklaşık on kez söyledin.”

“Evet,” dedi Sadie, “ama... *Kot pantolon giyiyorsun.*”

Caleb başını yavaşça iki yana salladı. “Bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?”

“Hayır. *Kot pantolon*, Caleb,” diye takıldı Sadie. “Fakir semtlere turistik bir gezi mi yapıyoruz?”

“Beni kıyafetlerimle yargılama,” dedi Caleb usulca. Bir şifre girerek ön kapıyı açtı ve içeri girmesi için ona yol verdi.

Sadie, Caramel Bakım Köyü yazan küçük, pirinç tabelaya baktı. İçeri adım attığında, mekânın ne kadar sıcak ve rahat bir atmosfere sahip olduğunu fark etti. İçeride, odanın etrafına dağınımış tekerlekli sandalyelerde yaşlı iki erkek ve bir kadın vardı. Sadie, buranın bir huzurevi olduğunu fark etti. Görünüşe göre birinci sınıf bir tesisti.

Caleb, resepsiyonun arkasındaki hemşireye gülümsedi. “Selam Dee, bugün nasıl?”

“Geçen hafta getirdiğin Rocky DVD’lerini izliyordu.” Hemşire gülümsedi. “Onu aramıza nasıl döndüreceğini çok iyi biliyorsun.”

Caleb hem kendisi hem de Sadie için giriş yaptı. “Bugün iki kişiyiz.”

“Sorun değil,” dedi Dee. “Arka tarafta. Akşam çayını içiyor.”

Caleb, Sadie’nin elini tuttu. “Küçük bir uyarı,” dedi sessizce. “Beni gördüğüne ya çok sevinecek ya da çok sinirlenecek. Her ikisi de olabilir.”

Sadie dilinin ucundaki milyonlarca sorudan herhangi birini soramadan, Caleb koridorun sonundaki odalardan birinin kapısını açtı. Geniş bir pencerenin önündeki bir masada oturan yaşlı Asyalı adam dalgın bir şekilde camdan dışarıya bakıyordu; kucağına ve bacaklarına battaniye örtülmüştü.

İçeri girdiklerini duyunca onlara döndü ve gözlerini kıstı. “Kimsiniz?”

Caleb gülümsedi. “Ben Caleb, bu da arkadaşım Sadie.”

Naoki’nin ne yüzündeki sert ifade değişti ne de gözleri yumuşadı. “Sizi tanımıyorum.” Bir an için durakladı. “Tanıyor muyum?”

Caleb’in yüzündeki gülümseme kaybolmadı ama Sadie bu gülümsemenin ne kadar üzgün olduğunu fark etti. “Evet, Naoki, beni tanıyorsun.” Sonra yukarı uzandı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Caleb gömleğinden kurtulup yaşlı adamın önünde yavaş bir daire çizerken, Naoki'nin keskin bakışları dövmelere odaklandı.

Sadie de aynısını yaptı ve Caleb'in geniş omuzlarıyla biçimli, kaslı sırtını görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Caleb sonunda tekrar ön tarafını dönünce, Sadie'nin gözleri onun göğsüne ve karnındaki belirgin kaslara doğru kaydı; en iyi kı-sımlarını sevgiyle saran kot pantolonunun dar kalçasında nasıl tehlikeli bir şekilde durduğunu gördü. Alt dudağını ısırıp çünkü Âdemelmasından başlayıp kemerinin tokasına ve çok daha aşağılara kadar her yerini dişlemek istiyordu.

Naoki, Caleb'in dövmelerini incelemeyi bitirdi ve bakışlarına karşılık verdi.

Caleb öylece durdu, sakince, sessizce, adamın gözünde bir şeyler aradığı belliydi. Sadie, bazen dövmelerin hatıraları tetikleyebileceğini biliyordu ve Caleb'in aradığı her neyse onu bulmasını umuyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Naoki tekrar.

Caleb derin bir soluk verdi ve başını salladı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "Önemli değil." Gömleğini alıp tekrar üzerine geçirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Burada rahatım." Naoki, Caleb'a sertçe baktı. "Tüm bu inanılmaz rahatlık içinde yaşamam için para ödeyen sen misin?"

"Burada yaşamam için birinin para ödediğini sana kim söyledi?"

Naoki arkasını döndü, birden sessizleşmişti. Caleb buna şaşırılmış gibi görünmüyordu ve bir kez daha Sadie'nin elini tuttu. "İyi geceler."

Naoki arkasından seslendiğinde kapıdan çıkmak üzereydiler.

"Bekle."

Caleb, Sadie'nin daha önce hiç görmediği bir kırılganlıkla arkasını döndü. Bu görüntü Sadie'nin yüreğini sıkıştırdı. Naoki'nin,

spor salonundaki resimlerde Caleb'in yanında duran adam olduğunu anlamıştı. Caleb için inanılmaz derecede önemliydi. Geçmişlerinde ne yaşanmış olursa olsun, Naoki'nin Caleb'i hatırlamaması, *hatırlayamaması* dayanılmaz derecede acı vericiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Caleb. "Bir şey mi hatırladın?" Sesi kısık ve temkinliydi. Hâlâ sakindi. Ancak bir şekilde Sadie, onun sesindeki umudu duyabiliyordu ve Naoki'nin evet demesini, onu hatırlamasını isteyerek Caleb'in elini sıktı.

Yaşlı adam başıyla fincanını işaret etti. "Çayım soğuk."

Caleb derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Daha fazla sıcak su getirmelerini sağlayacağım." Kapıyı açtı ve Sadie'nin önce geçmesi için işaret etti.

Onun adına yüreği burkulan Sadie bir adım attı ama Naoki tekrar konuştu.

"O dövme," dedi yaşlı adam.

Caleb tekrar durup arkasını döndü.

"Omzundaki ağaç," dedi Naoki. "Benimkiyle birebir aynı. Ve benim adım da ağaç anlamına geliyor."

Caleb başını salladı. "Evet."

"O dövmeyi... Benim için mi yaptırdın?"

"Evet." Caleb odaya geri döndü ve Naoki'nin yanına çömeldi. "Uzun zaman önce beni güçlendirdin. Bir ağaç kadar güçlü biri olmamı sağladın."

Naoki bir an için onu inceledi. "Tamam ama annemizin bir olmadığı açık. Neden benimkiyle aynı anne dövmesini yaptırdın?"

Naoki'nin yanına geldiklerinden beri ilk kez, Caleb'in bakışlarına neşe geldi. "Çünkü bana o karakterin ne anlama geldiğini söylemedin, sadece senin için çok önemli olduğunu söyledin."

"Ve benim için çok önemli diye onu vücudunda ölümsüzleştirdin mi?" diye sordu Naoki.

“Evet.” Aslında o dövme yaptırmayı için onu Naoki götürmüştü ki yaşlı adam bunu elbette hatırlamıyordu.

Yaşlı adamın donuk ve sessiz gözleri bir anda keyifle aydınlandı. “Bu çok aptalcaydı.”

Caleb iç çekmek zorunda kaldı.

“Başka birinin yolunu değil de kendi yolunu takip ettiğinden emin olmanı sağlamadıysam sana ne kadar öğrettiğimi bilmiyorum.”

“Cılala, parlat demeye başlarsan sıcak çayı unutabilirsin,” diye uyardı Caleb.

Bunun üzerine Naoki gerçekten sırtıttı. “Geri gelebilirsin.”

Caleb’m gülümsemesi soldu ama gözleri, Naoki’nin sözleri karşısında hissettiği keyfi ortaya çıkardı. “Geleceğim.”

“Ama şimdi git. Beni yoruyorsun.” Naoki, Sadie’ye baktı. “Daha fazla aptalca dövme yaptırmasına izin verme. Sadece iyi dövmeler.”

“Ondan ben sorumlu değilim,” dedi Sadie. “Kendi başının çaresine bakabilir, aptalca şeyler yapsın ya da yapmasın.”

Naoki genişçe sırtıttı ve parmağını ona doğrulttu. “Senden hoşlandım. Arsız. Espri. Ukala. Onun arkasını kollarsın, değil mi?”

“Demek *hatırlıyorsun*,” diye soludu Caleb. “Beni kurtardığını, arkamı kolladığını hatırlıyorsun.”

Naoki başıyla onayladı. “Sen o çocuksun.”

“Evet.”

“Yavru bir kuş kadar küçük ve çaresiz,” dedi Naoki. “Güçsüz.”

Caleb’m yüzünde bir şey belirdi ama o kadar hızlı gelmişti ki aynı hızla da yok oldu. Eskilerden kalma bir hüznün. “Evet,” dedi Caleb. “O güçsüz benim.”

“Ama artık değil.” Naoki etrafını işaret etti. “Görünüşe göre yer değiştirdik.”

“Sen asla güçsüz biri olmayacaksın,” dedi Caleb. “Başka ne hatırlıyorsun?”

“Sağ yumruğun çok sağlam. Zayıflığın ise savunman, gardını almayı unuttuyorsun.”

Dudakları seğiren Caleb, Sadie’ye hızlıca baktı. “Bu doğru.”

Bir hemşire başını kapıdan içeri uzattı. “İlaç zamanı.”

Caleb, Naoki’ye döndü ama adam sandalyesinde uyuyakalmıştı. Başını arkaya yaslamıştı, göğsü yavaşça yükselip alçalıyor ve ağzından hiç de kibarca olmayan horlama sesleri çıkıyordu.

Caleb’in gözleri kasvetli kalmasına rağmen dudakları bir kez daha seğirdi. “Ona iyi bak,” dedi hemşireye.

“Bu konuda endişelenmeyin, Bay Parker.”

Beş dakika sonra Caleb’in arabasına geri dönmüşlerdi.

“Naoki senin kahramanı,” dedi Sadie.

“Kahramanımdı değil. Kahramanım.”

Bu, Sadie’nin yüreğinin bir kez daha sıkışmasına neden oldu. “Çok tatlı birine benziyor.”

Caleb güldü. “Hayır. Tatlı biri değildir. Çivi kadar serttir, her şeyi bildiğini sanır –ki bu genellikle her şeyi biliyor olması gerçeğiyle daha da sinir bozucu hale geliyor– ve adamın hiçbir zaafı yoktur.”

“Yanılıyorsun,” dedi Sadie usulca, Caleb’in eline uzanarak. “Sen onun zaafısın.”

Caleb ona bir bakış attı ve sonra tekrar yola döndü. “Aç mısın?”

“Güzel konu değişikliği,” dedi Sadie. “Ve evet, açlıktan ölüyorum ama elbiseme rağmen süslü ve şatafatlı bir yere gitmek istemiyorum.”

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Dürüst olayım mı?” diye sordu Sadie.

“Evet.”

Sadie alt dudağını ısırdı. “In-N-Out’a burger yemeye.”

Caleb, San Francisco şehir merkezindeki yoğun trafikte etkileyici bir U dönüşü yaptı ve onu Fisherman’s Wharf yakınındaki North Beach’e götürdü. Arabaya servis şeridine geçtikten sonra kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sadie emniyet kemerini çözdü ve ellerini Caleb’in bacaklarına koyarak –aslında ezbere bildiği ve bakmaya ihtiyacı olmadığı– menüye bakmak için pencereye doğru eğildi.

Yapma ihtiyacı hissettiği tek şey ona dokunmaktı. Onu rahatlatmaktı. Gözlerindeki boş gölgeleri dağıtmaktı.

Yüzleri birbirine çok yakındı; genç adamın bakışlarının ağırlığının inanılmaz derecede farkında olan Sadie, gözlerini menüden çekip ona doğru kaydırды ve siparişini verirken ona bakmaya devam etti.

Göz temasını kesmeyen Caleb, kendisi için birkaç hamburger sipariş etti ve yanına büyük boy içecek ve büyük boy patates kızartması ekledi.

“Menü olarak alırsan daha ucuza gelir,” dedi Sadie.

Caleb şakacı bir tavrıyla saçını çekti. “Biliyorum.”

“Öyleyse neden...”

“Siparişin son kısmını üçe katla,” dedi Caleb, görünmez sipariş alıcısına.

“Tamamdır, Bay Parker,” diye cevap verdi çok genç bir erkek sesi. “Ah, siz sormadan söyleyeyim. Evet, kız kardeşlerimle birlikte mesaj attığınız tüm işleri hallettik.”

“Ya ödevler?” diye sordu Caleb.

“İçecekleri büyük boy mu istemiştiniz?”

Caleb gözlerini devirdi ve ilk pencereye doğru ilerledi.

Kasanın arkasındaki çocuk koyu saçlı ve koyu tenli bir gençti, gözleri temkinliydi. “Tamam,” dedi. “Tüm ödevlerimi yapmadım ama dürüst olmak gerekirse hepsi aptalca.”

“Aptalca ya da değil, bir anlaşmamız var,” dedi Caleb, yemek için nakit para uzatırken.

Çocuk sertçe yutkundu ve siparişler için iki büyük torba uzattı. Caleb torbaların içine baktı ve torbalardan birini Sadie’ye ve diğerini de çocuğa uzatmadan önce birkaç ayarlama yaptı. “Kız kardeşlerin onlardan istediğim gibi arka tarafta ödevlerini yapıyorlar mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Bunu aldıklarından emin ol. Molada yemen için bolca şey de var.”

Patates kızartmalarının kokusunu alan çocuğun yüzündeki somurtkanlık bir anda kayboldu. “Teşekkürler.”

“Henüz bana teşekkür etme. Ödevlerini bitirdiğinde hepsinin fotoğrafını bana mesaj at. Ve Trenton?”

“Evet?”

“O ödevler yapılırsa iyi olur. Ayrıca sen ve kız kardeşlerin saat onda sağ salim eve dönmüş olun.”

Çocuk ağzını açtı ve Caleb hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Çocuk ağzını kapatıp başını salladı. “Tamam.”

“Mesaj at.”

“Atacağım.”

Caleb başıyla onayladı ve yiyecek torbasını açmak için arabayı ön tarafa park etti.

“Bu da neydi?” diye sordu Sadie onu durdurarak. “Kahramanlık mı yapıyorsun?”

“Daha çok bir pislik gibi davranıyorum.”

Sadie başını yavaşça iki yana salladı ve konsolun üzerinden eğilip onu öptü. Caleb bir an için dondu ama sonra onu sertçe kendine çekti. Öpücük bir anda alevlendi. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisi de nefes nefeseydi. Caleb ona baktı. “Bu ne içindi?”

“İnsanlara yardım ediyorsun.” Sadie omuz silkti. “Bu senin seksi bir tarafın.”

“Sana gösterebileceğim daha seksi taraflarım da var.”

Sadie gözlerini devirdi ve patates kızartmalarını yemeye başladı. “Sanırım bir sürü insanla ilgileniyorsun.”

Caleb sert bir kahkaha attı ama tek kelime etmedi. Onları sokakların büyük, pahalı, şaşırtıcı derecede muhteşem evlerle kaplı olduğu Pacific Heights mahallesine götürene kadar ağzını açmadı. Caleb evlerden birinin kısa garaj yoluna girdi, bir düğmeye bastı ve garaj kapısı açıldı. Arabayla içeri girdi ve düğmeye tekrar basıp garaj kapısını arkalarından kapattı. Garajın karanlığında Sadie’ye döndü ve elini koltuk başlığına koyup saçlarıyla oynamaya başladı.

“Saçıma karşı bir ilgin var gibi görünüyor,” dedi Sadie.

“Aslında sana karşı bir ilgim var. İçeri girmek seni rahatsız eder mi?” diye sordu.

“Neden etsin ki?”

“Sadece emin olmak istedim.”

Sadie arabadan indi ve etrafına baktı. Garaj kocamandı. Bir duvar aletlerle kaplıydı, hepsi çok fazla kullanılmış görünüyordu. Yandaki boşlukta bir kamyonet duruyordu ve onun yanındaki duvarda birkaç kürek sörfü tahtası, bir sörf tahtası ve kayaklar vardı.

Garajda evin içine açılan bir kapı vardı ki o anda kapı birdenbire açıldı, bir ağaç kadar uzun ve iri bir adam karşılarına dikildi. Adamın teni de gözleri kadar koyuydu, ama parlak bir

gölümsemesi vardı. “Sadece kötü adam olmadığından emin olmak istedim,” dedi. Boynunu çevirerek arkasına baktı. “Kardeşin geldi ve yanında biri var, yani biz eve gidiyoruz.”

“Bir kadın mı?” diye sordu bir kadın sesi.

Uzun boylu ve yapılı adam, Sadie’ye sırtıttı ve Sadie onu bir hafta önce barda gördüğünü fark etti. Caleb’in kız kardeşlerinden biriyle evliydi. “Evet.”

“Acele et, onlar bizi görmeden hemen gidelim.”

“Artık çok geç.”

Caleb gözlerini devirdi. “Sadie, bu benim eniştem Niles. Niles, bu Sadie. Ve önümüzdeki altmış saniye içinde kızları buradan çıkarırsan sana büyük bir borcum olacak.”

Niles sırtıttı ve iki adam birbirlerine erkeklere özgü bir şekilde sarılıp karmaşık el sıkışma hareketlerinden birini yaptılar.

“Yeğenimden haber aldım,” dedi Niles. “Onu korkuttuğun için sağ ol. Yine de aptalca davranmaya devam edeceğinden eminim, bu yüzden ona yumuşak davranma. Teyzem ona cehennemini yaşatmaya devam etmeni ve senden çaldığı için onu iyice korkutmanı istiyor. Her an ıslahevine gidebileceğini düşünmesini istiyor.”

Caleb başını salladı. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Sienne ve Kayla dondurucunu dolduruyorlar.”

“Kayla yine anne kuş modunda mı?”

“Evet ama yardıma ihtiyacı vardı. Kızın karnı bir ev kadar kocaman.”

“Anne kuş modunda falan değilim!” diye bağırdı Kayla evin içinden. “Sadece penisi olan sevdiğim insanların kendilerine zaman ayırmadıkları için açlıktan ölmesini ya da abur cubur yemesini istemiyorum!”

Caleb elindeki yiyecek torbasına baktı ve torbayı arkasına sakladı.

Niles yüzünü buruşturdu ve kel kafasını kocaman eliyle ovuşturdu. “Görünüşe göre hormonlarını kontrol etmekte zorlanıyor.”

“Zorlanmıyorum!”

Niles tekrar yüzünü buruşturdu, Caleb’la yumruk tokuşturdu ve Sadie’yi başıyla selamladıktan sonra evin içinde kayboldu.

Birkaç saniye sonra ön kapı kapandı.

“Kız kardeşlerim Sienne ve Kayla,” dedi genç adam. “Ve Sienne’in kocası Niles. Kayla hamileliğinin son üç aylık döneminde ve tam anlamıyla delirmiş durumda.”

“Gerçekten çok yakınsınız.”

“Öyleyiz,” dedi Caleb. “İyisiyle de kötüsüyle de. Şunu da söyleyeyim, bazı günler çok daha kötülerini oluyor.”

Sadie onu içeri kadar takip etti ve şimdiye dek gördüğü en büyük mutfaklardan birine girdi. “Vay canına,” dedi ama... Aslında zihni bu gece Caleb hakkında öğrendiklerini sindirmekle meşguldü. İlk olarak, adamın dövmeleleri vardı ki onu tanıdığı süre boyunca bundan hiç bahsetmemişti. Sadie onu bir yıldır tanıyordu.

Daha da kötüsü, onu yargılamıştı. Ne için? *Normal* olduğu için mi?

Caleb’in, tanıdığı “normal” insanlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Acayip zekiymi ve hayatıyla ilgili çok ketumdu. Bu olumsuz bir şey değildi ama sürekli kendini korumak zorunda gibiydi.

Ki bu, Sadie’nin çok iyi bildiği bir şeydi.

Ancak bu gece onun hakkında öğrendikleri, dövmelelerinden ve ailesine yakın olmasından çok daha fazlasıydı. Onun da zorlu bir hayat yaşadığını öğrenmişti ve Caleb’in küçükken masalsı bir hayat yaşadığını varsaydığı için kendini korkunç bir insan gibi hissediyordu.

Derin bir soluk verdi ve o anda parlak, temiz, karo zemin üzerinde duranları gördü: Lolipop'un yiyecek ve su kapları. Bir anda yüreği sıkıştı. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Caleb ona baktı.

"Ben bir götüm," dedi Sadie.

"Evet, gezegendeki en iyi kıça sahibisin," dedi Caleb. "Tabii kastettiğin buysa..."

"Değil." Birkaç patates kızartmasıyla oynadı. "Bir itirafım var."

"Bu edepsiz bir itiraf mı olacak?" diye umutla sordu genç adam.

"Hayır! Neyse, boş ver."

Caleb hamburgerin son lokmasını ağzına attı ve kâğıdı buruşturup omzunun üzerinden bakmadan çöp kutusuna attı. "Hadi, söyle bana."

"Hayır, unut gitsin. Ânı mahvettin."

"Tamam," dedi Caleb. "O zaman ben söylerim. Bayan Yargılayıcı Yargıç olduğunu itiraf etmek istiyorsun."

20. Bölüm

#TamBirKarmaşa

“Ne?” Sadie ağız açık bir şekilde Caleb’a bakakaldı. Bunu nasıl bilmişti? “Böyle bir şeyi itiraf etmeyeceğim,” dedi. “Söyleyeceklerimle uzaktan yakından ilgisi yok...” Kendisi tüm soğukkanlılığını yitirmişken onun sakin bir şekilde karşısında durduğunu görünce sustu.

Çünkü Caleb doğruyu söylemişti. Gerçekten de Bayan Yargılayıcı Yargıç olmuştu. “Hepsi senin takım elbiselerinin hatası,” dedi.

Caleb ona uzun bir süre boyunca baktı; eğlendiği gözlerinden belliydi ama aynı zamanda hayal kırıklığı da vardı. “Ben ne düşünüyorum, biliyor musun,” dedi nihayet. “Rahatsız olduğunda bir çıkış yolu aradığını düşünüyorum. En başından beri benden rahatsız oluyordun, iyi anlamda. Yani benden etkilenmiştin. Ve bu seni korkuttu, o zamandan beri bir çıkış yolu arıyorsun.” Sadie’nin bakışlarını esir aldı. “Takım elbise benim iş kıyafetim, Sadie, başka bir şey değil. Bu sadece bir iş, aynı zamanda profesyonellikle, olgunlukla ve az da olsa imajla ilgili. Örneğin NASA’yla bir iş görüşmesindeyken tişört ve kot pantolon giyemem. Oturup milyarlarca dolarlık olası projeleri tartışacağımız zaman bunu yapamam. Giysilerimin ardına saklanmıyorum ama sahte biriymiş gibi de davranmıyorum.”

Caleb haklıydı ve daha da kötüsü, Sadie'nin toyluğunu kanıtlayan herkesi şok etme potansiyelinin aksine, gerçekten de inanılmaz sahici biriydi. Tezgâha yaslanarak kollarını kavuşturdu ve adamın bilen gözlerine baktı. "Mükemmel olmak zor olmalı."

Caleb güldü. *Güldü.*

"Bunun nesini komik bulduğunu bilmiyorum," dedi Sadie. "Hem başka ne olduğunu biliyor musun? Çok sakınsın ve bu beni aşırı kızdırıyor."

"Kara yüreğim yüzünden."

"Yani o yüreğini attıran hiçbir şey yok mu?" diye sordu Sadie.

"Kara yüreğimi attıranın ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Sadie yüzünün ısındığını hissetti ki bu onu gerçekten etkilemişti. Gözlerini kapattı. Çünkü evet, kesinlikle biliyordu. Ondan başka hiçbir şey hissedemeyeceği kadar derinlerine gömüldüğünde, kalbi onunkinin üzerinde sertçe atmıştı ve bu heyecan vericiydi. Gözlerini açtı ve onu tam önünde dururken buldu.

Zekiydi, seksiydi ve duman gibi hareket ediyordu.

"Bilgin olsun, mükemmele yakın bile değilim," dedi Caleb. "Sürekli patronluk taslarım, talepkâрім, ne zaman pes edeceğimi bilmem ve..."

"Ve..." diye üsteledi Sadie, Caleb cümlesini yarıda kesince.

"Bununla pek gurur duymuyorum." Parmağını genç kadının şakağında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama aynı zamanda duygusal açıdan kopuk biriyim."

"Kime karşı?"

"Hemen hemen herkese," dedi Caleb.

"Ailen hariç."

"Bazen onlara karşı bile. Savunmasızlığı pek beceremem. Küçükken aşırı savunmasızdım. Bu yüzden özellikle de kadınlardan

kendimi uzak tuttum.” Gözleriyle takip ettiği parmağıyla genç kadının kulak memesini okşadı. “Son kız arkadaşım beni bunun için terk etti. Ve ondan önceki de. Sanırım ortak fikir *duygusuz bir piç* olmamdı.”

Sadie, kısık gözlerle kendisini izleyen Caleb’a bakarken söylediklerini sindirdi. Berbat durumda olan sadece kendisi değildi. Bu keşif onu korkutmalıydı ama aksine onu rahatlattı. Ortak arkadaşlarından hiçbirini getirmediğinden epey emin olduğu bu kocaman eve baktı... Ama onu getirmişti. “Beni sınırıyorsun,” dedi sonunda.

Caleb ona sadece baktı.

“Evet, öyle,” dedi Sadie yavaşça. “Senin de en az benim kadar berbat durumda olduğunu anlayıp seni terk etmem için sahip olduğun her şeyi bana anlatıyorsun.”

Caleb başını iki yana salladı. “Bir ilişki yaşadığımızı düşünürken beni terk etme kısmını hayal etmiyorum.”

Bu, Sadie’yi anında susturdu. “Bir ilişki yaşamayı mı düşünüyorsun?” diye sordu. “Benimle? Çünkü dürüst olalım. Senin kalbinin siyah olması mümkün bile değil. Ama benimki öyle.”

“Kara yüreğin hoşuma gidiyor,” dedi Caleb. “Ve evet, seninle bir ilişki yaşamayı düşünüyorum. Bu seni neden şaşırttı?”

“Çünkü acayip berbat haldeyim!”

Caleb gülümsedi. “Acayip ateşlisin,” dedi, “berbat değilsin. Sen güçlüsün, kararlısın, beceriklisin, sağı solu belli olmayan birisin...” Sadie bu söylediğinin doğruluğu karşısında yüzünü buruşturunca Caleb gülümsedi.

Ama onunla ilgili her şeyi hatırlaması Sadie için gerçekten şok ediciydi. Caleb onu tanıyordu, onu gerçekten tanıyordu. Hayatını onu zar zor fark eden insanlarla çevrili yaşadıktan sonra, genç adamın yanında olmak devrim niteliğindeydi.

“Ve,” diye ekledi Caleb sessizce, “görünüşe göre bunların hepsine bayıldığımı anlamamışsın.”

“Ama yine de beni sınırıyorsun. Geçtim mi, yoksa kaldım mı?”

“Değişir,” dedi Caleb, “sonrasında ne yapacağına bağlı olarak.”

Sadie kendiyle savaşıırken bir an için ona baktı. *Bunu yapma*, diye düşündü. *Yapma*. Ama artık boşalmış olan patates kabını tezgâha bıraktı, başparmağındaki tuzu yaladı ve geniş mutfağın içinde ona doğru yürüdü.

Genç adam hiç istifini bozmadı, kısık gözlerle sadece onun gelmesini izledi.

Caleb onu umursamak istemiyordu.

Ama umursuyordu.

Ve Sadie, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Yüz yüze gelene kadar durmayarak ilerledi, ellerini adamın göğsünden yukarı kaydırды ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. Gözlerinin içine bakarak başını kendine doğru çekti ve ağzını esir aldı.

Caleb bir an için kılını kıpırdatmadı, Sadie’nin önce ağzının bir köşesini sonra da diğerini dişlemesine izin verdi. Ta ki Sadie alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekiştirene kadar. İşte o an inleyip onu kendine çekti.

“Şimdiye kadar çığlık atıp kaçarsın diye düşünmüştüm,” diye mırıldandı Caleb.

Sadie keyifsiz bir kahkaha attı. “Bana bak, Caleb. Korkup kaçması gereken biri varsa o da sensin.”

“Sen de beni korkutmuyorsun, Sadie Lane.”

“Eh, kesinlikle korkutmalıyım.”

Bu, Caleb’in kafasını yavaşça iki yana sallamasına neden oldu. “Senden hoşlanıyorum,” dedi. “Olduğun halinden.”

“Şimdi de sadece pantolonumun içine girmeye çalışıyorsun.”

“Üzerinde elbise var, hem de çok seksi bir elbise.”

“Külotumun o zaman,” dedi Sadie.

“Eğer külotunun içine girmeye çalışsaydım bunu yapardım.” Caleb onu tezgâha dayadı ve sıcak, seksi vücudunu onunkine bastırdı. Yüzünü avuçları arasına alarak tutkuyla öptü, ta ki Sadie ona tutunana ve bir ağaç gibi üzerine tırmanmaya çalışana kadar. Öpücüğün içinde boğulan Sadie, bastırılmış tutkunun üzerine akmasına ve kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Vücudunda gezinen eller o kadar doğru hissettiriyordu ki sanki Caleb ona tam da dokunulmasını istediği şekilde dokunuyordu. Sadie’nin, genç adamın onu şimdiden bu kadar iyi nasıl tanıdığına dair hiçbir fikri yoktu ama tanıyordu.

Sonunda ikisi de çılgınca solurken, Caleb onun gözlerinin içine bakacak kadar geriye çekildi. Elbisesinin askılarını dirseklerine kadar indirerek göğüslerini ortaya çıkardı ve eteğini yukarı kaldırdı. Parmaklarıyla dantelli külotunun kenarıyla oynuyor ve genç kadının nefes almasını zorlaştırıyordu.

“Hangi konudan bahsettiğimizi hatırlamıyorum,” demeyi başardı Sadie.

Caleb gülümsedi. Genç kadın daha sonra olacakları bildiği için büyülenmiş bir şekilde ona baktı.

Mutfaktan içeri girdiği andan itibaren ne olacağını biliyordu. Daha fazla dayanamayıp Caleb’a uzandı. Adam onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu ve poposu buz gibi granitle temas edince cırlamasına neden oldu. “Haklısın,” diye soludu Sadie. “Mükemmele yakın bile değilsin.”

“Ama iyiyim,” dedi Caleb, sesindeki keyif yerini çok daha yoğun bir şeye bırakıyordu. Elleri genç kadının göğüs kafesinin üzerinde, göğüslerinin hemen altındaydı, başparmakları meme uçlarıyla alay ediyor ve Sadie’nin bir uçuşumun kenarında yürüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Caleb, bar taburelerinden birini ayağıyla tutarak yakına çekti. Sonra tabureye oturdu ve başını kadının elbisesinin altına sokmadan önce ona neredeyse külotunu eritecek bir bakış attı.

“Bekle,” dedi Sadie nefes nefese. Onunla birlikte olmanın kolaylığı, doğal seksiliği yüzünden kafasının karışması ve savunmalarını yerine koyma şansı bulamaması gerçeği dışında neden oyalandığından emin değildi. “Yemeğini bitirmedin. Aç değil misin?”

Sadie, Caleb’in gülümsediğini hissetti; adamın elleri hem tınıdık hem de sıcaktı. Genç kadın oyalanıyordu ve o da bunu biliyordu. “Açıktan ölüyorum,” dedi Caleb, elbise yüzünden boğuk çıkan sesiyle. Elleri, kadının bacaklarını ayırmak için yukarı kaydıldı. Sonra dantelli külotu parmaklarıyla erotik bir şekilde kenara kaydırdı ve...

“Aman Tanrım,” diye soludu Sadie, Caleb dilini titreyen etinin üzerine sürerken.

“Hayır,” dedi Caleb. “Sadece benim.” Söylediği son şey bu oldu.

Ama Sadie’nin değil. O çok daha fazlasını söyledi. Ya da daha doğrusu, “Evet! Ah, lütfen...” ve “Sakın durma...” gibi şeyler inleyerek sızlandı. Caleb onunla oynayarak orgazmın kenarında tutarken birden fazla kez, “Kahretsin, Caleb!” diye bağırdı. Caleb’in olayı da buydu işte. Sadie’nin varlığının bile farkında olmadığı düğmelere basabiliyordu. Belli ki onun kullanım kılavuzunu da okumuştı, çünkü genç kadının tam olarak nasıl çalıştığını ve maksimum kapasitede çalışması için neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

Caleb onu tamamen parçalara ayırıp tekrar bir araya getirdikten sonra, önce bir bacağı, sonra diğerini ve ardından da iki dövmesini hafifçe öptü.

Ve sonra o iki dövmenin altındaki yara izini.

Sadie kaskatı kesildi. Ancak Caleb ayağa kalkıp bar taburesini yolundan çekti ve bir yerden prezervatif çıkardı.

Bu seferki neon pembesi değildi.

Genç adam üzerine eğilerek dudaklarını onunkilere bastırды ve Sadie, parmaklarını adamın gömleğine geçirerek onu üzerinden çıkarmaya çalıştı. Dövmeleri acayip seksiydi. Sadie, ulaşabildiği her yere sıcak öpücükler kondurarak ellerini pantolonunun içine kaydırırken Caleb'in da kendine has yaratıcı küfürler etmesine neden oldu.

Normalde bir erkekle arasındaki duygusal bağı kontrol altına almakta hiç zorlanmazdı ama o ve Caleb samimi olduklarında, bırakın duygularını kendini bile kontrol etmek imkânsızdı. Caleb'in ona nezaketle ve şefkatle her dokunuşunda niyet ettiği her şey yok olup gidiyordu.

"Sadie," dedi adam boğuk bir sesle.

"Evet?"

"Bunu özledim."

"Çok uzun zaman olmadı," demeyi başardı Sadie ona sıkıca tutunarak, çünkü aniden fırl dönmeğe başlayan bir dünyada tutunabileceği tek dal oydu.

Ve sonra Caleb onun içindeydi.

Sadie'nin nefesi kesildi, adamın elleri onu tezgâhın kenarına yaklaştırmak için kalçasına gitti ve böylece içinde daha da derinlere kaymasını sağladı. Sadie inlemesini gizlemek için omzunu ısırdı.

"Ah. Sen de beni özlemişsin," dedi Caleb ve hareket etmeye başladı.

Sadie onunlayken her zaman olduğu gibi kendini kaybetti, sadece kişiliğinin varlığıyla adamın güç alanına çekildi. Bu karışıma vücudunun ona ne yaptığını ve nasıl baktığını da ekleyince... Daha önce böyle bir şey hiç deneyimlememişti. O anda beynini kullanabilseydi muhtemelen bu onu korkuturdu ama kullanamıyordu. Caleb onu başına gelen en iyi şeymiş gibi tutarken

ve orgazma yaklaştığını söylerken bu mümkün değildi. Ama Sadie çok daha yakındı ve bunu düşündüğü an uçurumdan aşağı yuvarlanarak onu da kendiyile beraber aşağı çekti.

Boşalmalarını, Caleb'in öpücüklerinin yumuşadığı ve yavaşladığı mükemmel bir memnuniyet anı izledi. Kalp atışları normale döndüğünde –gerçi Sadie kalbinin iyileşeceğinden einin değildi– Caleb, kıyafetlerini düzeltmesine yardım etti. Telefonu tezgâhın üzerinde çalmaya başladığında elleri hâlâ onun üzerindeydi. Burnunu Sadie'nin boynuna sürterek, "Cevapla," dedi.

"Tatlım," diyen bir kadın sesi odayı doldurdu. "Kızlar, *The Bachelorette* izlemek için geliyor ve ben de pizza siparişi veriyorum. Senin için de söyleyeyim mi?"

Sadie, Caleb'in kahkahasının göğsünde gümbürdediğini hissetti. "*The Bachelorette* izlemeyi kesinlikle istemem anne ama yine de teşekkürler," dedi genç adam.

"Peki ya pizza? Pizzaya bayılırsın. Sorun ne? Hasta mısın?"

Caleb, Sadie'nin saçlarının arasındaki elini boğazından aşağıya kaydırarak göğsünü avuçladı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirerek kendisi için sertleşmesini sağladı. "Sadece... Bu gece meşgulüm," diye mırıldandı.

Bu ona annesinden anlık bir sessizlik kazandırdı, bu sözleri söylemesi beklenmiyormuş gibiydi. "Ama bu saate kadar çoktan açlıktan ölüyor olman lazımdı. Akşam yemeğini yedin mi?"

Caleb günahkâr gözlerle Sadie'ye baktığında, genç kadın yüzünün ısındığını hissetti. "Yedim," dedi Caleb ve artık Sadie'nin ısınan tek yeri yüzü değildi. "Kapatmalıyım, anne. Seni seviyorum."

Sadie telefonun tamamen kapandığından emin olana kadar bekledi. "Annene yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Yemek yedim." Caleb, onu başka bir orgazmın eşiğine kadar getiren edepsiz bir gülümsemeye kucağına aldı

ve kollarını kalçasının altına kaydırarak bacaklarını beline dola-
maya teşvik etti.

Ki Sadie de aynen bunu yaptı, dudaklarıyla boğazından baş-
layıp kollarındaki sembollere kadar öpücükler kondurarak iler-
ledi. “İyi bir sanatçın varmış.”

“Kuzenim,” dedi Caleb, Sadie’nin poposunu avuçlayıp onu
kolayca kaldırarak. “Senin gibi o da normalde sadece kadın müş-
terilerle ilgilenir ama pes ettirene kadar başının etini yedim.”

“Neden sadece kadın müşteriler?”

Caleb omuz silkti. “Erkekler pek bayılmaz. Erkeklerin acı
eşiklerinin çok daha düşük olduğunu söylüyor.”

“Erkekler birer koca bebektir.” Sadie, Caleb’in şaşırmış ve bel-
ki de biraz aşağılanmış görüntüsü karşısında güldü. “Ve en alfa
olanları,” diye devam etti, “acı eşiği en düşük olanlardır. Bir kere-
sinde kocaman bir Metallica dövmesi isteyen bir müşterim vardı
ama bunu kaldıramadı. Omzunun arkasından aşağı inen tek bir
çizgiyle dükkândan ayrıldı.”

Caleb gülümsedi. “İlk dövmemi yaptırdığımda sert biri
değildim.”

“Ninja kaplumbağadan mı bahsediyorsun?” diye sataştı Sadie.

“İstedığın kadar gül, bunu hak ediyorum. O zamanlar tam
bir aptaldım. Acının üstesinden gelmek için birkaç kadeh viskiye
ihtiyacı olan bir aptal.”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Sadie. “Mesela lisedeki sev-
gilinin adını yaptırmadın. Rocco en fazla parayı eski sevgilile-
rinin isimlerini kapatmak isteyen müşterilerden kazanıyor. Bir
ismi vücuduna sonsuza dek kazıyacaksan, bu isim evcil hayvanı-
na veya çocuklarından birine ait olmalı ya da...”

“Anneme mi?” diye sordu Caleb kuru kuru.

Sadie sırtışını bastırmaya çalıştı ve başaramadı. “Evet.”

Görünüşe göre sırtışı bulaşıcıydı çünkü Caleb da ona sırtıyordu. Birbirlerine bakıp budala gibi sırtıyorlardı ama sonra... Bakışlar değişti... Oda ısınmaya başladı.

Caleb onunla birlikte mutfaktan dışarı çıkarken Sadie'nin heyecandan soluğu kesildi. "İkimizin de korkmadığını kanıtlamak için tekrar mı deneyeceğiz?" diye sordu.

"Evet. Sen ne kadarını kaldırabilirsen o kadar."

"Sabah sekize kadar işte olmak zorunda değilim." Sadie, Caleb'in boğazını ısırıldı.

Caleb, kaba bir iniltiyle saate baktı. "Bu bize sekiz saat verir."

"Sence yeterli bir zaman mı?"

"Pek sayılmaz ama ben var olanla idare etmekte iyiyimdir."

"Umarım bu kocaman evde bir yatağın vardır."

"Var," dedi Caleb onunla birlikte geniş bir oturma odasına girerken. "Ama oraya kadar gidemeyeceğiz."

"Gidemeyecek miyiz?"

"Hayır." Caleb'in sesindeki boğuk hırıltı ve yüzündeki bakış, Sadie'yi itiraf etmek istediğinden çok daha fazla tahrik etti. Caleb, genç kadının gördüğü en büyük kanepeye diz çöktü ve onu üzerine yatırdı. "Ama bu sefer tüm kıyafetlerimizi çıkaracağız," diye söz verdi ve her ikisini de göz açıp kapayıncaya kadar cırılçıplak soydu. Sonra da genç kadının üzerine tırmanarak sekiz saati en iyi şekilde değerlendirmeye başladı.

Sadie, ertesi sabahın biraz garip olacağını düşündü. Ne de olsa ertesi-gün tabiri repertuarında yer almıyordu. Caleb şafağın ilk ışıklarından önce onu yataktan kaldırdığında, ona ölmeye hazır olması gerektiğini söyledi. Caleb sadece güldü ve genç kadını omzunun üzerine atıp banyoya gitti.

Sadie onun güzel kıcını ısırmayı düşündü ama sonra Caleb sıcak duşun altına adım atınca adamın birkaç dakika daha yaşayabileceğine karar verdi.

“Neredeyse ölüyordun,” dedi ona.

“Şişt,” diye mırıldandı Caleb ve onu kucağına aldı. “Seninle işim henüz bitmedi.” Sonra da birlikte duş alma keyfini onun da paylaştığından emin olmak için uzunca bir vakit ayırdı ve Sadie cinayeti tamamen unuttu.

Daha sonra, Sadie ona belki de mükemmel erkek olabileceğini söyledi, tabii eğer onun için pankek pişirirse... Ama Caleb ona bir bok pişiremeyeceğini hatırlattı. Neyse ki gerçekten de mükemmel değildi.

İşe gitmek için Caleb’in yatak odasından çıktıklarında, Lolipop oturma odasındaki bir yastığa saldırıyordu.

Sadie dondu. “Ablan burada mı?”

“Hayır, sadece Lolipop’u bıraktı.”

Duştaki son otuz dakikayı hatırlayan Sadie alt dudağını ısırды. “Sence bizi duymuş mudur?”

Caleb ona eğlenen bir bakış attı. “Bizi mi?”

Genç kadın göğsüne vurdu ve Caleb onun elini tutarak güldü. “Hiçbir şey duymadı, duvarlar yeterince kalın ve neredeyse ses geçirmez.”

Sadie’yi endişelendiren de neredeyse kısmıydı ama Caleb onu kahvaltı almak için McDonalds’a ve sonrasında da Lolipop ile birlikte işe götürdüğünde bu düşüncüyü bir kenara attı. Sadie ve Lolipop arabadan inmeden önce, Caleb ona veda öpücüğü vermek için genç kadını kendine çekti. Dokunuşu bazen alaycı bazen de şehvet doluydu ama her zaman anlamlıydı.

“Sana iyi sabahlar,” diye mırıldandı Caleb, Sadie’nin gözlerindeki buğulu bakışlara gülümseyerek.

“Çoktan harika bir sabah geçirdim,” diye hatırlattı Sadie. “Duşunda dizlerini o sert karo zemine mi çarptın?”

Caleb, onu inanılmaz ateşli duş anma ve dizlerinin üzerine çöküp hayatının en erotik deneyimlerinden birini yaşatmak için

başını bacaklarının arasına gömdüğü âna geri götüren seksi bir gülümsemeyle baktı.

“Bir daha yapamayacağımdan mı endişeleniyorsun?” diye sordu Caleb.

“Daha çok bu iyiliğine karşılık vereceğim zamanki *dizlerim* için endişeleniyorum.”

Gözleri erimiş lavlara dönen Caleb onu tekrar öptü. Sonunda ondan ayrıldığında, Sadie hâlâ giyinik olduğundan emin olmak için aşağıya bakmak zorunda kaldı.

Sadie masaj salonunda çok uzun süren bir vardiyanın ardından dövme dükkânına gitti. Minik Moe, Blue ve Rocco’yla konuşan Cal da oradaydı.

“Özür dilerim,” dedi Cal’a. “Bugünkü programımda sen yoksun...”

“Biliyorum. Sadece erken bir akşam yemeği molasındayım. Dinle, seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Sadie. “İlk müşterim için arka tarafta hazırlanmam gerek, benimle gel.”

Cal, tezgâha yaslandı ve cebinden bir şey çıkarmaya başladı ama Sadie onu durdurdu. “Orada dur bakalım. Kimsenin seviştini duymak istemiyorum.”

Cal ellerini havaya kaldırdı. “Biliyorum ve bunun için hâlâ üzgünüm. Ben sadece...” Ciddi bakışlarını genç kadınınakilere kilitledi. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Geçen gün ve bu sabah binadaydım. İkinci kattaki Hunt Dedektiflik’le iş görüşmesi yapıyorum. Bu arada bu gizli bir bilgi.”

“Tamam. O halde neden bana söylüyorsun?”

“Çünkü...” Cal yüzünü buruşturarak sustu ve elini başının üzerinde gezdirdi. “Kahretsin.”

“Neler oluyor, Cal?”

Cal, telefonundaki fotoğraflara erişti ve parmağını ekranın üzerinde kaydırarak ona iki fotoğraf gösterdi.

Sadie'nin fotoğrafları.

Birinde avluda McDonalds torbasıyla yürüyordu ki bu da fotoğrafın sabah çekildiği anlamına geliyordu. Diğerindeyse Lolipop'un tasmaını tutarak Canvas'tan çıkıyordu ve giydiği kıyafetlere bakılırsa bir hafta önce çekilmişti. "Polisleri arayıp sapık bir takipçim olduğunu söyledim," dedi Sadie kuru kuru. "Ama sen zaten bir polissin. Ne bunlar?"

Cal telefonu geri aldı ve ilk fotoğrafa geri dönüp yakınlaştırdı. Arka planda insanlar vardı ki bu garip değildi çünkü avlu genellikle insanlarla doluydu. Ama banklardan birinde genç bir kadın oturuyordu ve telefonunu yukarı kaldırmıştı. Sadie'ye doğru tutuyordu...

Sonra Cal bir sonraki fotoğrafa geçti. Aynı kadın burada da vardı.

Sadie şaşkınlıkla başını salladı. "Bu da ne böyle..."

"Ya bir takipçin var ya da bir sebepten izleniyorsun. Araştırmamı ister misin?"

"Hayır," dedi Sadie sertçe. Çünkü takipçisini tanımıştı ve bu yüzden duyguları beşinci kategori bir kasırga gibi içinde dönüp duruyordu. "Gitmem gerek. Bana o fotoğrafları gönder."

Cal başıyla onayladı ve onu yalnız bıraktı. Sadie bir an için kıpırdamadan durdu, içini yıkıp geçen ani duygu dalgasını engellemeye çalışarak gözlerini kapattı.

Çünkü takipçisi, Caleb'in kız kardeşlerinden biriydi. Fotoğraflardaki kadının son derece hamile olduğu düşünülürse onu takip edenin Kayla olduğu anlaşılıyordu ve şüphesiz diğerleri tarafından da destekleniyordu. Sadie, mahremiyetinin ihlal edilmesi karşısında şiddetli bir öfke hissetti. Bunu hemen aşağılama

izledi, çünkü bilmesi gerekirdi. *Elbette* hayatına bir kadının girmesine izin vermek için Caleb'in o kadını araştırması gerekirdi. Sadie bunu daha önceden düşünmüş olmalıydı ama Lolipop'u kurtardıkları ilk geceden itibaren genç adam sağduyusunu hemen hemen kaybetmesine neden olmuştu. Zavallı köpek –şükürler olsun ki– her iki sahibinin de deli olduğunun farkında değildi.

Caleb onu takip ettiriyordu.

Ve muhtemelen derin bir arka plan kontrolü de yapıyordu ki bu, Sadie'nin gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Caleb ya onun hakkında kimsenin bilmesini istemediği şeyler öğrenmişti ya da bunları öğrenmek üzereydi.

Her iki durumda da bu şiddetli öfke ve aşağılanmanın birleşimi, sırtını duvara yaslayıp pençelerini dışarı çıkarmış bir kedi gibi hissetmesine neden oldu. Randevularını bir saat ertelemeyi kabul eden ilk müşterisiyle mesajlaştıktan sonra ön tarafa çıktı.

Onun yüzündeki ifadeyi gören Blue, Minik Moe ve Rocco aynı anda aynı tepkiyi gösterdi.

"Beş dakikadır buradasın," dedi Rocco. "Cheerios'una şimdi den kim işedi?"

Sadie ona söyleyemezdi. *Kimseye* söyleyemezdi. "Bu nasıl bir deyiş? Çünkü iğrenç. Yani bir düşünsene, bunun deyim haline gelmiş olması için birisi gerçekten birinin Cheerios'una mı işedi?"

"Güzel konu değişikliği," dedi Rocco. "Sanırım kendi işime bakmamı söyleyeceksin."

"Evet," dedi Sadie, Rocco'nun gerçek dostluğu için daha önce hiç o andaki kadar minnettar olmamıştı. Ancak gerçek arkadaşlıkların bile sınırları vardı. Rocco onun ne berbat durumlardan geçtiğini biliyordu ama hepsini değil: Mesela kendi ailesi tarafından rızası

---

* *Piss in (someone's) cheerios*, birinin keyfini kaçırmak anlamında kullanılan bir terimdir. Konuşmanın devamlılığı açısından metindeki cümle olduğu gibi çevrilmiştir. (ç.n.)

olmadan nasıl kilit altına alındığını bilmiyordu. Eğer Sadie'nin elinde olsaydı asla öğrenemezdi. Hiç kimse öğrenemezdi. "Hemen döneceğim."

"Birinin canına okuyacak gibisin."

"Çünkü tam da bunu yapacağım," dedi acımasızca.

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Sadie durup onun yanına geri döndü ve parmak uçlarında yükselerek kirli sakallı çenesine bir öpücük kondurdu. "Hayır ama sorduğun için seni seviyorum, teşekkürler."

"Takım Elbiseli her şeyi batırdı, değil mi?"

Sadie, boğazındaki yumruyu yutkunmak zorunda kaldı. Bir futbol topu büyüklüğünde olduğu için bu hiç de kolay değildi. Fakat öfkesinde oluşan çatlaklar daha kontrolsüz diğer duyguların içeri sızmasına neden oluyordu, Sadie buna izin veremezdi. Henüz değil. Bununla başa çıkana ve yaralarını sarmak için tek başına bir yere gidene kadar olmazdı.

Rocco bir an için onu inceledi. "Onu öldürmem gerekiyor mu?"

"Ben hallederim."

Patronu başını salladı. "Cesedi saklamak için yardıma ihtiyacın olursa beni ararsın." Bu bir soru değil, beyandı.

Onun yüzde yüz bunu kastettiğini bilen Sadie biraz da olsa rahatladı.

21. Bölüm

#ErtesiSabahNasılMahvedilir

Caleb şirkete girdi ve kendine kahve alırken Sienné'e rastladı. "Hey," dedi. "Üniversitede Japonca okumuştun."

Sienne gözlerini kırptırdı. "Ekstra krediye ihtiyacım olduğu için milyonlarca yıl önce aldığım tek Japon kültürü dersini kastediyorsan, o zaman evet. Bu arada neredeyse dersten kalıyordum. Neden?"

Caleb gömleğini çekiştirdi ve Japonca karakteri işaret etti. "Anlaşılan bu karakter *anne* anlamına geliyor. Naoki'nin şaka anlayışı. Eğer hatırladığını düşünseydim onu ringe götürürdüm."

Ablası bir kakhaha patlattı. "Bir de insanlar sana dâhi diyor."

Caleb gözlerini devirerek ofisine yöneldi.

"Kız kardeşlerin için yaptırdığın dövme nerede?" diye seslendi Sienne arkasından. "Biz neden senin teninde hâlâ ölümsüzleştirilmedik?"

Caleb kapısını kilitledi.

Saatler sonra bir toplantıdayken Sadie karşısına çıkınca şaşırıp kaldı. Bilgisayar programını durdurdu ve sanal gerçeklik gözlüğünü çıkardı.

Son projeleri üzerinde onunla birlikte çalışan büyük odadaki herkes aynı şeyi yaptı. Spence, Sienne, NASA'dan birlikte

çalıştığı iki mühendis ve en üst düzey üç programcısı. “Işık,” diye seslendi Caleb.

Loş ışıklar birden aydınlandı.

Sadie, o sabah Caleb onu işe bıraktığında giydiği aynı kıyafetle orada duruyordu; deliklerinden seksi bacaklarının görüldüğü yırtık ve dar kot pantolon, göbeği açık siyah bir kazak ve onu neredeyse Caleb ile aynı boya getiren siyah yüksek topuklu botlar. Saçları salıktı ve seks bir şekilde yüzünün etrafına dağılmıştı. Bir metal detektörünü tetikleyecek kadar küpeyle bilezik takıyordu.

Ama seksiydi –çok ama çok seksiydi– Caleb bakışları buluştuğunda nefesinin kesildiğini hissetti. Genç kadının gözlerinde o kadar çok öfke vardı ki neredeyse kalbini durduran acıyı gözden geçiriyordu.

Neredeyse. “Sorun ne?”

“Konuşmamız lazım,” dedi Sadie.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Spence, Caleb’a sessizce. “Bu iki kelimenin ardından asla iyi bir şey çıkmaz. Aptalca bir şey mi yaptın?”

“On dakika ara,” dedi genç adam. Sinirli olduğu son derece belli olan Sadie ile göz temasını korurken Spence’i görmezden geldi.

“Şunu otuz yapaalım,” dedi Spence, genç kadına gülümseyerek. “Bazen bir kadının söyleyecek şeyleri olur ve bunları söylemek için zamana ihtiyacı vardır.” Sadie’nin yanında duran Lolipop’u sevmek için yere çömeldi. Köpek ona izin verdi ama Caleb’a koşmak için tasmaını çekiştirirken gözleri sahibinin üzerindeydi.

Sadie, Spence’in gülümsemesine karşılık verdi ve onun haklı olduğunu, yani Caleb’ın başının belada olduğunu kanıtladı. Oda boşalırken Caleb ona uzandı.

Sadie geri adım atarak kollarını kavuşturdu. Kendini tamamen kapatmıştı ki bu iyi değildi. “Sanırım bu sosyal bir ziyaret

değil,” dedi genç adam ve Lolipop’u kucığına alıp sıkıca sarıldık-
tan sonra Sadie’ye odaklanmak için yere bırakmadan önce köpe-
ğin öpücüklerini kabul etti.

Ama yere bırakılmak Lolipop’un hoşuna gitmemişti. Caleb’in ayaklarının üzerine oturup *ben hâlâ buradayım* sızlanışıyla ona hayranlıkla baktı.

Sadie’nin selamlamasının tam tersiydi.

“Kesinlikle sosyal bir ziyaret değil,” dedi Sadie. “Seninle bir-
likteyken gardımı düşürmemem gerektiğini *biliyordum* ama
bir şekilde beni şaşırtacağını ve farklı olacağını düşünmüştüm.
Fakat sen, çıktığım diğer erkeklerden çok daha kötüsün.”

“Bu büyük bir suçlama,” dedi Caleb yavaşça. “Ne yaptığımı
söyleyecek misin?”

Sadie derin bir nefes aldı. “Sinsi ve manipülatifsin. Tek yap-
man gereken gelip bana sormaktı. Bilmek istediğin her şeyi sana
anlatırdım. Ben kahrolası bir açık kitabım.”

Yalan söylüyordu ama öfkeden kulaklarından duman çıkar-
ken, Caleb bunu onun yüzüne vurmuyacaktı. “Hâlâ neden bah-
settiğini bilmiyorum,” dedi.

“Ah, lütfen. Gerçekten berbat olan ne biliyor musun, bunun
hiçbir anlam ifade etmemesi. Senden bir şey istediğim ya da ara-
mızda bir şey olduğu falan yoktu.”

Caleb onun ne kadar ciddi olduğunu fark ederek söyledikleri-
ni özümsemeye çalıştı. “Tamam,” dedi. “Öncelikle, aramızda ke-
sinlikle bir şey *var*. Lolipop’u kurtardığımız gece başladı, gardını
biraz da olsa indirecek ve benimle geceyi geçirecek kadar bana
güvenmen dün geceye kadar sürmüş olsa da.”

Sadie öfkeyle baktı. “Seks, aramızda *bir şey* olduğu anlamına
gelmez.”

“Haklısın,” diye kabul etti Caleb. “Bu yüzden ilk beraber olu-
şumuzdan bahsetmedim. O seksti. Harika bir seksti aslında ama

dün gece farklıydı. Daha fazlasıydı ve bunu sen de biliyorsun. Şimdiyse bunu korkup kaçmak için kullanıyorsun.”

Sadie bir an için titredi. “Olayı bana çevirme. Korkup kaçmıyorum. Çok kızgım. Hem dün gece her ne yaşandıysa artık bitti.”

“Çünkü...”

Sadie, onu olduğu yerde öldürmek yerine konuşmaya ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. “Çünkü beni becermek istediğin ama önce araştırmak zorunda olduğun bir yabancıymışım gibi takip ettirdin. Ve bunu kendin yapacak kadar umursamadın bile! Ne aradığını bilmiyorum ama ben dolandırıcı falan değilim. Evine gizlice girip senden bir şeyler çalmayacağım ya da basınla konuşup ticari sırlarını satmayacağım. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Caleb ağzının açık kaldığını hissetti. “Bekle.” Onu tam gitmek için dönerken yakaladı. “Dur bir dakika. Sen neden bahsediyorsun?”

“Kız kardeşin, çıktığın kişilerin araştırılması ve aklanmak için belli bir süreçten geçmesi gerektiğinden bahsetmişti, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Caleb. “Ve abartıyordu. Sana asla böyle bir şey yapmam.”

“Tabii, buna gerek yok çünkü pis işlerini kız kardeşine yaptırıyorsun.” Sadie başını iki yana salladı. “Bunu ben istemedim, Caleb. Hiçbirini.”

Sadie onun adını sık sık söylemezdi ama söylediğinde –dün gece onun derinliklerine gömüldüğü zamanki gibi– ona daima zevk verirdi. Bu sefer hariç. Bu sefer adını kötü bir kelimemmiş gibi kullanmıştı. “Seni takip ettirmiyorum. Yemin ederim,” dedi Caleb, Sadie’nin güvensiz bakışları karşısında. “Sana böyle bir şey yapmazdım.” Söylerken bile doğru olduğunu biliyordu. Bunu ona yapmazdı ve bu yüzden çok fena battığını biliyordu.

Derine.

Çok fazla deriñe.

Her nasılsa beyni daha fark etmemişken kalbi çoktan bağlanmıştı. Olaylar son derece yavaş gerçekleşmişti ama inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Uyanık olduğu saatleri çalışmak dışında başka şeyler için kullanmak gibi, daha önce hiç yapmadığı şeyler yapıyordu. Evini –ve kalbini– gözleri öfke ve güvensizlikle parlayan önündeki kadına açmak gibi...

Bu da Sadie ona zarar vermeyeceğini, samimi olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini anlayana kadar, ikisine de yetecek kadar güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu. “Seni takip etmiyorum,” dedi Caleb sessizce. “Ve... *Seni buna ben mi zorladım?* Bu tamamen saçmalık ama sana izin vereceğim çünkü belli ki çok üzgünsün ve...”

“O lanet iznini nereye sokabileceğini sana söyleyeyim,” dedi Sadie. “Bir tarafına.” Cebinden telefonunu çıkardı.

İki fotoğraf vardı; her ikisinde de Sadie, Pasific Pier’deki günlük işlerini hallediyordu ve her ikisinde de arka planda bir kadın vardı.

Kayla, tüm hamile ihtişamıyla, sinsi fotoğrafçı rolü oynuyordu. Caleb fotoğrafa baktı. “Bu ne böyle!”

“Ben de onu soruyorum.”

Caleb başını kaldırdı ve Sadie’nin öfkeli –ve incinmiş– bakışlarıyla karşılaştı. “Neler olduğunu bilmiyorum,” dedi, “ama öğreneceğim.”

“Bir keresinde bana tüm Parkerların bir takım gibi davrandığını söylemiştin,” dedi Sadie, “başrolde sadece biriniz olsa bile. Birbirinize destek olduğunuzu ve birbirinizin arkasını kolladığınızı... Belki de bunu harekete geçiren kelimeleri sen söylemedin ama bunun olabileceğini biliyordun ve kesinlikle durdurabilirdin.”

Bu sözler, Caleb’in irkilmesine neden olacak kadar doğruydü. “Sadie...”

“Cinsel partnerlerini *hiç* araştırmadığını mı söyleyeceksin?”

“Cinsel partnerler, evet,” dedi Caleb. “Sevgililer, hayır.” Caleb, onun gözlerine bakarak ikisini sadece cinsel partner olarak değil birer sevgili olarak gördüğünü bilmesini sağladı. Ancak Sadie gözlerini kaçırdı. Caleb, genç kadının bunu, gerçeği kabul etmek istemediği için mi yoksa buna inanmadığı için mi yaptığından emin değildi. “Geçmişte,” dedi, “bir ilişkiyi ileriye taşımadan önce bir inceleme süreci olurdu ama her zaman izin alınırdı. Kabul ediyorum, seninle derin bir ilişkiye daldım ama bunu henüz kimseye söylemedim.”

Sadie ona baktı. “Ben de dahil.”

“Demek ki dikkat etmiyormuşsun.” Caleb aralarındaki boşluğu kapatarak hayatını tehlikeye attı. “Yaptıklarımın seni bilgilendireceğini umuyordum.”

“Evet, senden ve senin yaptıklarından çok şey öğreniyorum,” dedi Sadie, hâlâ katıydı, hâlâ güvensizlikle doluydu. “Umarım hakkımda öğrendiklerin buna değmiştir.” Lolipop’u kucığına aldı. “Hoşça kal, Caleb.”

“Bekle,” dedi Caleb ve Sadie yanından geçip kapıya gitmeye çalıştığında onun elini tuttu.

Sadie onun elinden kurtulup serbest kaldı ve bu sefer gözlerini onunkilere kilitlediğinde, acısı öfkesini gölgede bırakmıştı. Derin ve yürek burkan bir acı... Bunu görmek Caleb’i olduğu yere sabitledi. “Sadie,” dedi sessizce, usulca, sadece onu yatıştırmak ve hissettiklerini hafifletmek isteyerek. Çünkü burada çok daha fazlası oluyordu ve Caleb kesinlikle bir şeyleri gözden geçiriyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı Sadie. “Yapma.” Lolipop’u aldı ve köpeğin kafası babasını izlemek için annesinin omzunun üzerinden arkaya bakarken kapıdan çıkıp gitti.

“Hav!”

Sahibini istiyordu. “Ben...” diye başladı Caleb ama Sadie’nin cevabı giderken ona ortaparmağını göstermek oldu.

Tamam.

Caleb onu durdurabilirdi, arkasından seslenebilir veya resepsiyonda tutulmasını emredebilirdi ama bunların hiçbirini asla yapmazdı. Sadie kızgın ve üzgündü, üstelik böyle hissetmeye hakkı vardı.

Genç adamın bunu düzeltmesi gerekiyordu. Fakat önce neler olduğunu ve bu yaşananların nedenini öğrenmesi gerekiyordu. Sienne’e özel hayatından uzak durmasını söylemişti. İhtiyacı olan bilgiye ulaştığında Sadie’yi bulup kalbini ona açacaktı.

Ablasının ofisi boştu.

Sonra Hannah’nın ofisine gitti ve turnayı gözünden vurdu. Üçü de oradaydı. Hannah, masasının üzerine bağdaş kurarak oturmuş, küçük bir Çin yemeği kabından çubuklarla yemek yiyordu. Masanın ardındaki koltukta oturan Kayla, tabağını kocaman karnının üzerine koymuş, yemeğini çatalla yiyordu çünkü çubukları kullanamıyordu. Sienne ise masaya yaslanmış bir halde ayakta durarak yemek yiyordu ve göğsüne mantı düşüren Kayla’ya gülüyordu.

Gömleğini yukarı kaldırıp mantıyı direkt kumaşın üzerinden yiyen Kayla, “Hey,” dedi onun içeri girdiğini görünce.

Caleb kapıyı olması gerekenden daha sert bir şekilde kapattı. “Güzel,” dedi. “Cadılar Meclisi toplanmış. Hadi konuşalım.”

Meclis üyeleri aynı anda donup kaldılar ve sonra kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar.

“Aydın o zamanı mı geldi?” diye sordu Sienne.

Caleb derin bir soluk verdi. “Biliyorsun ki bu şirketteki her erkeğin duyarlılık eğitimi almasını sağladım. Belki kadınları da aynı eğitime göndermem gerekiyordu. Ve hayır, ayın o zamanı gelmedi. Hepinizi-kovmam-gerekıyor zamanı geldi.”

“Vay canına,” dedi Hannah, yemeğinden bir ısırık daha alırken. “Sanki ölmek istiyor.”

Ama Caleb oynamıyordu. “Otur,” dedi Siennée.

“Ayakta durmak hoşuma gidiyor.”

“İşsiz kalmak hoşuna gider mi?” diye sordu Caleb.

Sienne lokmasını çiğneyerek yuttu ve bunu yaparken de iyice oyalandı ama sonunda oturdu. “Sana ne oldu...”

“Size yapmamanızı söylememe rağmen hanginiz Sadie’nin geçmişini araştırmayı onayladı?”

Hepsi tekrar dikkatlice bakışp güç birliği yaparken yüzleri Parker ailesine özgü bir tarzda ifadesizdi.

“Birinin konuşmaya başlaması gerekiyor,” dedi Caleb ve Sienne’in bakışlarıyla karşılaştı. “En çok sana para ödüyorum, o yüzden önce sen.”

“Ona benden daha fazla mı ödüyorsun?” diye sordu Hannah.

Sienne, Çin yemeği kabını indirdi ve bakışlarına karşılık vermeden önce ellerini bir peçeteye sildi. “Ben onayladım.”

“Senden bunu yapmamı açıkça istedikten sonra,” dedi Caleb, onu doğru duyduğundan emin olmak isteyerek.

“Garip davranıyordun hâlâ *davranıyorsun*,” dedi Sienne. “Daha önce hiç yapmadığın şeyleri yapıyorsun, işten erken çıkmak gibi.”

“Erken değil,” dedi Caleb. “Her zamanki gibi fazla mesai yapmak yerine normal saatlerde çalışıyorum ki bu uzun zamandır yapmamı istediğin bir şeydi.”

“Kişisel telefon görüşmeleri yapmak için toplantılardan çıkıyorsun. Sürekli mesajlaşıyorsun. Ve bu konuda, onun hakkında çok ketum davranıyorsun.”

“Çünkü bu özel bir şey,” dedi Caleb.

“Bu?”

“Evet ve bu benimle onun arasında. Sizinle ilgili değil. İşle ilgili değil, o yüzden bu işin peşini bırakın.”

“Biz senin sadece çalışanların değiliz,” dedi Hannah. “Biz senin aileniz. Kaç yıldır bunu yapıyoruz zaten. Neden şimdi üzgünsün? Bu sefer bu kadar farklı olan ne? O kadın senin için ne ifade ediyor?”

Caleb bu sorunun cevabını daha yeni anlamaya başlamıştı, bu yüzden meraklı kız kardeşleriyle kesinlikle tartışmayacaktı. “Ne önemi var?”

“Önemli,” dedi Sienne. “Kontrol etmemiz gerektiğini biliyorsun, belki de şimdi bu kadar garip davrandığın için her zamankinden daha fazla dikkat etmeliyiz.”

“Sienne,” dedi Hannah ve hafifçe başını salladı. Caleb’a baktı. “Dahası var,” dedi sessizce. “Biz... Bir şey bulduk.”

Caleb bakışlarını ona çevirdi.

“Üzgün olduğunu biliyorum,” dedi Hannah. “Ama...”

“Aslında kızgıyım. Dürüst olmak gerekirse, geçmişte bunu yapmak için sebeplerimiz vardı.” Bu kin dolu bir itiraftı. “Ama sizden yapmamanızı istedikten sonra Kayla’nın onu takip etmesine izin vermek?”

“Daha önce hiç şikâyet etmemiştin,” dedi Hannah. “Ne bekliyordun ki?”

“Hayatımı yaşamama ve kendi seçimlerimi yapmama izin vermenizi bekliyorum,” dedi Caleb. “Çok ileri gittiniz. Hepinizi kovmalıyım.”

Kayla’nın gözleri yaşlarla doldu ve Caleb derin bir of çekti. “Ağlama.” Onu kendine çekip yanağını başının üstüne bastırdı. “Benim için çok fazla fedakârlık yaptınız, anlıyorum. Ve yaptıklarınız için hepinize minnettarım, hem de çok. Evet, *profesyonel*

hayatımdan siz sorumlusunuz. Ama bu benim özel hayatım ve beni dinlemenizi istiyorum. Sizi seviyorum ama hepinizin geri basması gerekiyor.” Her birine uzun uzun baktı ve kapıya döndü.

“Sana dosyayı göndereceğim,” dedi Sienne.

“Sakın,” dedi Caleb.

“Tamam, tekrar söyleyeyim,” dedi Sienne. “Dosyayı sana gönderdim bile. Okumalısın.”

Caleb ardından kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı, başı dönüyordu. Çalışanlarını şaşırtarak binayı terk etti. Cow Hollow’a geri dönüyordu, ancak yolda kısa bir mola verdi.

Arabayı park ettikten sonra telefonunu kontrol etti. Sienne gerçekten de bu sabah ona Mercedes Lane, lütfen oku başlıklı bir dosya göndermişti.

Okumadı. Bunun yerine Canvas’a gitti. İri bedenleriyle dükânın yarısını kaplayan Rocco ve Minik Moe resepsiyonda yan yana durmuş o anda yedikleri turp ve üzüm salatasından bahsediyorlardı.

“Hey,” dedi Minik Moe savunmaya geçerek. Çatalını Caleb’in olduğu yere doğru salladı. “Glütensiz.”

“Yargılamıyorum,” dedi Caleb.

“Emin misin? Çünkü ben bile bizi biraz yargılıyorum.”

Caleb, fiziksel refahı için en iyisi olduğunu bilerek gülmekten kaçındı. İçeri girdiğinden beri ne tek kelime etmiş ne de selam vermiş olan Rocco’ya baktı. “Sadie burada mı?”

“Neden?”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Neden?” diye sordu adam, salatasından bir lokma daha alıp agresif bir şekilde çiğneyerek.

Caleb derin bir soluk verdi. “Sana söylemiş.”

“Bana her şeyin berbat olduğunu söyledi.”

“Evet,” dedi genç adam. “Özür dilemek için buradayım.”

Rocco ve Minik Moe birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

“Ne?” diye sordu Caleb. “Bunun neresi garip?”

“Hiçbir şey,” dedi Rocco. “Sadece onun hoşlandığı bir adamın daha önce herhangi bir şey için özür dileyecek kadar umursadığını hiç görmemiştim.”

Caleb o kadarını tahmin etmişti ama bunu duymak onu daha da büyük bir aptal gibi hissettirdi. “Bu, bana onun nerede olduğunu söyleyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Görünüşe göre, sana ne istersen söyleyecek,” dedi Sadie kasvetli bir şekilde ve Caleb arkasını döndüğünde onu arka odalara açılan kapının önünde buldu.

“Ve,” dedi Rocco’ya, “glütensiz olan başka ne var biliyor musun? Çeneni kapamak.” Caleb’a döndü, soğukkanlı ve uzaktı.

“Hey,” dedi genç adam sessizce.

Sadie cevap vermedi. Sadece Rocco’ya ve Minik Moe’ya öfkeyle baktı.

Rocco çatalına üzüm takarak ona ikram etti.

Sadie başını iki yana salladı. “Şarabı hap şeklinde tüketmem.”

Patronu omuz silkti ve yemeğine geri döndü.

Caleb, yolda almak için mola verdiği seyahat bardağını ona uzattı, içinde Sadie’nin en sevdiği kahve vardı.

Genç kadın bardağa ve üzerindeki kelimelere baktı:

Kahvemi de ruhum gibi siyah severim.

İsteksizce de olsa gülümsedi.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Caleb ve genç kadının ona konuşmaları gerektiğini söylemesinin üzerinden sadece bir saat

geçtiği için bir deja vu hissetti. O konuşma pek de iyi gitmemişti. Bunun daha iyi gitmesini umut ediyordu.

Ama Sadie tereddüt etti. Hatta Caleb, onun bu teklifi geri çevireceğini düşündü ama sonunda Sadie başını salladı ve çenesiyle iş istasyonunu işaret etti. İstasyonun etrafındaki perdeyi kapatarak tezgâhın üzerine oturdu. Caleb'in getirdiği kahveden bir yudum alıp pek de bir şey belli etmeyen gözlerle onu izlerken beden dili *kapalı* imajı veriyordu.

“Özür dilerim,” dedi Caleb sessizce. “Olanlar konusunda haklıydın ama bilmeni isterim ki incelenmeni ben istemedim. Önce sana söylemeden bunu asla yapmazdım. Kız kardeşlerim bu işten vazgeçip seni rahat bırakacaklar. Eğer bu işin bitmesini istiyorsan, aramızdakilerin bitmesini istiyorsan bunu anlayışla karşılarım ama umarım bana bir şans daha verirsin.”

Sadie uzun bir süre ona baktı. Caleb da onun ne düşündüğüne dair herhangi bir şey anlayabilmeyi dileyerek bakışlarına karşılık verdi.

“Benim hakkımda neler bulduklarını öğrendin mi?” diye sordu Sadie sonunda.

“Hayır.” Gerçek buydu ve öyle kalacaktı. Açılmamış e-postasında duran dosyayı okumaya hiç niyeti yoktu.

Sadie bunu uzun bir süre düşündü ve sonra tekrar başını salladı.

“Beraber dışarı çıkalım,” dedi Caleb.

Sadie ona uzun uzun baktı. “Zaten bir randevuya çıktık.”

“O zaman iki numaralı randevuyu da listeden silelim.”

Sadie kahvesini biraz daha yudumladı ama görüldüğü kadar sakın değildi, çünkü Caleb onun ellerini titrediğini görebiliyordu. “Listemde iki numaralı bir randevu yok,” dedi Sadie.

“Listende ne var?”

“Pek çok şey.” Sadie parmaklarıyla tek tek saydı. “Bir, erkekler berbattır. İki, hayatımdaki her erkeği çöpe at gitsin. Üç, erkekler

berbattır. Listenin geri kalanı Şu anda önemli değil.” Bardağı bırakıp tezgâhtan indi.

Oradan gitmeye yeltendiğinde, Caleb uzanıp elini tuttu. “Öyleyse aramızdakiler bitti mi Sadie? Söylemek istediğin bu mu?”

Sadie onun gözlerine baktı ve hiçbir Şey söylemedi.

Genç adam midesinin düğümlendiğini hissetmesine rağmen başını salladı. Onu anlayışla karşılayacağını söylemişti, bu yüzden sözünün arkasında durdu. Göğüs kafesindeki kalbinin teklemesine rağmen, genç kadının elini bıraktı ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

22. Bölüm

#İçineİşlemiş

Caleb'in uzaklaşmasını izleyen Sadie, nadir kararsızlıklarından birini yaşayarak birkaç saniye hareketsiz kaldı. Caleb ona duygusal açıdan kopukluk yaşayabileceğini söylemişti ve Sadie ona inanmıştı.

Ama bu işte ondan daha iyi olduğuna dair her türlü bahse girerdi. Sadece... Genelde bağı koparıp biriyle ilgili karar verdiğinde asla ardına bakmazdı. Bunlardan bazıları, hayatına aldığı önceki adamlarda olduğu gibi duygusal bir kopukluktu. Akıl sağlığını korumak için onları göndermek zorunda kalmıştı. Ailesiyle de durum aynıydı. Onları hâlâ görüyordu, bir aile üyesi olarak aralarına katılıyordu ama zorlu gençlik yıllarında yaşadığı her şeyden sonra ona zarar verme becerilerini kesip atmıştı.

Sorun şu ki, hayatının bir alanında yaşadığı duygusal kopukluk diğer alanlara da yavaş yavaş yayılmıştı, ta ki duygusal olarak hemen hemen her şeyden kopana kadar.

Ta ki Caleb'a kadar.

Caleb gelip onu girdabının içine sürüklemiş ve elbiselerini çıkarmadan çok daha önce duygusal olarak çıırılçıplak soymuştu. Gerçek şuydu: Sadie duygusal açıdan ondan kopmak istemiyordu. Ama şu an olduğu kişiden başka bir şey olabileceğinden emin değildi. Ve içten içe, olduğu kişinin yeterli olduğundan, olabileceğinden emin değildi.

Yine de savaşçı bir insandı ve gerektiğinde bir durumu kendi lehine nasıl çevireceğini biliyordu. Ve bu kesinlikle değiştirmek istediği bir durumdu. Aşırı tepki göstermişti ve daha da kötüsü, Caleb'ın onu istemediğini düşünerek gitmesine izin vermişti. Bu yüzden Lolipop'un sırt çantasını alıp köpeği içine girmeye ikna etti ve sonra çantayı omzuna astı. Sonra perdenin arkasından koşarak çıktı, ürkmüş bir Rocco, Minik Moe ve Blue'nun yanından geçip gitti.

Rocco elini kaldırarak ona çatalıyla selam verdi ve Sadie koşmaya devam etti.

"Hav!" dedi Lolipop heyecanla.

Sadie'nin telefonu çaldı ve arayanın Caleb olduğunu umarak, koşarken ekrana bakmadan cevap verdi. "Seni yakalamaya çalışıyorum."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu annesi.

Kahretsin. "Hiçbir şey, unut gitsin. Gitmeliyim, seni sonra ararım..."

"Hep böyle söylüyorsun ama beni geri aramıyorsun. Haftaya yemeğe geleceğine dair onayını istiyorum. Dügün yemeği provasının alıştırması. Hani asıl gün gelmeden önce sıcak ve sevgi dolu bir aile olma pratiği yaptığımız yer."

Lanet olsun. Bir hafta mı kalmıştı?

"Bana unuttuğunu söyleme," dedi annesi. "Bu alıştırmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Senkronize olmalıyız."

Bu konuda iyi şanslar. "Elbette unutmadım."

"İyi. Randevun kim?"

"Eee..."

"Dügüne gelirken yanında birini getireceğine söz vermiştin."

"Evet," dedi Sadie. "Ama bu, düğün değil. Gerçek prova yemeği bile değil. Dediğın gibi bu sadece bir alıştırma."

“Ki bunu senin için yapıyoruz.”

Sadie güldü. Elbette öyleydi. “Çünkü Tanrı korusun, kendim gibi davranırım falan, değil mi?”

“Tatlım, küstahlığını çekecek havada değilim. Sadece geleceğini söyle.”

Sadie avludaki ferforje banklardan birinin üzerine çıkıp etrafta Caleb’a dair bir iz aradı. “Orada olacağım.”

“Randevunla.”

“Tamam, randevumla,” dedi Sadie.

“Adı ne? Ne iş yapıyor?”

Sadie, kendi telefonuyla alnına vurmamayı başardı. Ne bir *iyi biri mi* ne de *sana iyi davranıyor mu* diye sormuştu, sadece *ne iş yapıyor...* Sadie’nin düğüne uygunsuz birini getireceğinden endişeleniyordu ve seçimine erkenden bakması gerekiyordu. “Dâhi bir milyarder ve pahalı takım elbiseler giyiyor,” dedi hiç düşünmeden.

“Alaycı olmak için bir sebep yok.”

“Anne.” Sadie burun kemerini sıktı. “Kapatmam lazım.”

“Kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun.”

Sadie başını sağa sola çevirerek hayatından çıkan uzun boylu, yapılı adamı aradı.

“Vay canına,” dedi annesi, Sadie’nin sessizliği karşısında. “Gerçekten de öyle düşünüyorsun.”

“Anne...”

“Kapatman lazım, unuttun mu?” Ve bağlantı kesildi.

Sadie onu geri arayabilirdi ama avlunun diğer ucunda Caleb’ı gördü. Sırtındaki Lolipop keyifle havlarken hızla o tarafa doğru koştu. Caleb’ın yanına vardığında çılgın koşu yüzünden nefesi kesilmişti.

Tamam, bu doğru değildi. Onu neredeyse *yakalayamayacağı* için nefesi kesilmişti. Adam istediğinde tam bir duman gibiydi. Fakat uzun adımlarının önüne geçip onunla yüzleşmeyi başardı.

Ama sonra ne yapmak ya da ne söylemek istediğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Neyse ki Lolipop'un kendi planı vardı.

"Hav!" diye bağırdı köpek en sevdiği erkeği görünce.

Sadie onun gibi kuyruğunu sallamayacak ya da kendini böyle bir şekilde ele vermeyecekti ama tek bir şey biliyordu. Ona inanmak istiyordu. *Onlara*. "Diablo Dağı," dedi, hâlâ nefes almak için çabalarken.

Caleb elini onun yüzüne doğru uzattı ve Sadie'nin yüreği sıkıştı çünkü her şey yoluna girecekti. Caleb ona dokunacaktı.

Fakat Caleb, onun yüzüne bakmaya devam ederken Lolipop'un başını okşadı. "Diablo Dağı mı?" diye sordu sessizce, neler hissedebileceğine dair tek bir ipucu bile vermeden.

Yeterince adildi. "Listemde başka neler olduğunu sormuştun," dedi. "Randevulaşmak yok, çünkü belli olduğu üzere bu konuda berbatım. Ama Diablo Dağı var, çünkü hayatım boyunca San Francisco'da yaşadım ve oraya hiç gitmedim."

Caleb sadece kısacık bir an için tereddüt etti. "Hiç hastalık izni aldın mı?"

"Evet ama gerçekten hasta olduğumda değil."

Caleb'in dudağında küçük bir gülümseme belirdi.

Bir saat sonra, Diablo Dağı'na çıkan patikanın başlangıcına gelmişlerdi. Hep birlikte, Sadie'nin nefesini kesen kocaman mağaralar ve kumtaşı kaya oluşumlarıyla çevrili kaya kentin tepesinde durdular.

Ama nefesini kesen sadece etrafındaki manzara değildi. Onu buraya getiren adam da öyleydi. Caleb, Lolipop'un çantasını alarak

Sadie'yi ağırlıktan kurtarmıştı. Lolipop biraz yürümüştü ama Caleb'in omuzlarında gezmeyi daha çok tercih ettiği belliydi.

Caleb elbette ki daha önce buraya gelmişti. Her yere gitmiş ve her şeyi yapmıştı. Sadie kendini görmüş geçirmiş ve alaycı bulmayı sevse de onun kadar iyi olamazdı.

Caleb dönüp bir süre onu inceledi. "Duman kokusu alıyor gibiyim."

"Bende ne gördüğünden emin değilim," dedi Sadie ve bu acı-nası itiraf karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Ama gerçekten bilmiyordu ve görünüşe göre bilmesi gerekiyordu.

Caleb açık bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne var biliyor musun? Boş ver," dedi Sadie ve arkasını dönüp manzaraya bakıyormuş gibi yaptı.

Caleb, Lolipop'u aşağı indirip kendi haline bıraktı ve sonra Sadie'yi kucağına çekti. Kollarını onun etrafına sardı ve önce om-zunu, sonra da ensesini öperek kulağına doğru bir yol izledi.

Sadie'nin tüyleri ürperdi. Bu, iyi türden bir ürpermeydi.

"En başından beri senden büyülenmiş haldeyim," diye mırıldandı Caleb.

"Bu doğru değil," dedi Sadie. "Geçen sene birçok kez karşılaş-tık ve sen hiç de büyülenmiş görünmüyordun."

"Fark etmedin çünkü sen de benden etkilenmemek için elin-den geleni yapmakla meşguldün."

Bu ifadedeki saf erkek egosu Sadie'yi güldürdü, ancak adamın dişleri kulak memesini sıyırdığında kahkahası boğazına dizildi. Sonra Caleb'in elleri tişörtünün altına kayarak beline yerleşti. "Konuyu saptırıyorsun," dedi Sadie.

"Evet ve bunda çok iyiyim. Gerçek şu ki Sadie, beni çok korkuttun."

Sadie ona baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

“Ne zaman sana yaklaşsam bir şeyler hissediyorum.”

Sadie onun kuağında kıpırdanarak poposunu kasıklarına dayadı ve gerçekten de bir şeyler hissetti. “Evet,” dedi boğuk bir kahkahayla. “Buna şehvet denir.”

“Ondan da biraz var,” diye kabul etti Caleb, “ama çok daha fazlası var. Lolipop’tan önce, gözlerindeki bir şey beni her zaman...” Derin bir nefes aldı. “Çıplak hissettirirdi. Savunmasız. Ben genelde savunmasız olmaktan pek hoşlanmam. Bu arada birbirimizi tanıdığımızda da bu değışmedi ama merakım ve sana olan ihtiyacım korkularımı geride bıraktı.” Gözlerindeki ciddiye-te rağmen gülümsedi. “Ama asıl soru sana ne zaman âşık olmaya başladığımsa, o zaman Lolipop’u kurtardığımız akşam olduğunu söyleyebilirim. Buz gibi yağmurun altında benimle birlikte durduğun, giysilerinin vücuduna yapıştığı, gözlerinin yıldız gibi parladığı o anda. O kadar tahrik olmuşum ki doğru düzgün düşünemiyordum.” Zihninde canlanan anıya gülümsedi. “Sonra benimle tartışmaya başladın. Her konuda.” Kahkahası kısık ve boğuk sesliydi. “Seni duvara dayayıp öpmek istedim. Ta ki sen de beni en az benim seni istediğim gibi isteyene kadar. Ta ki benim için eriyene kadar.”

“Ya sonra?” diye fısıldayan kendi sesini duydu Sadie.

“Ve sonra benimle birlikte Lolipop’u sahiplendin. Bunu ben-den bir şeyler koparmak için değil, köpek için doğru olanı yapmak istediğinden yaptın. İşte o zaman şehvetten çok daha fazlası olduğunu anladım ve senden uzaklaşıp stratejimi planlamaya karar verdim.”

“Her zaman bir risk sermayedarısın, değil mi?” diye mırıldandı Sadie.

“Onun gibi bir şey.” Caleb’in elleri genç kadının kaburgalarının üzerine yayılmıştı, parmaklarının uçları ise göğüslerinin alt kısımlarını okşuyordu. “Sen kolay bir kadın değilsin, Sadie.”

“Ele avuca sığmaz bir insanım,” diye kabul etti Sadie, nabızı hızlanırken. “Ama bu yüzden iki elin var.”

Caleb, onun bu konuşmayı hafifletme girişimini görmezden geldi. “Kolay değilsin,” diye tekrarladi. “Bambaşka bir şeysin.” Sadie duydukları üzerine için için yanarken, Caleb gülümseyerek onu usulca öptü. “Ve bu hoşuma gidiyor,” dedi dudaklarına doğru. “Senden çok hoşlanıyorum, Sadie Lane.”

Sadie içini çekti ve onun üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. “Ben de senden çok hoşlanıyorum, Caleb Parker. Bunu yapmak istememiştim.”

“Öyle mi?” diye sordu genç adam keyifli bir sesle.

Sadie gözlerini devirdi ve sonra ciddileşerek ona baktı. “Yani, *gerçekten* istememiştim. Ama ben fark etmeden savunmalarımı gizlice yıktın. Şimdi de seni aklımdan çıkaramıyorum.”

Caleb gülümsedi, nazik ve sıcacıktı. “Bunun için minnettarım.”

Lolipop vahşi bir kadın gibi etraflarında dolanıyordu, üç bacağının üzerinde oraya buraya zıplıyor, arada bir devriliyor ama sonra hemen geri kalkıyordu ve hâlâ engelli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Sadie de ayağa kalkıp etrafta koşmak istiyordu. Koşmak ve... Saklanmak. Saklanmakta ustaydı, bunu tüm hayatı boyunca hem fiziksel hem de zihinsel olarak yapmıştı. Aslında Caleb'dan saklanmak istemiyordu. Ona sahip olduğu sürece burada, kollarında kalmak istiyordu. Boynunu çevirerek gece gökyüzüne baktı. Hava fırtınalıydı, yağmur tehdidi vardı ki Sadie buna bayılırdı. Gökyüzünden birkaç damla düşmeye başladığında, dilini çıkarıp bir tanesini yakaladı.

Caleb onu izlerken boğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Bir hafta önce burada olsaydık, uzaya yük götüren bir roketin fırlatılmasını izlerdik.”

“Senin mi?” diye sordu Sadie.

“Evet. En azından teknoloji benim.”

Caleb’in dünyası onunkinden çok daha büyüktü. Sadie bunu biliyor ama yine de hayret ediyordu. “İş için sürekli seyahat ederdin ve çoğunlukla etrafta olmazdın,” dedi. “Lolipop’tan önce.”

“Sadece Lolipop değil. Bugünlerde San Francisco’yu ana üs olarak kullanmamın birçok nedeni var. Ailem. Arkadaşlarım.” Caleb bir an için duraklayıp gözlerinin içine baktı. “Sen.”

Sadie’nin nefesi kesildi ve adamın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Seninle tanıştığım gün anlamıştım,” dedi Caleb. “Neredeyse bir yıl önceydi.”

“Neyi anlamıştın?” diye fısıldadı Sadie.

“Sana körkütük âşık olacağımı.”

Sadie’nin yüreği sıkıştı. “Birini geride tutan şey olmak istemiyorum.”

“Beni geride tutmuyorsun. Hayatıma çok daha fazlasını katıyorsun.”

“Neyin fazlasını?” diye sordu Sadie.

“Her şeyin.”

“Seninle yattığım için mi?”

Caleb gülümsedi. “Kesinlikle öyle.”

Sadie gözlerini devirdi ve gökyüzünden dökülen tembel damlaları izlemek için başını geriye eğdi ama Caleb’in parmakları çenesini okşayarak onu kendine çevirdi.

“Ayrıca sana âşık olduğum için Sadie. Hem de çok fena.”

Sadie, Caleb’in ağzından daha fazla kelime çıkmasını önlemek için parmaklarını dudaklarının üzerine bastırdı.

“Bu, söylediklerimin doğruluğunu değiştirmez,” dedi Caleb, onun parmaklarının altından.

“Şşşt.” Sadie gözlerini kapadı ve kalbini sakinleştirmeye çalıştı. “Bir an için sadece sus.” Düşünceleri, kriz geçirmek üzere olan kalbiyle aynı hızla yarışlıyordu. Etrafları sessizdi. Lolipop tekrar ayağı kalkmıştı ve harcadığı efor yüzünden şiddetle soluk alıp veriliyordu.

Pekâlâ, Caleb’in söyleyecek çok güzel sözleri vardı ve o sözler Sadie’nin dengesini bozmuştu. O, hiç kimsenin, hele ki değeri verdiği birinin duygularıyla oynayacak bir adam değildi. Sadie’ye değeri veriliyordu. En azından, Sadie’nin, onun görmesine izin verdiği kısımlarına değeri veriliyordu.

Ama kesinlikle bazı yanlarını kaçırlıyordu. Kız kardeşlerinin araştırmasına rağmen –ya araştırmayı tamamlamamışlardı ya da henüz ayrıntıları ona bildirmemişlerdi– Caleb onun geçmişini bilmiyordu. Çünkü bilseydi arkasına bakmadan kaçıyor olurdu. Sadie bundan emindi.

Çok yavaş bir şekilde, Caleb elini Sadie’nin ensesine kaydırdı ve onu yumuşak, hassas bir öpücük için kendine çekti. Ancak o öpücük sadece saniyeler içinde yumuşak olmaktan çıkarak Sadie’yi onu her öptüğünde olduğuyla aynı durumda bıraktı.

Aç.

Birkaç damla daha yağmur yağdı ve sonra birkaç tane daha... Günün son ışıkları da kaybolmaya başlarken serin damlalar Sadie’nin ısınmış cildinde harika hissettiriliyordu.

Caleb ayağı kalkıp elini uzattı ve hem onu hem de Lolipop’u yağmurdan korumak için bir çıkıntının altına çekti. Lolipop sırt çantasına tırmandı ve esnedi.

Sadie’yi sımsıkı saran Caleb, kolunu onun beline doladı ve ellerinden birini tutarak göğsüne bastırdı.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Sadie.

“Yağmurda dans ediyoruz.”

Bu gizli ve küçük fantezisinin hatırlanması Sadie'yi bir an için suskun bırakmıştı. Sonra boştaki elini Caleb'in göğsünden yukarı kaydırarak boynuna doladı ve ayakları tamamen yerden kesilmiş bir halde kendini onun sıcak ve sert vücuduna bastırdı.

Kayalara çarpan yağmurun ve Lolipop'un yumuşak horlamalarının eşliğinde –ayaklarını kıpırdatmaktan ve hafifçe sallanmaktan daha fazlasını yapmamalarına rağmen– Sadie dansı onun yönlendirmesine izin verdi. Başını Caleb'in omzuna ve burnunu da boğazına dayamıştı. Gözlerini kapatarak onun kokusunu içine çekti ve kalp atışlarını dinledi. “Caleb?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Beni eve götür.”

Caleb'in evi daha yakındı. Genç adam onu duvara dayayarak iştahla öpmeden önce kapı arkalarından zar zor kapandı.

“Hav!”

Caleb içini çekerek geri çekildi. “Sakin bir yere gitme.” Sonra Lolipop'u kucağına aldı ve oturma odasında gözden kayboldu. İki dakika sonra yalnız bir şekilde geri döndü. “Onu küçük bir sürprizle ofisimde bıraktım. Şimdilik iyi durumda.” Sadie'yi kendine çekti. “Nerede kalmıştık?”

“Hav!”

Sadie başını çevirdi ve beklediği gibi, parlayan gözleri, dışarı sarkan dili ve sallanan kuyruğuyla Lolipop açık kapının önünde duruyordu. Tasmasının bağlanmış olduğu ofis koltuğunu da peşinden koridora sürüklemişti ve sabırla ilgi bekliyormuş gibi görünüyordu.

“Şimdi olmaz,” diye mırıldandı Caleb, kadının ağzına doğru. “Anne ve babanın bir dakikaya ihtiyacı var.”

“Aslında,” dedi Sadie, onun gözlerine bakarak. “Annenin on dört dakikaya ihtiyacı var ama tabii, sadece *gerçekten* iyiysen.”

“Ah, sanırım ne kadar iyi olduğumu ikimiz de biliyoruz.” Meydan okuma karşısında gözleri aydınlanan Caleb, Sadie’nin alt dudağını ısırıldı. “Ama bak sana ne diyeceğim, kaç dakika istersen kullanabilirsin. Bütün gece senin.” Lolipop’u tasmaından kurtardı. “Sakın evi yeme,” dedi ve sonra Sadie’yi yatak odasına götürdü.

Sadie, Caleb’in ceketinin düğmelerine uzandı ve ceketini omuzlarından aşağı itti. Her ikisinin de tüm kıyafetlerinin yere düşmesi bir dakikadan çok daha az sürdü. Gözleri arzuyla kararan Caleb, onu hafifçe dürttü. Sadie’nin dizlerinin arkası yatağın kenarına çarptı. Genç kadın yatağa düşer düşmez, Caleb onun üzerine çıktı ve vücudunun her santimini elleriyle, diliyle, dişleriyle keşfetmeye başladı... Ta ki on dört dakikaya ihtiyacı olmadığını her ikisine de kanıtlayana kadar.

Ama yine de Sadie’ye o istediği dakikaları... Ve çok daha fazlasını verdi.

23. Bölüm

#KirliDövüş

Caleb bir süre sonra gözlerini açtığına Sadie'yi üzerinde buldu. Genç kadının saçları yüzüne, kolu ve bacaklarıysa onu sahiplenmiş gibi üzerine atılmıştı.

Belli ki vücudu, aklının kabullenemediği şeyi çoktan kabullenmişti.

Bir yapbozun iki parçası gibiydiler.

Midesi guruldadığında akşam yemeğini atladıklarını hatırladı. Elinden geldiğince sessiz davranarak Sadie'nin kollarının arasından çıktı ve Lolipop ile birlikte mutfığa gitti. Buzdolabında bulunduğu peynirli makarnayı mikrodalgaya attı. Makarnanın ısınmasını beklerken her zaman mutfak masasında tuttuğu dizüstü bilgisayarını açtı ve bildirimlerini gözden geçirdi.

Her zamanki gibi, Sienné'den gelen dosya da dahil olmak üzere, şu anda uğraşmaya istekli olduğundan çok daha fazlası vardı.

Lolipop ona bakıyordu.

"Hey," dedi. "Dosyayı açmadım, değil mi?"

Kel'den, Caleb'ın şirketlerinden birinin önümüzdeki on yıl içinde insanları uzaya göndereceğini haberlerde gördüğünü ve uzaya bedava bir yolculuk beklediğini söyleyen bir mesaj gelmişti.

Caleb, ilk uzay kovboyunu işe aldığını söyleyebilmek istediği için bu işin bitmiş sayıldığını söyledi. Kel, ortaparmak emojiyle cevap verdi.

Mikrodalga fırının alarmı çaldığında, makarna kabını çıkardı ve bir çatalla iki şişe su alarak yatak odasına geri döndü. Sadie'nin uyanık olmasını beklemiyordu ama genç kadın sırtüstü yatmış, dalgın dalgın tavana bakıyordu.

Caleb, her şeyi komodinin üzerine koyarak onun yanına oturdu. "Ne oldu?"

Sadie gözlerini kırıştırdı. "Peynirli makarna kokusu mu alıyorum?"

Genç adam makarna kabını çatalla birlikte ona uzattı. "Yakıt ikmali."

Sadie gülümsedi. "İkinci tur için mi?"

Caleb da gülümsemesine karşılık verdi ve sulardan birinin kapağını açıp ona uzattı. "Benim için, evet. Senin için... Dördüncü ya da beşinci mi?"

Sadie keyifle güldü ve şişeden büyük bir yudum aldı ama gözlerinde bir gariplik vardı. Caleb, her şeyi bir kenara koyup ışığı tekrar kapatmadan önce onun karnını doyurmasını bekledi ve sonra örtülerin altına geri döndü. Onu kendine çekip sıkıca sarıldı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Sadie iç çekti. "Sessiz sorgulamada çok iyisin. Sanırım çıplak olduğun için. Çırılçıplakken inanılmaz dikkat dağıtıyorsun. Bana kendimi unutturuyorsun."

"Sen çıplakken kendi adımı bile hatırlayamadığım için bu son derece adil görünüyor."

Sadie gülümsedi ama yüzündeki gülümseme çabucak soldu.

"Konuş benimle, Sadie."

Sadie bir an sessiz kaldı ama Caleb onu bekledi. Bu, çok fazla kız kardeşe ve inanılmaz güçlü bir anneye sahip olmanın getirdiği bir süper gücü.

“Bazen geceleri yatağa yattığında, söylediğin ya da yaptığın korkunç şeyleri yeniden yaşar mısın?” diye sordu Sadie.

“Her zaman. Bu gece neyi yeniden yaşıyorsun?”

Sadie iç geçirdi. “Bugün telefonda, annemin kötü bir anne olduğunu düşünmesine izin verdim.”

“Öyle mi peki?” diye sordu.

“Hayır. Bilmiyorum.” Sadie durakladı. “Ben kötü bir çocuktum.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Caleb. “Ve anneler dayanıklıdır.”

“Gerçekten mi? Annene söylediğin en kötü şey neydi?”

Caleb güldü. “Çirkin olduğu için asla randevuya çıkamayacağını söyledim.”

Sadie’nin ağzı açık kaldı. “Yok artık!”

“Hey, bununla gurur duymuyorum,” dedi Caleb, “ama daha beş yaşındaydım ve randevuya gitmesini istemiyordum. Evde benimle kalmasını istiyordum.”

“Son derece makul,” dedi Sadie.

“Bencilce,” dedi Caleb.

Genç kadın başını iki yana salladı. “Senin bencil olduğunu hayal bile edemiyorum. Eğer bencillik duymak istiyorsan...” Bir an tereddüt etti ve sonra cesaretini kaybetmeden önce içindeki her şeyi dökmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu. “Ergenlik yıllarımda, ailemdeki insanlar sürekli asık suratlı ve sinirli olmamdan, tepeden tırnağa siyah giyinmemden bıktıklarını söylediler. Bana daha çok kız kardeşim gibi olmam gerektiğini söylediler. Clara on beş, ben de on üç yaşındaydım, henüz tam olarak gelişmemiştim. Bu yüzden onun sutyenlerinden birini çaldım ve sutyenin içini yatağımın altına sakladığımı küçük şeker torbalarıyla doldurdum. Üzerime de yine ondan çaldığım en sevdiği elbiselerden birini giydim. Beyaz bir yazlık elbiseydi ve ona çok yakışıyordu. Kıskanç, küçük bir pislik olarak

elbisenin üzerine bir palto giydim ve okula gitmek için evden gizlice çıktım. Ama İngilizce dersinde sınıfın önünde bir şeyler okumak için tahtaya çağrıldım ve inanılmaz gerildim ki bu da terlememe neden oldu.”

“Şekerler yere mi düştü?” diye tahminde bulundu Caleb.

Sadie kederli bir kahkaha attı. “Evet ama önce erimeye başladılar ve elbisenin içinden sızarak, bir gökkuşağı gibi görünmeme ve çikolata gibi kokmama neden oldular ki sınıfta bunlara izin verilmiyordu. Müdürün ofisine gönderildim. Annemle babam okula gelmek zorunda kaldı, herkes sırayla bana tam bir fiyasko ve büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söyledi. Ceza olarak, eve döndüğümüzde elbiseyi temizlemek için doğruca mutfak lavabosuna gönderildim.”

Caleb, on üç yaşındaki Sadie’yi, onun için çok büyük olan sut-yeni içinde lavaboya eğilmiş bir halde, muhtemelen elbiseyi asla temizleyemeyeceğini ya da ailesini asla memnun edemeyeceğini bile bile, beyaz elbisenin kumaşını fırçalarken hayal etti.

Bu onu çileden çıkardı ve öfkesinin gücü bir an için konuşma yetisini elinden aldı.

“Elbiseyi temizlemek için çok uğraşmadım,” diye devam etti Sadie, tekrar tavana bakarak. “Ailemi ya da sadece onlar gibi olmamı istedikleri gerçeğini anlamayı reddeden, aşırıya kaçan, dramatik, aşırı hassas, küçük bir pisliktim.” Başını iki yana salladı. “Ama zaman geçtikçe işler sonunda düzeldi.”

Onun kendini kötü hissettiren boktan anılar üzerinde daha fazla durmasını istemeyen ve aslında kötü hissetmesine neden olacak bir şey olmadığını düşünen Caleb, “Sevindim,” demeyi başardı. “Ben de on üç yaşındayken ablamdan bir şey çalmıştım.”

“Tabii tabii,” dedi Sadie hiç inanmayarak ve onu güldürdü.

“Gerçekten. Arabasını çaldım.”

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Sadie yüzünü ona çevirdi. Caleb bu durumdan yararlandı ve onu yavaş yavaş, derin derin öptü, ta ki Sadie inleyene ve onu hızlıca en sevdiği yer olmaya başlayan kolları arasında sıkıca sarana kadar.

“Yakalandın mı?” diye sordu geri çekilerek.

“Evet, çünkü annem polisi aradı.”

Sadie ona şaşkın şaşkın baktı. “Bunu yapmadı!”

“Tamam, şerif yardımcısı olan Des Amcamı aradı ama sonuçta o da polis sayılır. Özür dilemem için beni eve sürükleyip annemin ve kız kardeşimin karşısına çıkardığında bunu yapmadım. Hepsine artık bir yetişkin ve evin erkeği olduğumu, bu yüzden istediğim zaman istediğimi yapabileceğimi söyledim.”

Sadie alt dudağını ısırırken gözleri, o güzel gözleri sonunda gerçek bir keyifle ışıldadı. “İnanmıyorum.”

“Hey, on üç yaşındaydım.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Sadie. “Annen seni dövdü mü?”

Onun başına gelen şeyin bu olmadığını uman Caleb, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirerek sırtüstü yuvarlandı ve onu da üzerine çekerek ellerini sırtında gezdirdi. “Annem eğer bir yetişkin olmak istiyorsam bunu seve seve kabul edeceğini söyledi. Kira ve yemek için bana fatura kesti ve ödeme yaptığım anda odama geri dönebileceğimi anlattı.” Onu usulca öptü. “Bir hafta boyunca altı kedisiyle birlikte kanepede yattım. Sonra bir sabah erkenden kalkıp herkese kahvaltı hazırladım ve af diledim.”

Sadie kaşlarını çatı. “Sen yemek yapamıyorsun ki.”

“İyi bir kahvaltı olduğunu söylemedim.”

Sadie gülümsedi. “Kedilere alerjin yokken nasıl oldu da köpeklere alerjin olduğuna inandın?”

“Hey, bir çocuk onu sevenlerin söylediklerine inanmaya meyillidir, tamam mı?”

Sadie başıyla yavaşça onayladı. “Biliyorum.”

Genç kadın da kendinin tam bir fiyasko olduğuna inanmıştı çünkü ona söylenen buydu. Caleb bundan nefret ediyordu.

“Kız kardeşlerinin köpek olayı hakkında sana neden yalan söylediğini biliyor musun?” diye sordu Sadie.

“Evet.” Caleb, genç kadının yüzündeki saçları okşayarak parmağını kulağının üzerinde gezdirdi ve titrediğini görünce gülümsedi. Sadie onun dokunuşlarına bayılıyordu.

Ve Caleb da ona dokunmaya bayılıyordu.

“Köpeğe paramız yetmeyeceği için yalan söylediler,” dedi sesizce. “Karnımızı doyurmamız, giyinmemiz ve bizim için fazlasıyla küçük olan bir dairede kalmaya devam edebilmemiz için zaten canları çıkana kadar çalışıyorlardı.”

Sadie’nin yüzündeki ifade yumuşadı. “Neden sana söylemediler?”

“Fakir olduğumuzu bilmemi istemediler.”

Sadie ona baktı. “Çok iyi bir ailen var, Caleb.”

“Biliyorum.”

“Onlar sana destek oldular ve şimdi de sen onlara destek oluyorsun.”

Caleb başını eğdi. “Bunu sana kim söyledi?”

“Sen.” Sadie dudaklarını onunkilere bastırdı. “Hem de şimdi. Caleb... Bu seni hiç korkutuyor mu?”

“Bizi mi kastediyorsun?”

“Evet.”

Caleb, doğru cevabın ne olabileceğini düşündü ama hiçbir fikri yoktu, bu yüzden dürüst davrandı. “Korkutuyor.”

Sadie derin bir soluk aldı. “Beni de. Bazen senden o kadar hoşlanıyorum ki buna dayanamıyorum. Seni göreceğimi bildiğim zaman kalbim hızla çarpıyor ve sonra bana baktığında hissettiğim...”

“Ne?” diye fısıldağı Caleb. “Ne hissediyorsun?”

“Şanslı.” Sadie tereddüt etti. “Senden o kadar hoşlanıyorum ki ne yapacağımı bilmiyorum. Sonra bir şey oluyor, kız kardeşlerinin yaptığı gibi bir şey ve o an bunu geri çekilmek için bir bahane olarak kullanıyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Geri çekilmek istemiyorum.”

Genç kadının sözleri, Caleb’in varlığından bile haberi olmadığı ruhundaki yaralara merhem oldu. “Geri çekilmeni ben de istemiyorum,” dedi. “Bu işte yalnız değilsin. Ben de aynı şeyleri hissediyorum.” Caleb kabaca güldü. “Bana bakışının ve gülüşünün sadece hatırası bile... O an ne işle uğraşırsam uğraşayım unutmama neden oluyor. Seni göreceğimi bildiğim zaman öyle bir enerji yayıyorum ki Lolipop bile heyecanlanıyor.”

Sadie güldü ve Caleb bir kez daha yuvarlanarak onu altına aldı. Onu tekrar istiyordu ve *her zaman* da istemeye devam edeceğinden şüpheleniyordu. İkisinin bu yatakta paylaştıkları, hayatında sahip olduğu her şeyden çok daha samimiydi. Birkaç hafta önce, onun için gerçekten önemli olan tek şeyin ailesi olduğunu söylerdi. Arkadaşları da tabii. O ailesinin bebeğiydi ve her zaman da öyle olacaktı; arkadaşlarının yanındaiken dokunduğunu altına çevirme numarasına sahip olan bir adamdı.

Ama Sadie’yle birlikteyken... Bir ortak olduğunu, ona eş biri olduğunu hissediyordu.

Sadie gülümsedi ve yataktan kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Saçlarım yağmur yüzünden karmakarışık oldu. Uyumadan önce duş alıp yıkamalıyım. Hemen dönerim.”

Caleb, bir dakika sonra suyun sesini duydu. Gülümseyerek banyoya gitti ve hayatında gördüğü en seksi kadını düşün ortasında, ağız sulandırıcı vücudundan buharlar yükselirken ve başını zevkle geriye atmış bir halde yıkanırken buldu.

“Sanırım kıskandım,” dedi.

Sadie inledi. “Kıskanmalısın. Âşık oldum. Umarım duş başlığın bekârdır.”

Caleb, onun ellerinin ıslak ve sabunlu vücudunun üzerinde kaymasını izledi ve kritik bir karar aldı. “Kenara çekil, belli ki yardıma ihtiyacın var...”

Uzun bir süre sonra yatak odasına döndüklerinde, Sadie havlusunu yere bırakıp elbiselerini toplamaya başladı. Dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına kaçan bir şeyi aramaya başladığında, Caleb’in kafasındaki her düşünce uçup gitti.

Sadie külotunu alıp doğruldu.

“Gitmek zorunda değilsin,” dedi Caleb. “Geç oldu. Kal.”

Ayağa kalkan Sadie iç çamaşırını giydi.

Adamın parmağını kıvrarak onu yanına çağırdı.

Sadie tek kaşını kaldırdı ve elbiselerinin geri kalanına uzandı. “Farkında mısın bilmiyorum ama bir kadına parmağını seksi bir şekilde kıvrıp onun sana gelmesini beklemek pek de doğru değil.”

“Dikkate alınmıştır.” Caleb sırtarak rahatça uzandığı yataktan kalktı ve onun gelmesini beklemeden yanına gitti. “Ama bilgin olsun, ne zaman istersen parmağını kıvrıp beni yanına çağırabilirsin ve ben de koşarak sana gelirim.”

“Bu olmayacak,” dedi Sadie. Her nedense artık şakalaşmak istemeyerek arkasını döndü. “Artık seni rahat bırakayım.”

Caleb onu ürkütmemeye dikkat ederek arkasına geldi ve eğilerek çenesini onunkine sürttü. “Belki de rahat bırakılmak isteyen sensindir.”

Sadie giyinmeye ara verdi ve poposunu yavaşça Caleb’in ereksiyonuna bastırdı. “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye soludu.

“Biraz önce çıplak bir halde dizlerinin üzerine çöküp kucını havaya kaldırmıştın,” dedi Caleb. “En sevdiğim manzaralardan biri.”

Sadie gözlerini devirdi ve kapıya doğru ilerledi.

“Kal,” dedi Caleb, yüzünü avuçları arasına alıp başparmaklarını yumuşak teninin üzerinde gezdirerek. “Geç oldu ve hava çok soğuk. İstemiyorsan benimle uyumak zorunda değilsin. Birkaç milyon tane odam var ve bunlardan herhangi birinde sıcacık yatabilirsin.”

Sadie’nin dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Zararsız türden bir yatıya kalma mı öneriyorsun? Birbirimizin saçını örüp ayak tırnaklarımıza oje mi süreceğiz? Yastık savaşı mı yapacağız?”

“Yastık savaşına varım,” diye mırıldandı Caleb, dudaklarını genç kadının şakağına sürterek. “Ama seni uyarıyorum, çok pis dövüşürüm.”

Sadie gülerek onu hafifçe itti. “Birçok şeyi çok pis yapıyorsun.”

“Hı hı ve sen de buna bayılıyorsun.”

Sadie içten bir kahkaha attı ve sonra hemen ciddileşerek adamın gözlerine baktı. “Gerçeği söyleyeyim mi?”

“Her zaman.”

Başını iki yana salladı. “Hâlâ seninle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum.”

Caleb parmaklarını genç kadının ıslak saçlarının arasından geçirdi. “Uyuduktan sonra karar vermeye ne dersin?”

“Sadece sabah banyonda bir duş daha alabilirsem.”

Sadie henüz bilmiyordu ama istediği her şeyi alabilirdi. Banyosunu, kıyafetlerini, yatağını... Herhangi bir şeyi. Çünkü çoktan kalbini ve ruhunu ele geçirmişti.

24. Bölüm

#BuİşiBatırma

Sadie bir hafta sonra, bir postacı olan müşterisi Irene'e kafatasları ve kemiklerden oluşan bir bilezik dövmesi yaparken işinin tadını çıkarıyordu.

"Bir saattir kendi kendine gülümsediğinin farkında mısın?" diye sordu Irene. "Çok şirin."

Aslında Sadie yüzündeki gülümsemeyi bu sabah aynada fark etmişti. Caleb'in aynasında, çünkü bu haftaki her gecesini onun evinde geçirmişti.

Gülümseme bir türlü kaybolmuyordu.

İlk başta onu rahatsız etmişti. Neden sürekli gülümsüyordu ki?

Ama nedenini biliyordu.

Kendini... Farklı hissediyordu. Dopdolu hissediyordu. Ivy ona bu yabancı hissin mutluluk olduğunu söylemişti.

Masanın üzerinde çalmaya başlayan telefonuna baktı. Annesi arıyordu. Yüzündeki gülümsemeden kurtulmak için her şeyi denemişti ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

Annesinden gelen çağrı sonunda bunu başarmıştı.

Çalıştığı için çağrıyı reddetti ama annesinin ne istediğini öğrenmek için telefona bakmasına gerek yoktu.

Bu hafta sonu ailesinin evindeki büyük prova yemeğinin alış-tırmasını hatırlatmak için arıyordu. Yemeğe giderken yanında birini götürmesi gerekecekti. Ertesi hafta düğüne giderken de aynı kişiyi yanında götürmesi bekleniyordu.

Her nasılsa –buna rağmen– işgününün geri kalanı boyunca da şaşırtıcı bir şekilde gülümsemeye devam etti ki bunun sebebi hiç şüphesiz o sabah Caleb’in yatağında yaşadığı orgazmlardı. Ve duşta. Ve mutfakta...

Günün sonunda Canvas’tan çıktı. Sonunda o sabah, işyerin-deki fazla mesaiyi sonucunda aldığı maaşın yardımıyla –ve Caleb’in yıl boyunca bütün masraflarını ödemiş olması gerçeği sayesinde– arabasını geri almıştı. Artık otobüse para vermesine gerek kalmayacaktı ve bu büyük bir rahatlamaydı.

Avludaki çeşmenin önünde yavaşladı ve bakır kabın içine dö-külen suyun müzikal sesine doğru çekildi. Bu binada çalışmış ya da yaşamış olan birçok insan bu çeşmede dilek dilemişti. Gerçek aşkı bulmak için... Ve bu dilekler gerçekleşmişti; bu, hem büyü-leyici hem de tamamen dehşet verici bir gerçektir.

“Dilek tutmayı mı düşünüyorsun?”

Sadie arkasını döndü ve Ivy’yi onu izlerken buldu. Ivy ceple-rini karıştırdıktan sonra bir çeyreklik çıkardı.

“Gerek yok,” dedi Sadie. “Yaşlı Eddie benim için bir dilek tut-tu bile. Parayı geri almak için neredeyse havuza dalıyordum.”

“Dileği kendin tutmadığın için gerçekleşmemesinden mi korktun?”

“Daha çok dileğin *gerçekleşmesinden* korktum diyelim.”

Arkadaşı gülümsedi ama bugün sessiz görünüyordu.

“Belki sen de dilemelisin,” dedi Sadie.

“Her zaman diliyorum.”

Bu, Sadie’yi şaşırttı. “Aşk için mi?”

Ivy omuz silkti. “Söylentilere göre dünyayı döndüren şey aşkmış.”

Sadie kısık sesle bir kahkaha attı. “Eğer buna inanıyorsan sana kötü bir haberim var.”

Ivy, *gerçekçi ol* dercesine baktı. “Son zamanlarda kendini gördün mü? Gülümsüyorsun. Sürekli.”

“Bu, aşk değil. Orgazm.”

“Her ikisi olduğuna dair bahse girerim,” dedi Ivy.

“Aman dilini ısır.” Ancak Sadie, arkadaşının haklı olmasından biraz da olsa endişeliydi. “Gerçekten de hayatında aşk mı istiyorsun?”

Genç kadın omuz silkti. “Geçen yıl yirmi sekizinci yaş günümde, yapayalnız olduğumu fark ettim ve bunun, altı aydan uzun süredir tek bir yerde yaşamadığım için olduğunu anladım. Ne kendimi evimdeymiş gibi hissettiğim bir yerim ne de doğum günlerimde yanımda olan biri var. Burayı seviyorum ve burada kalıyorum.”

“Ve bu hayatı paylaşacak birini istiyorsun.”

Ivy başını salladı. “Evet. Sen bunu hiç istemedin mi? Bir kere bile? Caleb şimdi çekip gitse ve hayatın tekrar eski haline dönse, bu hoşuna gider miydi?”

Sadie bu konuda hiç düşünmemişti ama günün geri kalanında bunu biraz düşünmeye karar verdi.

Çünkü içinde Caleb olmayan hayatına geri döndüğünü hayal bile edemezdi.

Ertesi sabah Sadie, şafak sökerken Caleb’in alarmına uyandı. Zihni ayılmak için çabalarken uzun bir kol onun üzerinden uzanıp alarmı susturdu ve sonra o kola ait olan bir el çıplak olduğunu hatırlatarak poposunu avuçladı.

Caleb çıplak uyuyordu ve ten tene temas etmekten hoşlanıyordu. Sadie, bütün gece o sert vücuda yaslanıp sıcacık kolların

arasında uyuma hissine çabucak bağımlı olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ve Caleb haklıydı. O mükemmel değildi. Hiçbir mükemmel erkek her sabah bu kadar erkenden kalkıp spor salonuna gitmeyi ve orada arkadaşlarıyla buluşup birbirlerinin canına okumayı tercih etmezdi.

Hem de sırf eğlenmek için.

Caleb bazen spor salonu ve işyeri arasında geçirdiği süreler arasında eve gelirdi ve eğer Sadie hâlâ onun yatağındaysa başka bir kardiyo çalışmasına başlardı. Dürüst olmak gerekirse, Sadie bu çalışmada aktif bir katılımcı değil, istekli bir alıcıydı çünkü sabah insanı değildi.

Ama yavaş yavaş onun düşünce tarzını benimsemeye başlıyordu.

Caleb bugün eve gelmeyi seçmişti. Sadie onun içeri girdiğini duydu ve hareketsizce yattı, Caleb ellerini onun her iki tarafına koyup üzerine eğilirken uyuyormuş gibi davrandı.

“Kalkma vakti, Sert Kız,” dedi.

Gecenin uzun ve karanlık saatlerini birbirlerini diğer insanlar konusunda mahvederek geçirmişlerdi, Sadie bir bez bebek gibi gevşemiş ve doymuş durumdaydı. Bir saat daha uyumaya ihtiyacı vardı.

Ya da sekiz. Söyleyebildiği tek şey, “Hıımm,” oldu.

“Dün gece, bu sabah eve gelmem gerektiğini, çünkü güne birden fazla orgazmla başlamanın en iyi yol olduğuna karar verdiğini söyledin.”

Bu doğrudu ama Sadie ne kıpırdadı ne de gözlerini açtı. Belki de ölü taklidi yaparsa, Caleb biraz daha uyumasına izin verirdi.

Ama bilmeliydi. Genç adam örtüleri kapıp onun üzerinden çekti.

“Canına susamış gibisin,” dedi yastığına.

Yumuşak bir kakhaha atan Caleb, çıplak kıcına eğlenceli bir şaplak attı. “Bunun için kalkman gerek.”

Sadie sırtüstü yuvarlandı ve onu her zamanki spor kıyafetleri içinde buldu, vücudu hâlâ terle parlıyordu.

Sadie'nin kadını tarafları oturup dans etti, çünkü Tanrım... Adam muhteşemdi. Yorgunluğu birden geçmişti. Yatakta doğrularak parmağıyla onu yanma çağırınca, Caleb genişçe sıratarak onu yataktan kaldırdı. O tişörtünden kurtulurken Sadie de şortunu çıkardı. Daha ondan bir ısırık bile alamadan, Caleb onu kucağına alıp omzunun üzerine attı ve banyoya yöneldi.

“Hey!”

Caleb başını çevirerek poposundan bir ısırık aldı ve Sadie'nin çığlık atmasına neden oldu. Sonra onu suyun altına bıraktı. Hayatını kurtaran tek şey, suyun sıcakık olmasıydı.

Sonra ona hayatının en güzel duşunu yaşatmaya başladı.

Otuz dakika sonra, Sadie bir daha asla hareket etmemeyi düşünerek yatakta yüzüstü yatarken Caleb da iş için giyiniyordu. “Düşünle evlenip onun bebeklerini doğurmak istiyorum,” dedi ve adamı güldürdü.

“Daha sonra akşam yemeği yiyelim mi?” diye sordu Caleb.

“Yapamam,” diye mırıldandı Sadie örtülerin altından. Başını çevirdi ve yüzüne düşen saçların arasından ona bakmayı başardı. “Ailevi bir sorunum var. Yanımda birini götürmem gerekiyordu.” Sadie bir süredir korkuyordu çünkü Caleb mükemmel bir randevu olurdu. Ebeveynlerinin tam da onun için hayalini kurduğu adamı temsil ediyordu: Akıllı, başarılı, zengin. Ne kadar da ironikti. Sadie tüm hayatını bu sisteme karşı koymakla geçirmişti ama işte buradaydı, onların seveceği bir adamla yatmakla kalmayıp bir de gizliden gizliye o adamla çok daha fazlasını yaşamayı arzuluyordu.

Eğer onu bu gece eve götürürse, annesi ve babası Sadie'yi birini bulma konusunda rahatsız etmekten vazgeçerlerdi. Akşam yemeğinden sonra hep birlikte annesiyle babasının gurur duyduğu yenilenmiş jakuziye girerlerdi ki bu da Caleb'in gömleğini çıkarmak zorunda kalacağı anlamına gelirdi. Genç adamın dövmelerini görür ve dillerini yutarlardı. Sırf görünüşüne bakarak onun hakkındaki fikirlerini değiştirirlerdi ve Sadie de ne kadar önyargılı olduklarını onların yüzüne vururdu.

Harika olurdu.

Caleb kravatını taktı ama gömleğini pantolonunun içine sokup kendini düzeltirken kravatı gevşek bıraktı. Bu hareket, Sadie'nin titremesine neden oldu ki bu çok gülünçtü. Ne zamandan beri bir seks düşkünü olmuştu? Bir süre sonra Caleb'in konuşmadığını fark etti ve hemen doğrulup oturdu. "Cevap vermedin."

"Bir soru duymadım," dedi Caleb.

Sadie gururuyla savaşıarak ona baktı. Bu güzel, inanılmaz derecede zeki ve aynı inanılmazlıkla onu aşan adamı dışarı davet etmek neden bu kadar zordu?

Caleb gülümseyerek yatağa geldi ve yanına oturarak hâlâ nemli olan saçlarını yüzünden geriye çekti. "Benden hoşlanıyorsun," dedi, kendinden epey memnun görünüyordu.

"Hoşlanıyorum."

"Çok."

Sadie gözlerini devirdi. "Belki."

"Ben de senden hoşlanıyorum, Sadie. Çok."

Kendine engel olamadan önce soru ağzından kaçtı. "Neden?"

"Senden neden mi hoşlanıyorum?"

Sadie yüzünü buruşturdu. "Unut gitsin. Bunu tekrar sormak istememiştim."

“Senden hoşlanıyorum,” dedi, onun güvensizliğini görmezden gelerek, “çünkü sen...”

“Tuhaf mıyım? Fevri miyim? Kaçık mıyım?”

“Evet.” Caleb gülümseyerek kabul etti. “Ama aynı zamanda akıllı, ukala, seksi, sevimli...”

Sadie parmağını kaldırdı. “Tamam, bunu geri alman gerekecek. Ben sevimli değilim.”

“Üzgünüm ama fikirlerimi kendi istediğin şekilde değiştiremezsin,” dedi Caleb. “Sabahları da huysuz oluyorsun...”

“Benimle ilgili *hoşlandığın* şeyleri listelemen gerekiyordu.”

“Öyle yapıyorum zaten. Unutmuş olma ihtimaline karşı söyleyeyim, her şeyi berbat eden tek kişi sen değilsin. Her neyse, inanılmaz derecede güzelsin ve...”

“Tamam, dur.” Sadie gözlerini kapattı. “Sorduğumu biliyorum ama duygusal açıdan bu kadar sıfatı duymaya donanımlı değilim.”

Caleb ona yaklaştı ve gözlerini açana kadar bekledi. “Seni düşünüyorum,” diye mırıldandı. “Gün boyu seni düşünüyorum. Dün, o sabah duşta bana neler yaptığını düşünerek saatler geçirdim ve sertleştim. Bütçelerle ilgili bir ofis toplantısında...”

“Dizlerim hâlâ ağrıyor,” dedi Sadie.

“Yeni bir ürün üzerinde çalışıyorum. Yumuşak fayanslar.”

Sadie kakhaha attı ve Caleb da gülümsedi. “Senin için her şeyi yaparım,” diye mırıldandı. “Bunu henüz anlamış değilsin. Bana ne sormak istiyordun?”

Genç kadın derin bir of çekti. “Bu akşam ailemin evindeki prova yemeğinin alıştırmasına randevum olarak gelir misin?”

“Bunu çok isterim.” Caleb onu öptü ve bu konuda da acele etmedi. Sadie onu tam yatağa çekmek üzereydi ki genç adam kapıya doğru ilerledi. “Detayları ve seni ne zaman alacağımı mesaj at.”

Sonra gözden kayboldu. Sadie telefonunu aldı ve... Bu Adama Âşık Olmayı Aklından Bile Geçirme ismini, Artık Çok Geç, Oldum Bile şeklinde değiştirdi.

Caleb akşam için Sadie'yi ailesinin evine götürmeden önce birkaç yere uğradı ve uğradığı son yer, Spence'in Pacific Pier binasının tepesindeki çatı katı dairesiydi.

Spence, etrafı birkaç alet ve drone parçasıyla çevrilmiş halde, bağdaş kurarak yerde oturuyordu. Kanepelerden birinde oturan Colbie ise kucağındaki dizüstü bilgisayarının tuşlarında hızla hareket eden parmaklarıyla muhtemelen bir sonraki romanı üzerinde çalışıyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Caleb, ama Colbie sadece elini salladı.

"Sorun değil. Bu adam..." Çenesiyle Spence'i işaret etti "Söz konusu olunca düşen dronelerin etrafında bile çalışabilirim," dedi kuru kuru ve yazmaya devam etti.

Caleb, Spence'e döndü. "Drone sorununu çözdük sanıyordum. Hatta bilgisayar programının satışından iyi para kazandık."

"Evet," dedi Spence ve elinde tuttuğu iki parçayı bir kenara attı. "Bazı iyileştirmeler yapıyorum. Ya da deniyorum ve başarısız oluyorum." Nihayet başını kaldırdı ve Caleb'in yüzündeki ifadeyi görünce şaşırıp kaldı. Gözlerini arkadaşının üzerinden ayırmadan, "Hey, tatlım," diye seslendi Colbie'ye. "Bir biraya ihtiyacım var. Markete gidip altılı paketlerden alacağım. Hemen döneriz."

Caleb onu daireden çıkarken takip etti. "Kaç tane bira almayı düşünüyorsun da ikimiz birden gidiyoruz?" diye sordu merdivenlerden çatıya çıkarken. "Ve biraları ne zamandan beri çatıda saklıyorsun?"

Spence gözlerini ona dikti, sonra da çatıda son derece rahat bir şekilde oturduğu kenara doğru ilerledi.

Beşinci kattan düşme fikrine pek sıcak bakmayan Caleb, birkaç metre geride kaldı. Ya da yirmi.

“Birayı unut. Sana neler oluyor?” diye sordu Spence.

“Hiçbir şey.”

“Saçmalık. Yüzündeki o panik halini en son gördüğümde, NASA’ya en son teknolojiye sahip yük taşıma yazılımının teklifini sunuyordun. Henüz bitirmediğin ve bitirebileceğinden bile emin olmadığın bir program için sana hayatında hiç görmediğin kadar para ödemek istediler.”

Caleb derin bir nefes aldı ve ellerini cebine soktu. Uzun bir süre ayakkabılarını inceledi.

Spence bekledi ama Caleb’in sabrına sahip değildi. “Adamım, açım. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Genç adam elini cebinden çıkardı ve elinde tuttuğu siyah, küçük kutuyu ona uzattı.

Spence kutuyu alıp kapağını açtı. Siyah ve beyaz elmaslardan oluşan dev bir yüzük, kadife yastığın üzerinden onlara göz kırptı.

Arkadaşı bir kaşını kaldırdı. “Evet, bu çok garip. Ben çoktan kapıldım.”

“Tam bir pisliksin,” dedi Caleb.

Spence bunu tartışmaya bile kalkışmadı. “Ve?”

Caleb kutuyu kapatıp cebine geri attı. “Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayacak mısınız?”

“Bunu neden yapayım?”

“Çok ani oldu.”

Arkadaşı başını iki yana salladı. “Bir yıldan fazladır Sadie’ye âşıksın. O da sana âşık. Siz ikiniz hariç herkes bunu biliyor.”

Caleb şaşkınlıkla ona baktı.

“Hem bu konuda konuşacak en son insan benim,” dedi Spence. “Colbie’ye üç haftadan çok daha kısa bir sürede âşık oldum. Kahretsin, onu yanlışlıkla havuza düşürdüğüm ilk gün ona âşık oldum.” Caleb’in omzunu sıktı. “Ona ne zaman soracaksın?”

“Bilmiyorum,” diyerek başını salladı. “Belki onu beni sevmeye ikna ettikten sonra ki bu biraz zaman alabilir.”

Spence güldü. “Bir keresinde beş dakika içinde Google ile milyonlarca dolarlık bir anlaşma yapmanı izlemiştim. Paramı sana basıyorum.”

“Bu, iş değil.”

“Hayır, değil,” dedi Spence. “Çok daha iyi bir şey. O yüzden sakın batırma.”

25. Bölüm

#RostoyuUzatınLütfen

Sadie, Caleb'la birlikte ailesinin Outer Sunset'teki evine gelene kadar ne endişelendi ne de heyecanlandı. Ani kalp çarpıntısı ve avuç içi terlemesi can sıkıcıydı. Ailesinden zihinsel olarak nasıl uzaklaşacağını ve onlara... Bir eğlence gibi nasıl davranacağını kendine çok uzun zaman önce öğretmişti. O artık bu sirkin bir parçası değildi, sadece bir seyirciydi.

Ama bu gece Caleb da sirke tanıklık edecekti.

Harika ve şimdi de çok daha yaratıcı yerleri terliyordu. “Yanında mayo getirdin, değil mi?” diye sordu. “Jakuzi için?”

Caleb bir anlığına ona baktı. “Bunu bana beş kez sordun ama evet, getirdim. Bunun bir gelenek olduğunu, yemekten sonra hep birlikte dışarı çıkıp jakuziye girdiğinizi söyledin.”

“Ve yıldızları izleriz.” Annesi fen öğretmeniydi. Babası da yönetim kısmına geçmeden önce aynısını yapıyordu. Onlar büyük astronomi meraklılarıydı. Tabii ki Caleb'in üzerindeki muhteşem takım elbiseyi çıkarmasını neden istediğinin bunlarla hiçbir ilgisi yoktu... Ve bunu düşününce, endişesi iki katına çıktı. Sıcak tenini serinletmek için elbisesinin kumaşını gizlice havalandırmaya çalıştı.

Caleb ona tekrar baktı ve Sadie, genç adamın onu bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar iyi tanıdığını fark etti. “İyi misin?”

“Ben mi? Çok iyiyim.”

“Hı hı.” Caleb onun elini tutarak sıktı ve sonra iç içe geçmiş parmaklarını ağzına götürüp dudaklarını avcuna bastırarak kalbini eritti. “Her şey güzel olacak,” dedi. “Anne ve babalar beni sever.”

Sadie buna güldü. “Kendini beğenmiş olduğun için mi?”

“Yumuşak başlı ve arkadaş canlısı olduğum için diyecektim.”

Genç kadın tekrar güldü. “Dün gece yatakta o şeylerden hiç biri değildin. Aslında, düpedüz talepkâr ve otoriterdin.”

Caleb ona içini titreten bir gülümseme gönderdi. “Şikâyetçi misin?”

Tabii ki değildi. Daha önce iyi seks yapmıştı ve iyi seks bile biraz tahmin edilebilirdi. Ama Caleb’la birlikteyken ne bekleyeceğini asla bilmiyordu. Caleb’in, onunla sevişirken olaya heyecan katmak için belirli bir düzeyde edepsizlik ekleme gibi bir yeteneği vardı. Sadie, onun direkt işi mi pişireceğini, yoksa önce vücuduna tapınmak için uzun dakikalar mı harcayacağını hiç bilmiyordu.

Bu... Bağımlılık yapıcıydı.

“Hazır mısın?” diye sordu Caleb.

Hayır ama saat tam altıydı.

Mahalle, çalışkan insanlardan ve zamanla yıpranmış olmasına rağmen düzgün bir şekilde sıralanmış Viktorya dönemi evlerinden oluşuyordu. Caleb, aracı Sadie’nin asla giremeyeceği bir boşluğa park etmeyi kolayca başardı. “Burada mı büyüdün?” diye sordu ona.

“Evet.” Sadie gözlerini dikip eve baktı. “Kaçmak için çok geç değil.”

Caleb gelip kapısını açtı ve onu elinden tutup çekerek arabadan çıkardı. Çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Nefes al, bebeğim. Sorun yok.”

Sadie, onun böyle düşünmesine memnundu. Annesi ön kapıyı açtı, ablası da hemen arkasında duruyordu. Her ikisi de akşam için düğünün rengindeki –açık pembe– kokteyl elbiselerini giymişlerdi. Sadie bunun böyle olacağını tahmin ettiği için o da giyinmişti ama pembe giymesi gerektiğini bilmiyordu. Caleb’la ilk buluşmasında giydiği siyah elbiseyi seçmişti, çünkü genç adam ona her baktığında bakışları ısınınca hoşuna gidiyordu.

Takdimler yapıldı ve Sadie, babasının yanı sıra Clara’nın nişanlısı Greg’in de gruba katılmasını izledi. Görünüşe göre hepsi anında, bir noktada Sadie’ye dönüp neşeli gözlerle *gördün mü* diye soran Caleb’in cazibesine kapılmış gibi görünüyordu.

Genç kadın gözlerini devirdi.

“Caleb Parker,” dedi babası. “Konuk olduğunuz *Shark Tank* bölümünü daha yeni izledim.”

“Aman Tanrım,” dedi annesi, “kısa bir süre önce çıkardığınız yeni uygulama, öğretmenlerin sınıflarda fen öğretme biçiminde devrim yaratacak. Çocukların elyazısıyla yazma sanatını unuttuklarından emin olmanın bir yolunu bulamamanız çok kötü.”

Annesi, altı virüs bulaştırmadan ya da emeklilik parasının yarısını Nijeryalı bir prenze kaptırmadan dizüstü bilgisayarını bile açamazdı ama unutulmaya yüz tutmuş olan elyazısı sanatı konusunda endişeleniyordu. Ki bu, Sadie’nin yüksek sesle söylemekten kaçındığı bir düşünceydi. Vay canına. Bakın, nasıl da büyümüştü.

Sonra annesi ona döndü; yüzünde, kızının böyle bir adamı nasıl yakalamayı başardığına dair şaşkın bir ifade verdi. Clara da tüm bu ilgi karşısında son derece rahat görünen Caleb’a bakıyordu. “Ağzının suyu akıyor,” diye fısıldadı Sadie sessizce.

Clara utanmadan sırıttı. “Üzgünüm ama şimdiye dek birlikte olduğun en seksi adam. Gezegendeki en seksi adam olabilir.”

Ablasının arkasındaki Greg boğazını temizledi.

Clara yüzünü buruşturdu. “Elbette senden sonra, bebeğim.”

Greg’in gözlerinin içi gülüyordu. “Elbette. Sadie’ye nedime elbisesiyle ilgili son haberleri verdin mi?”

Aman Tanrım. Şimdi ne vardı?

Clara telefonunu çıkardı ve fotoğraf albümünü açtı. Sadie’nin, nedime elbiselerinden biriyle çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. “Benim gördüğümü görüyor musun?”

“Ee... Bu soru bir tuzak gibi geliyor.”

“Aslında önemli olan ne *görmediğim*,” dedi Clara. “Kız kardeşimi göremiyorum.”

Sadie kaskatı kesildi ve bakışlarını, gözleri şüpheli bir şekilde parlayan Clara’ya çevirdi. “Üzgünüm Sadie,” dedi ablası usulca. “Mağazadayken görmediğim için üzgünüm. Kendin gibi değilsin. Senin, kendin olmanı istiyorum. Bu yüzden sana diğer elbiseyi sipariş ettim. Hoşuna giden şampanya rengi dantelli olanı.”

“Ama omzumdaki ve bileğimdeki dövmeler görünecek...”

“Görünmelerini istiyorum. Onlar senin bir parçan. Kendin olmanı istiyorum.”

Sadie, birden hissettiği duygu seli karşısında derin bir nefes aldı. “Annem sinir krizi geçirecek.”

“Bu benim düğünüm,” dedi Clara ve sonra Sadie’ye sarıldı.

Bu, yıllardır yaşadıkları en güzel andı.

Akşam yemeğinde, ilk birkaç dakika küçük sohbetlerle ve yemeklerin elden ele dolaşmasıyla geçti. Caleb –Sadie’nin aksine– sosyal ortamlarda sıkıntı çekmiyordu. Korkmuş bir köpek- le, şirret bir kadınla, ara sokakta yaşayan yaşlı bir adamla konuşabilirdi... Herkesle konuşabilir ve ilk on saniye içinde kendine âşık edebilirdi.

Sadie, onun bu yeteneğini kıskandı ama aynısını yapabilmeyi istediği falan da yoktu. “Rostoyu uzatır mısınız lütfen?”

Annesi rosto tabağını kaldırdı ve bir süre tereddüt ettikten sonra, yemeği ona uzatmadan önce keskin bıçağı tabağın üzerinden aldı.

Sadie şok içinde ona baktı ve bir anda masanın etrafını yoğun bir gerginlik kapladı. Sadie, Caleb'a bakmadı. Bakamadı.

"Gerçekten mi anne?" diye sordu Clara sonunda, garip sessizliği bozarak.

"Ne? Tamam, harika ve mutlu görünüyor ama ben sadece işi sağlama alıyorum. Bir anne böyle yapar."

Clara başını iki yana salladı. "Sadie'nin terapisti pasif agresifliği bırakmanı söyledi, unuttun mu?"

"Yıllardır terapistte gitmeye zorlanmadım," dedi Sadie odaya.

Hepsi bunu görmezden geldi. "Pasif agresifliğin ne demek olduğunu bile bilmiyorum," dedi annesi, Clara'ya. "Ve hiçbir şey ima etmedim."

"O zaman *ne* demek istedin?" diye sordu Clara.

"Her zaman ne diyorsam onu," dedi annesi.

Caleb elini masanın altına kaydırıp Sadie'nin bacağına üzerine koydu ve onu rahatlatmak için bacağına hafifçe sıktı. Çok tatlıydı ama Sadie yine de ona bakamıyordu. Bunun yerine, çatalıyla birkaç et dilimi alıp tabağını doldurdu. Ailesi, kendini kestiğini öğreneli ve hayatının kontrolünü elinden alalı yıllar olmuştu. Ebeveynlerinin aşırı tepkisinin ve onu rızası olmadan hastaneye yatırmalarının kâbusu onu neredeyse mahvetmişti.

Zar zor kurtulmuştu. Yıllar geçmesine rağmen ailesi hâlâ o geldiğinde evdeki bütün makasları ortadan kaldırmak ve bıçakları kilitlemek gibi şeyler yapıyordu. Babası silah koleksiyonunu satmıştı. Annesi örgüden vazgeçip şişlerini atmıştı.

"Peki ya Sadie?" diye sordu annesi.

Harika, bir şeyi kaçırmıştı. "Peki ya Sadie, ne?"

“Düğünde herkeşin uslu durmasına ihtiyacımız var,” dedi annesi, Sadie’ye kasten bakmayarak.

“Sen durursan ben de dururum,” dedi Sadie.

Babası gülmeye başladı ama karısından aldığı bakış sonrasında kahkahası öksürüğe dönüştü. Annesi bir kadeh şampanyayı kafasına dikti ve şişenin dibinde kalanla kadehini tekrar doldurdu.

Sadie masadan kalkıp boş şişeyi eline aldı. “Bir tane daha getireyim.”

Mutfağa gitti ve kendini serinletmek için kafasını dondurucuya soktu. Annesinin onu sevdiğini biliyordu, kadının sinir hastalığının, kızının ondan pek de farklı olmadığına dair derin korkusundan kaynaklandığını biliyordu. Annesi, sarhoş ve gaddar bir babayla; alkol ve ilaçlarla kafayı bulan bir anneyle birlikte korkunç bir çocukluk geçirmişti. Kızının da aynısını yapacağından korkuyordu ve Sadie bunu anlıyordu. Ama lanet olsun ki annesinin, onun bir noktada kafayı kıracağını gergince bekleme-sinden bıkmıştı.

Çünkü öyle bir şey olmayacaktı.

Bir şişe şampanya daha aldı. Yemek odasına geri döndüğünde Caleb’in alçak sesini duydu ama ne söylediğini tam anlayamadı. İçeri girdiğinde herkes sustu.

Otururken Caleb’a baktı.

Genç adamın dudakları, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı –ailesi insanlar üzerinde böyle bir etkiye sahipti– ama bir kez daha masanın altından ona uzandı. Bu kez elini tutup kendi elinin içine aldı.

Küçük bir jestti ama can simidi gibiydi.

Babası, genç adama çalışmaları hakkında her türlü soruyu sordu ve Caleb da sonsuz bir sabır ve espri anlayışıyla her soruya cevap verdi, ta ki annesi gülüp elini babasının koluna koyana kadar.

“Tatlım, eminim bütün gece işi hakkında konuşmak istemiyordur,” dedi. “Sadie’nin onunla nasıl tanıştığını ve randevularının bizim şansımıza bu geceye nasıl denk geldiğini öğrenmek istiyorum.”

Çünkü annesi bunun ilk buluşma olduğunu düşünüyordu. “Ona şantaj yaptım,” dedi Sadie. “Ekmeği uzatır mısın?”

Annesi dehşet içinde nefes nefese kaldı.

Caleb ekmek sepetini Sadie’ye uzattı ama genç kadın ekmek almaya çalıştığında kaşlarını çatarak hafifçe geri çekildi.

Sadie pes etti. “Tamam,” dedi odaya. “Bu bir şakaydı. Ona şantaj yapmadım. Sadece korkup kaçmaması için evin önüne gelene kadar ona nereye gittiğimizi söylemedim.”

Caleb etkileyici bir şekilde gözlerini devirerek başını iki yana salladı. “Bu ilk buluşmamız değil. Birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Birlikte bir köpek sahiplendik.”

Annesi daha da şaşırmış görünüyordu. “Köpeğin mi var?” diye sordu Sadie’ye.

“Evet.”

“Ama senin yaşam tarzın bir köpeğe sahip olmaya uygun değil ki.”

Pekâlâ, işte başlıyoruz... “Dövme sanatçısı olduğum için mi?”

“Bütün gün masaj salonunda ve geceleri de dövme dükkânında çalıştığın için,” dedi annesi, onu şaşırtarak. “Uzun saatler çalışıyorsun. Yaşıtın olan çoğu insan, kariyerini senin gibi umursamıyor. Bu kadar yoğun çalışırken bir köpeğe bakmak için nasıl vakit bulacaksın bilmiyorum.”

Sadie’nin şok olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. “Fark ettiğini bilmiyordum.”

“Elbette fark ettim.” Annesi tereddüt etti ve kocasına baktı. “Sevdiğim insanlara karşı biraz sert olabileceğim dikkatime sunuldu.”

“Babamın onu terapistte götürdüğü söylemeye çalışıyor,” dedi Clara.

Annesi ellerini salladı. “Benim hakkında yeterince konuştuk.” Herkesin kadehini doldurdu. “İkinizin daha fazla randevuya çıkmasına kadeh kaldıralım!” Kadehini havaya kaldırdı. “Daha çok, birçok randevuya.”

Annesinin itirafı karşısında hâlâ biraz sersemlemiş hissedene Sadie kadehini kaldırdı. “Onun yerine Clara ve Greg’in mutluluğuna kadeh kaldırsak nasıl olur? Birlikte daha nice yıllara. Greg. Unutma, her tartışmayı iki basit kelimeyle bitirmelisin: Haklısın, tatlım.”

Clara parmağını Greg’e doğrulttu. “Bu tavsiye daha önce işine yarayabilirdi.”

“Kek yaparken beni öldürmekle tehdit ettiğin zamanı mı kastediyorsun?” diye sordu Greg.

“Şişman olduğumu söyledin.”

“Hayır,” dedi Greg. “Sadece çikolatayı azaltmanı önerdim çünkü annenin yemeklerinin seni hasta ettiğini her seferinde unutuyor gibisin. İşlerin daha da kötüleşmesini istemedim.”

“Şimdi de hem şişmanın *hem de* aptalım, öyle mi?” diye sordu Clara. Kucağında duran peçeteyi aldı ve ayağa kalkarken masanın üzerine fırlattı. “O zaman neden evleniyoruz?”

Greg sakince ayağa kalktı ve ona uzandı. “Yine aynı şeyi yapıyorsun. Hamilelik hormonlarının seni delirtmesine izin veriyorsun.”

“Hamilelik hormonları mı?” diye sordu annesi, yavaşça ayağa kalkarken. Gözleri Clara’nın karnındaydı. “Bu yüzden mi kilo alıyorsun? Hamile misin?”

Clara’nın gözleri doldu. “Evet!” diye bağırarak kendini Greg’in kollarına attı. “Kontrolden çıktığım için özür dilerim. Benim neyim var bilmiyorum.”

Greg ona sıkıca sarıldı. “Ben biliyorum. Çok fazla şey yapıyorsun. Çalışıyorsun, düğünü planlıyorsun, içinde bir insan büyütüyorsun, çlgın ailenle uğraşıyorsun...”

“Hey,” dedi Sadie.

“Hey,” dedi annesiyle babası.

“Hepimiz iyi haberlere odaklansak nasıl olur,” dedi Caleb, bir eliyle kadehini kaldırıp diğeriyle de Clara’ya bir bardak su uzatırken. “Lane ailesinin en yeni üyesine...”

“Elbette,” dedi Sadie’nin annesi. “Ve düğün bitene kadar kimseye hamilelikten bahsetmemeye. Değil mi Henry?”

Sadie’nin babası şampanyasını kafasına dikti. “Evet. Neden milyonlarca dolarlık mükemmel bir düğünü mahvedelim ki?”

Clara ağlamaklı bir kakhaha attı ve Sadie’ye baktı. “Bugün çuvallayan kişi olmamak nasıl bir duygu?”

“Saçmalama,” dedi Sadie’nin annesi, kulağa çok yanlış gelen bir sesle kakhaha atarak. “Çuvalladığın falan yok. Hâlâ evleniyorsun, değil mi?” Greg’e baktı. “Değil mi? Şu şişeyi kafama dikip kendimi uçurumdan aşağı atmadan önce biri bana cevap versin.”

“Sakin ol, anne. Düğününü mahvetmeyeceğiz,” dedi Clara.

“*Senin* düğününü demek istedin sanırım. Hepsi *senin* için. Öyle değil mi Henry?”

Henry tereddüt etti. “Üzgünüm, konuşulanları kaçırmışım. Seninle aynı fikirde miyim, yoksa değil miyim?”

Annesi ona pis bir bakış attı ama sonra ikisi de ayağa kalkıp Clara ve Greg’e sarıldılar, bu habere ne kadar sevindiklerini söylediler.

Masayı hep birlikte topladılar. Mutfakta, Caleb kollarını sıvadı ve Sadie’nin annesini dehşete sokarak bulaşıkları durulamaya başladı.

“Konuklar bulaşıkları yıkamaz,” dedi annesi, onu uzaklaştırmaya çalışarak. “Hem zaten sıra Sadie’de.”

“Ben durularken o da bulaşık makinesine yerleştirebilir,” dedi Caleb.

“Hayır, yapamaz,” dedi annesi. “Beceremez.”

“Tamam,” dedi Caleb, Sadie’ye. “Yer değişelim. Sen durula, ben yerleştireyim.”

“Onu da beceremez,” dedi annesi.

Sadie, Caleb’in göz kapağının seğirmesini izledi. Saate baktı. Bir saat olmuştu. Zamanı gelmiş gibi görünüyordu. Akşamın sonunda ikisi de felç geçirme riski altında olacaktı.

“Çok tatlısın,” dedi annesi, Caleb bulaşıkla bitene kadar devam etmekte ısrar edince. “Eninde sonunda Sadie’yle evleneceksen mutfak işlerinden anlaman gerekecek. Fırını nasıl çalıştıracığını bildiğinden bile emin değilim.”

“Elbette biliyorum anne,” dedi Sadie. “Ve bu çok iyi bir şey, çünkü bu akşam eve gittikten sonra fırını açıp kafamı içine sokacağım. Jakuzi zamanı gelmedi mi Clara?”

“Tanrım evet,” dedi ablası. “Gerçi ben sadece bacaklarımı sokabileceğim ama... Kahretsin.”

On dakika sonra, Clara, Greg, Sadie ve Caleb, yenilenmiş jakuziyi kontrol etmek için dışarı çıktılar. Sadie banyodan çıktığında Caleb koridorda onu bekliyordu.

Genç adam onu kollarına alınca, “Yemeği sağ salım atlattığın için teşekkürler,” dedi Sadie. Etrafları, yıllar içinde çekilmiş aile fotoğraflarıyla çevrilmişti; tüm akademik başarılarıyla Clara’nın ve birkaç on yıl içinde gerçekten de kötü moda seçimleriyle bir zombi filminde rol almaya çalışıyormuş gibi görünen Sadie’nin. “Sıkıştırmalarını çoğundan daha iyi idare ettin.”

“Kaç kişi hayatta kaldı?” diye sordu Caleb.

Sadie kendini kurtararak dışarı çıkmak için harekete geçti ama Caleb onu elinden tutarak tekrar kendine çekti ve yüzüne düşen saçları hafifçe geriye itti. “Çok mu özel?” diye sordu.

“Çok utanç verici.” dedi Sadie. “Sıfır. Eve daha önce hiç kimseyi getirmedim. Şimdi senin sıran.”

Caleb iki parmağını havaya kaldırdı. “Ailem iki kadınla tanıştı. Birini onlar korkutup kaçırdı, diğerini de ben.”

Genç kadın ona baktı. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama şimdi sırası değildi. “Ben mutfaktayken aileme ne söyledin?”

Caleb, ne demek istediğini bilmiyormuş gibi yapmadı. “Annene yorumlarıyla ve sorularıyla seni incittiğini fark edip etmediğini sordum.”

“Ve...”

“Ve seni hiçbir şeyin incitemeyeceğini söyledi.”

Sadie, daha fazlası olması gerektiğini bilerek onun gözlerine baktı. “Ve?”

“Ve... Bundan emin olup olmadığını sordum.”

Sadie'nin kalbi tekledi. Aslında kemikleri eriyerek onu bir su birikintisine dönüştürdü. Lanet olsun. Her zaman olduğu gibi, inanılmaz derecede etkilenip bununla nasıl başa çıkacağını bilmediği için çok kötü bir tepki verdi. “Benim için savaşmana ihtiyacım yok, Caleb. Kendi savaşlarımı kendim veririm.”

Caleb, genç kadının bakışlarına karşılık verdi. “Bunun farkındayım ama her zaman arkamı kollayacağım, Sadie.”

Sadie, Caleb'in onun hayatını düzeltmeye çalışmadığını fark ederek adama bakmaya devam etti. Bildiği tek yolla onun yanından olmaya çalışıyordu.

Ayakları çıplak olduğundan çenesini öpmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı. Sadie herhangi bir tepki vermeden, Caleb kafasını çevirdi ve öpücüğü derinleştirmek için elini genç kadının ensesine kaydırды.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Sadie aklını toparlamak için başını sallamak zorunda kaldı. “Bu ne içindi?”

“Bu gece buraya seninle gelmeme izin verecek kadar bana güvendiğin için.”

“Birini getirmek *zorundaydım*,” dedi Sadie. “Sen olsan daha iyi olur diye düşündüm.”

Bilmiş bilmiş sırttan Caleb hiç de hakarete uğramış gibi görünmüyordu. “Benim gelmemi istedin.”

Bu çok doğru olduğu ve aynı zamanda biraz kıvrınmasını sağladığı için, Sadie onun elini tutup koridora çekti.

Caleb, Sadie’nin yaklaşık sekiz yaşında olduğu ve Addams ailesindeki küçük kıza benzediği bir fotoğrafı inceledi. “Çok sevimli.”

“Hayır, sevimli değildim. İstediyimi giymekte ısrar ederdim ve tam bir vahşiydim.”

“Küçük çocukların hepsi öyle değil mi?” diye sordu Caleb. “Bir ara hatırlat da sana sekiz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımı göstereyim. Ben de kendim giyinirdim. Kovboy şapkası, Süpermen kazağı, yağmur botları, beline ip bağlamak zorunda kaldığım kocaman bir kot pantolon ve annemin en sevdiği şalından yapılmış bir pelerinle dolaşmayı tercih ediyordum. Giydiğim tek kıyafet buydu. Annem birkaç günde bir çamaşırları yıkadığında, çamaşır makinesinin ve kurutucunun önünde cıvılcıplak durup beklemekte ısrar ederdim.”

“Bu vahşilik değil, sadece delilik.”

Caleb gülümsedi. “Yine de bu gece seninle beraberim.”

“Deli deliyi çeker.”

Caleb kolunu onun boynuna doladı. “Bilmez miyim?”

Birlikte dışarı çıktılar. Bütün gece dört gözle beklediği anın gelmek üzere olduğunu fark eden Sadie’nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Gösteriyi kaçırmak istemeyerek havlusunu çıkarıp sıcak suya girdi.

Caleb'in üzerinde lacivert bir şort ve uzun kollu bir tişört vardı. Son derece erkeksi bir hareketle omzunun üzerinden uzanıp tişörtünü çıkardı ve sadece şortuyla kaldı. Sadie'nin bakışları, kadınları aptala çevirme eğiliminde olan kaslara doğru gitti ama diğer herkesin bakışlarının nereye gittiğini biliyordu.

Dövmelerine.

Annesiyle babasının, dövmeleri görünce yargılayıcı bir nefes almasını izlerken sonunda keyifleneceği ânı bekledi. Ne de olsa onu bu gece buraya bu yüzden getirmişti, değil mi? Şok etmek için. Eğlence için. Ailesinin ondan büyüleneceğini, ona hemen- cecik âşık olacaklarını ve tam da kızları için istedikleri biri gibi göreceklarını biliyordu. Tüm bunların sadece genç adamla ilgili bildikleri çok az şeye ve dış görünüşüne dayanacağını biliyordu.

İşte şimdi, *sizi yakaladım*, diyebilirdi. Caleb, görüldüğü gibi biri değildi. Aslında görüldüğünden çok *daha iyiydi*.

Ama beklediği keyiflenme ânı hiç gelmedi.

Bunun yerine, bağırsaklarının düğümlendiğini ve midesinin bulandığını hissetti. Wes'ten sonra her şeye yeniden başladığını düşünmüştü. Gerçekten bir yerlere geldiğini, belki de eskisi kadar mahvolmuş durumda olmadığını düşünmüştü.

Ama görünüşe göre düşündüğü kadar ileri gidememişti. Çünkü annesi tahmin edilebileceği gibi tepki gösterdi. Sert bir nefes aldı ve gözlerinde her zamanki hayal kırıklığıyla Sadie'nin bakışlarına karşılık verdi.

Buraya bunun için gelmişti, öyleyse neden hiçbir başarı ya da tatmin duygusu hissetmiyordu?

Sadece utanç hissediyordu.

26. Bölüm

#PeynirliMakarna

Gece için oradan ayrıldıklarında, Caleb dilini tutarak Sadie'yle birlikte arabasına doğru ilerledi. Bu hiç de kolay değildi. Çok sinirliydi. Sadie onu buraya getirmişti ama erkek arkadaşını ailesiyle tanıştırmak için değil, onu başka bir kötü seçim olarak göstermek için.

Bu da Caleb'a, bu gücü ilk etapta ona verdiği için tam bir aptal olduğunu hatırlattı. Sadie'nin gerçekten de hayatındaki adamı onlara göstermek istediğine inanmıştı.

Ne kadar da aptaldı.

Daha da kötüsü, genç kadının bu gece yaptığı şey ona olan bağlılığı hakkında çok şey söylüyordu.

Sadie emniyet kemerini takarken Caleb onun kapısını açık tutmaya devam etti. Genç kadın başını yukarı kaldırdı ve gözlerindeki suçluluğu ortaya çıkardı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Caleb kapıyı o sevimli yüzüne kapattı.

Derin bir nefes aldı, yerine geçmek için arabanın önünden yürümek yerine arkasından yürümeyi tercih etti ve bu on saniyeyi yüzündeki duyguları silmek için kullandı. Bu ifadeyi genellikle toplantı salonlarında takınırdı.

Ya da poker gecesinde Kel kartları saydığında, ona kaybediyordu ki adam bunu sadece Caleb'i kızdırmak için yapıyordu.

Bir hilebazı yenmek zordu ama Sadie bu gece bunu zahmetsizce yapmıştı. Ve evet, hile yapmıştı. Bu gecenin neyle ilgili olduğunu vaktinden önce söylemeyerek hile yapmıştı. Eğer söylemiş olsaydı, ailesinin evine muhtemelen birer ortak olarak girebilirlerdi.

Ama Sadie bunu istememişti. Sadie, Caleb'ı annesinin yüzüne vurmak istemişti ve genç adam bunu fark ettiği an başka bir şeyin daha farkına varmıştı. Aralarındaki bu şey yürümeyecekti, en azından bu şekilde.

“Caleb,” dedi Sadie sessizce. “Ben...”

“Sakın.” Kasten yaptığı bir şey için özür dilemesini duymak istemiyordu.

Sadie ona anlaşılmaz bir bakış attı. “İşyerindeyken o çok ciddi ve çok otoriter sesinle ‘sakın’ dediğinde insanların muhtemelen çenelerini kapattığını anlıyorum. Ama fark etmediysen söyleyeyim, benim biraz otorite sorunun var.”

Caleb bu ifadenin doğruluğu karşısında alayla güldü ve Sadie, arabayı çalıştırmadan önce elini onunkinin üzerine koyarak genç adamla yüzleşmek için koltuğunda yan döndü. “Ve ikincisi,” dedi. “Gerçekten çok özür dilerim.”

Caleb, “Ne için?” diye sordu kibarca.

“Bu akşam seni kullandığım için. Bunu neden yaptım bilmiyorum.”

Caleb ona *gerçekçi ol* dercesine bakınca da iç çekti.

“Tamam, tamam. Biliyorum,” dedi. “Annemle babamın sana âşık olmalarını, hayallerinin gerçekleştiğini düşünmelerini ve sonra dövmelelerini gördüklerinde her zamanki gibi tam bir kaybeden olduğumu düşünmelerini istedim.”

“Neden böyle düşünmelerini istiyorsun?”

“Çünkü ne olursa olsun böyle düşünecekler.” Başını iki yana salladı. “Ama taktiksel bir hata yaptığımı fark ettim. Tam tersini

yapmalıydım. Seni ilk önce şortla görmüş olsalardı ve adını onlara söylemeseydim, seni anında yargıarlardı. Sonra seni tanımaya başladıklarında ne kadar önyargılı olduklarının farkına varırlardı.”

Caleb ona sadece baktı. “Vay canına.”

Sadie arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. “Biliyorum. Kendimi dinlediğimde de duydum. Ve şimdi ne kadar deli olduğumu biliyorsun.”

“Aslında o kısmı zaten biliyordum.”

Sadie gözlerini açıp ona baktı ve genç adamın gözlerinde ona umut veren hafif bir keyif gördü. “Ortalama bir aydan daha zekisin,” diye mırıldandı Sadie.

“Bu gece çılgınlığı neden bambaşka bir seviyeye taşıdığını izlediğimi söyle. Ne düşündüklerini neden bu kadar önemsiyorsun?”

“Çünkü onlar benim ailem.”

Caleb ona baktı ve yeni bir şey fark etti. Bu gece, ailesinin ağzının payını vermekle ilgili değildi. Aslında, *bakın, ben iyiyim, Caleb Parker gibi biri bile öyle düşünüyor* deme şekliydi. Ve bu açıdan bakınca, Sadie onun kalbini kırmıştı. Genç kadının elini tutarak ağzına götürdü ve onun tekrar kendisine bakmasını sağlamak için avcunun etli kısmını hafifçe ısırды.

“İlerisi için söylüyorum,” dedi, “bir ilişki yaşarken sevgilinle birbirinize destek olursunuz. Yani, birimiz çılgın ailesi tarafından delirmenin eşiğine gelirse, diğeri zırh olarak kullanılabilir. Bu bir avantaj. Bir ikramiye.”

Sadie buna şaşırmış görünüyordu. “Yani diyorsun ki eğer bir ilişkimiz olsaydı ve bu gece seni koruma olarak kullansaydım bana kızmaz mıydın?”

“Doğru. Ve Sadie?”

“Evet?” diye sordu ihtiyatla.

“Bizim bir ilişkimiz *var*, en azından benim tanımıma göre.”

“Peki, neymiş o tanım?”

“Sadece bu hafta birkaç sabah, yerde senin külotlarını görerek uyandım.”

“Yerdeki külotlar bir ilişki yaşadığımız anlamına mı geliyor?”

“Birden çok kez oluyorsa, evet.”

“Ama hâlâ kızgınsın. Bu, ilişkiyi geçersiz kılmaz mı?”

“Sanırım birbirimizi sık sık öfkeli edeceğiz,” dedi Caleb. “Ama hayır, bu, ilişkiyi geçersiz kılmaz. Buna gerçek hayat denir, Sadie. Olur böyle şeyler. Ben seni kızdırırım. Sen beni kızdırırsın. Konuşuruz. Hallederiz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü birbirinden hoşlanan insanlar bunu yapar.”

Sadie bunu bir an için düşünüyormuş gibi göründü. “Peki, bu sözde ilişkinin kuralları neler?”

Bu soruyu sıradan bir şekilde sormuştu ama yüzünde *endişeli* bir ifade vardı. “Basit,” dedi Caleb. “İyi hissettirdiği sürece birlikte olmaya devam edeceğiz.”

Sadie ona uzun bir süre boyunca baktı. “Bu gece için gerçekten üzgünüm.”

“Biliyorum.”

“Asla yapmamalıydım,” –gözlerini kapadı– “Gerçekten üzgünüm. Ben...”

Caleb eğilip onu öptü. “Biliyorum,” diye tekrarladı usulca. “Ve teşekkür ederim ama ben annen gibi değilim. Tekrar tekrar söylemek zorunda değilsin.” Arabayı çalıştırdı ve yola çıkardı. Sahip olduğu aile için minnettardı, Sadie’nin aynı seviyede destek ve koşulsuz sevgi görmediğini bildiği için biraz da kalbi kırıktı. “Nereye gitmek istersin?” diye sordu. “Kendi evine mi?”

Yaralarını sarması gerektiğinde kendi köşesine çekilmeyi ve yalnız kalmayı sevdiğini biliyordu.

Bu yüzden Sadie'nin cevabı onu şaşırttı "Hayır, seninkine."

Caleb'in gülümsediğini gören genç kadın gözlerini devirdi. "Çok böbürlenme," dedi. "Her şey düşünle ilgili, seninle değil."

Ama Caleb biraz da onunla ilgili olduğunu biliyordu.

Birkaç gün sonra Sadie, masaj salonunda sekiz saat ve sonra da Canvas'ta üç saat daha çalıştı. Günün sonunda avluya adımını attığında, saat 20.30 olmuştu, çok yorgundu ve açlıktan ölüyordu.

Caleb'in, alışkanlık haline getirdiği üzere, iki vardiyası arasında ortaya çıkmasını beklemişti ama o gelmemişti. Onuncu kez telefonuna baktı. Hâlâ mesaj yoktu.

Onunla temasa geçmek için, onu görmek adına planlar yapmak için her zaman harekete geçen Caleb olurdu. Sadie, bu ilişkide pasif bir rol oynadığını şaşkınlıkla fark etti. Çünkü o pasif değildi.

Bu yüzden Caleb'a gitti. Lolipop ile onun şirketine gittiler ve asansörle ofisinin bulunduğu çatı katma çıktılar. Masanın arkasında yirmili yaşlarının başında olan genç bir adam duruyordu. Kulağında kulaklık vardı ve telefondaki kişiye, Caleb'in bugün gelmediğini ama bir mesajları varsa iletebileceğini söylüyordu.

"Sadie?"

Sadie arkasını döndü ve Caleb'in kız kardeşlerinden birini bir ofisin kapısında dururken buldu.

"Sienne," dedi kadın kendini tanıtmak adına. "En büyükleri benim."

"Merhaba." Sadie, araştırma sürecinde Sienne'in onun hakkında ne kadar şey keşfettiğini merak etmemek için çok çabaladı. "Caleb'i arıyorum."

“Bugün burada değil.”

Sadie sabahın köründe adamın alarmı çaldığında uyanmıştı. Caleb kalkıp spor salonuna gitmeden önce ikisini de nefes nefese ve terli çarşafların arasına dolanmış bir halde bırakmıştı. Yani iyiydi. Yüzündeki tatmin olmuş gülümsemeye bakınca iyiden de öte olduğu söylenebilirdi. “Hasta mı?”

“Hayır.” Sienne tereddüt etti. “Eski sensei’i öyle.”

“Naoki mi?”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Sienne şaşkınlıkla.

“Evet, Caleb beni onunla tanışmaya götürdü.”

Sienne, Sadie’yi incelerken yanağının içini ısırdı. Sonra cebinden telefon çıkarıp bir numarayı tuşladı ve çağrının bağlanmasını bekledi. “Sana yirmi dolar borçluyum.” Bağlantıyı kesti. “Ve sana da bir özür borçluyum,” dedi Sadie’ye.

“Ne için?”

“Senin o olacağını düşünmemiştim.”

“Ne olacağımı?” diye sordu Sadie dikkatli bir şekilde.

“Caleb’i her şeyi yalnız başına yapmak zorunda olmadığına ikna eden kişi. Görünüşe göre sen onun ıstakozusun.”

Sadie gözlerini kırptırdı ve ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadığı için tekrar kapattı. Tamamen nutku tutulmuştu.

“Kahretsin,” dedi bir kadın Sienne’in arkasına gelerek. O da başka bir kız kardeşti. “Henüz kendilerine itiraf etmedikleri şeyleri anlatarak insanları korkutmayı bırakmalısın.” Sadie’nin elini tutup sıktı. “Ben Hannah. İyi olan. Meraklı kız kardeşimi görmezden gel, tamam mı? Her şeyi hazır olduğunda anlarsın. Ve bunu yaptığında, küçük kardeşimizle ilgili öğrenmek istediğin tüm bilgilerle burada seni bekliyor olacağız. Buna, kendine ileri kimya ve fizik dersi verirken, çalışan tek tuvaletimizi havaya uçurduğu zaman da dahil. Hem de sekiz yaşındayken.”

Sadie hâlâ konuşamıyordu. Nefes aldığından bile emin değildi.

“Ciddi misiniz siz?” diye sordu asansörden inen çok ama çok hamile bir kadın. “Neyiniz var sizin? Caleb’in kız arkadaşını ölesiye korkutmuşsunuz.” Sadie’nin önünde elini salladı ve genç kadın gözlerini kırıştırdığını hissetti. “Belki de neredeyse ölesiye,” diye düzeltti. “Kendine geliyor gibi görünüyor. Merhaba, ben Kayla. Sürekli hamile olan.”

“Merhaba. Ben...” Sadie asansöre doğru elini salladı. “Gitmeliyim.”

“Bekle.” Sienne yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Lütfen korkunç bir ailesi olduğu için onu terk etmeyeceğini söyle.”

Bu, Sadie’yi gülümsemesine neden olacak kadar rahatlatmıştı. “İnan bana, siz korkunç olmanın yanından bile geçmiyorsunuz.”

“Yani... Onu terk etmeyecek misin?” diye sordu Hannah.

“Bir şeye ihtiyacı var mı ya da o ve Naoki için yapabileceğim bir şey olur mu diye bakmaya gideceğim.” Asansöre döndü ve sonra tekrar geriye baktı. “Zor bir gün geçirdiğinde ona peynirli makarna yapan hanginiz?”

“Ben,” dedi Sienne.

“Tarifi benimle paylaşır mısın?”

Kız kardeşler birbirlerine baktılar ve görünüşe göre sessiz bir sonuca vardılar, çünkü Sienne tekrar telefonunu çıkardı. “Sana mesaj atarım.”

Sadie, Sienne’in makarna tarifini daha arabasına bile binmeden önce aldı. Caleb’in ablasının onun numarasını nereden bildiğine takılmasa belki de daha iyi olurdu. Çünkü hiç şüphesiz onunla ilgili araştırma yaparken öğrenmişti. Ama belli ki her şeyi öğrenmemişti, yoksa Caleb hâlâ onunla ilgileniyor olmazdı.

Ve mucizevi bir şekilde hâlâ ilgileniyordu. Hem de çok. Ona göre, bir ilişki içindeydiler ki bu da onu Sadie’nin erkek arkadaşı

yapıyordu. Genç kadının onun için hissettiklerine kıyasla bu kelime çok uysal kalıyordu.

Kısa bir süreliğine markete uğradı ve sonra peynirli makarna yapmak için eve gitti. Bir saat sonra, Lolipop ile birlikte tekrar yola koyulmuş, güveç tenceresiyle Caleb'a gidiyorlardı. Sadie kendi haline gülmek zorunda kaldı. Onu bilen hiç kimse onu şu anda tanıyamazdı.

Caleb'in evine gelince elini cebine attı ve geçen hafta genç adamın ona verdiği anahtarlığı çıkardı.

"Kullan onu," demişti.

O anda bu durumdan –Caleb'm onun kendini evinde gibi hissetmesini istemesinden– rahatsız olmuştu. Ama sonra Sadie âşık olmuştu.

Caleb'm düşuna.

Anahtarlığa rağmen, kapıyı çalıp çalmamayı düşündü ama sonunda kapıyı açıp içeri girdi.

Ev karanlıktı.

Ama boş değildi.

Vücudunun karıncalanmasından, Caleb'm varlığını hissedebiliyordu. Özellikle de meme uçlarından. Karanlık oturma odasından geçip mutfağa gelmek üzereyken durdu ve arkasını döndü.

Lolipop heyecanla havlayarak koştu ve Sadie, genç adamın kapalı olan devasa televizyona bakan iki büyük koltuktan birinde oturduğunu fark etti. Üzerinde sadece koşu taytı vardı. Tişört yoktu, ayakları çıplaktı. Başını koltuğa yaslamıştı. Gözleri kapalıydı.

Sadie, onun gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını bildiği için varlığından haberdar olduğundan emindi ki zaten Caleb da üzerine koşan Lolipop'u havada yakaladı.

Genç kadın eşyalarını yere koydu ve Caleb'in, mama kaplarını kontrol etmek için mutfağa koşmadan önce ona son bir öpücük veren mutlu köpeği okşamasını izledi.

Sadie yaklaşarak Caleb'm dizlerinin arasında diz çöktü ve ellerini bacaklarının üzerine koydu. Adamın yüzünü inceleyerek ne hissettiğine dair ipuçları aradı. Çok yorgundu. Sadie bunu, yorulduğu zaman gözlerinin etrafında beliren küçük çizgilerden anlayabiliyordu. Çok uzun saatler çalışıyordu, o kadar fazla işten ve insandan sorumluydu ki Sadie onun her gün hissettiğı stresi hayal bile edemezdi. "Hey," diye fısıldadı.

Caleb konuşmadı ama ellerini koçaktan kaldırıp onunkilerin üzerine koydu.

"Naoki nasıl?"

Bu, Caleb'm başını kaldırmasına ve sorularla dolu gözlerinin onunkilerle buluşmasına neden oldu.

"Ablaların," dedi Sadie.

Caleb içini çekti ve başının tekrar düşmesine izin verdi. "Cadılar Meclisi. Burunlarını sokmak için yaşıyorlar."

"Sadece yardım etmek istediler. Ben de öyle."

Genç adam ellerini onunkilerin üzerinden kaldırıp kollarına doğru kaydıldıktan sonra saçlarının arasına soktu. "Yine en sevdiğim pozisyonlardan birindesin..."

Sadie başını eğerek kumaşın üzerinden bacağının iç kısmını ısırdı ve Caleb tıslayarak soluk verdi. "Demek sert takılalım diyorsun."

"Daha sonra," diye söz verdi Sadie. "Bana Naoki'den bahset ve sonra..."

Caleb'in kederli, derin ve karanlık bakışları onunkilerle buluştu. "Ve sonra?"

"Sen ne istersen," diye söz verdi ve bunda ciddiydi.

"Naoki hastanede. Düşüp kafasını çarpmış."

"Ah olamaz," diye soludu Sadie. "Ne kadar kötü?"

“Onu hemen bulmuşlar ama küçük bir felç geçirdiğini düşünüyorlar. Bu ilk değil. Son zamanlarda daha sık oluyorlar ve belli ki durdurulamıyorlar. Artık saatli bir bomba gibi.”

“Caleb...” Sadie, yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Çok üzgünüm. Onunla görüşebildin mi?”

“Birkaç saniyeliğine kendine geldi. Çok sakindi ve bana zamanının geldiğini söyledi.” Caleb’ın sesi sertti. Boğuktu. “Gitmeye hazır olduğunu söyledi.” Bir an için duraksadı. “Ama ben hazır değilim. Bu ne kadar bencilce?”

Sadie başını iki yana sallayarak kollarını ona doladı ve başını göğsüne yasladı. “Onu seviyorsun. Sevgi bencilliktir.”

“Sevgi hakkında bir bok bilmediğini sanıyordum.”

Bunu şimdilik görmezden gelen Sadie başını kaldırdı. “En son ne zaman yemek yedin?”

Caleb omuzlarını silkti.

Sadie mutfağa gitti ve ona bir kâse peynirli makarna getirdi. Lolipop da onun koltuğunun yanındaki köpek yatağına kıvrılmıştı ama yemeğin kokusunu alınca başını kaldırdı.

Caleb, Sadie’nin ikramına baktı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Demek geçekten de ablalarım la konuştun.”

Sadie gerçeği itiraf etmeden önce onun yemekten bir kaşık almasını bekledi. “Ben yaptım,” dedi, genç adamın alışık olduğu kadar iyi yapamadığını çok iyi bilerek. “Sienna’in tarifi, kelimesi kelimesine takip ettim. Peynir sosunun yoğunlaşması için birkaç dakika beklemem gereken kısım hariç. O kadar sabırlı değilim. Ve ablandan daha fazla tereyağı kullanmış olabilirim, tamam, atardamarlarımızın önemli olduğunu anlıyorum ama tereyağı da öyle.”

Caleb, onun gözlerine bakarak bir kaşık daha aldı. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki hepsi bitene kadar. Kâseyi bir kenara bırakarak Sadie’ye uzandı ve onu kucağına çekti. “Yemek yapmaktan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Belki de sevgi hakkında bir iki şey biliyorumdur. Ya da öğreniyorum.”

Bir an için bakışları birbirine kilitlendi ve sonra Caleb ona sıkıca sarılarak yüzünü boynuna gömdü. Caleb’in çıplak gövdesinin ve pürüzsüz, güçlü sırtının sıcaklığını hisseden Sadie, şimdiye dek deneyimlemiş olduğu her şeyden çok daha iyi olan doğal kokusunu içine çekti. Caleb’in göğsünden bir hıçkırık koptuğunu duyunca, sahip olduğu her şeyi ona vermeye çalışarak sınıksı sarıldı. Bir süre öyle, birbirlerine kenetlenmiş bir halde kaldılar; bu sefer Caleb *onun* sıcaklığını ve gücünü içine çekiyordu. Ve Sadie onu asla bırakmak istemiyordu.

Lolipop’u sahiplendikleri o geceden beri ve belki de ondan çok daha öncesinde, Sadie onda teselli bulmuştu. Şimdi nihayet bir kısmını ona geri verebildi. Gözleri yanmaya başlarken, “Çok üzgünüm, Caleb,” diye fısıldadı.

Caleb başını sallayarak ona sarılmaya devam etti ve Sadie, o anda son derece harika bir yere, kendi için asla hayal bile edemeyeceği bir şeye doğru yol aldıklarını kesinlikle biliyordu.

“Konuş benimle,” dedi Caleb boğuk bir sesle. “Beni kendi zihninden kurtar.”

“Tamam...” dedi genç kadın ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Ne hakkında konuşmamı istersin?”

“Senin. Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

Caleb daha önce ondan hiçbir şey istememişti, bir kere bile. Ve belki de bu güçlü adam, onun karşısında savunmasız kaldığı, ona ihtiyaç duyduğunu belli ettiği için bir farklılık yaratmıştı. Sadie derin bir nefes aldı ve aynısını yapmaya çalıştı. Ona daha fazlasını vermenin, belki de kendine saklamak için çok çalıştığı karanlık kısımlarından bazılarını paylaşmanın zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Bu yüzden Caleb’ın başının üstünden karanlık gökyüzüne baktı ve konuşmaya başladı. “Neden çok fazla dövmem olmadığımı merak etmiştin.” Caleb bunu birkaç kez sormuştu ve Sadie her defasında cevap vermekten kaçınmıştı. “Dövme tasarımı yapmayı seviyorum,” dedi. “Sanatımı insanlara uygulamayı ve tenlerine bir ses vermeyi seviyorum. Sahip olduğum birkaç dövme de çok seviyorum. Her biri benim için sanattan çok daha fazlasını temsil ediyor ve bu yüzden sadece onlara sahip olmak, dövmelerimi onurlandırmak istedim.” Tereddüt etti. “İki tanesi yara izlerini kapatıyor.”

Caleb kendi karanlık, ciddi ve yoğun bakışlarını onunkilere kenetlemek için kafasını kaldırdı. “Bacağının üst kısmındakiler.”

“Evet,” dedi Sadie. “Ayrıca üzerini örtmediğim üçüncü ve daha yeni bir yara izim olduğunu da biliyorsun.” Bu çok ama çok zor olduğu için Caleb’in kucağından kalkıp pencerenin önüne gitti. Oda hâlâ karanlıktı, tek ışık mutfaktan geliyordu. Sadie, Caleb’a arkasını dönerek geceye baktı. “Ben bir kesiciydim,” diye mırıldandı. “Yani bunun anlamı...”

Caleb’in elleri yavaşça kalçasına kaydı. Sessizce arkasından yaklaşıp onun atmosferine girmişti. Kollarını yavaş yavaş etrafına sararak göğsünü kadının sırtına yasladı.

“Ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi Caleb sessizce.

Sadie onunla yüzleşmek için dönmedi. Bunu yapamazdı. Çok uzun yıllarını kendinden utanarak geçirmişti ama sonunda bunu aşmıştı. Ama yine de hakkında konuşmak zordu. “Genç yaşta başladım. Nedenini açıklamak zor çünkü artık o korkmuş, yalnız, sinirli, kızgın, acı çeken genç değilim ama...”

“Bana kendini açıklamak zorunda değilsin, Sadie. Asla.”

İnanılmaz rahatlayan Sadie’nin omuzları çöktü. Genç adamın derin anlayışı karşısında boğazı düğümlendi. “Biliyorum,” demeyi başardı. “Teşekkür ederim ama sen kendini benimle

paylaştın ve ben kendimi sakladım. Çok sabırlı davrandın ve bu benim için çok önemli. Beni aceleyle getirmedin...” Gözlerini kapattı. “Benim karanlık bir tarafım var, Caleb. Paylaşmak çok zor ama bilmen gerektiğini hissediyorum.” Elbette çok daha fazlası vardı ama onları ortaya çıkarmaya hazır değildi. Hiç hazır olup olmayacağını da bilmiyordu. “Beş yıl boyunca ara ara kendimi kestim,” dedi sessizce.

Caleb’in göğsünün derinliklerinden hırıltılı bir pişmanlık sesi kaçtı. “Kimse bilmiyor muydu?” diye sordu. “Yanında kimse yok muydu?”

Sadie ona döndü. Gözlerini onunkilerle buluşturduğunda, gerçek bir endişe ve kendisine yöneltilmediğini bildiği şiddetli bir öfke gördü. “Hayır,” dedi, “ama aileme haksızlık olmaması adına, saklamakta çok iyiydim. Onları kendimden uzaklaştırıp bana bulaşmamalarını sağlamakta çok daha iyiydim. İntihara meyilli degildim.” Bunu bilmesine ihtiyacı vardı. “Neredeyse tam tersiydi. Çok üzgün, kızgın ve kırgın hissediyordum ama tüm bunları koyacak bir yer bulamıyordum. Kesmek... Bu duyguları serbest bırakmak gibiydi. Bunu daha iyi bir şekilde açıklayamam. Rahatça saklayabilmek için uyuğumun üstündeki aynı iki noktayı kestim. Kimseye söylemedim çünkü anlamayacaklarını biliyordum, son vermek istediğimi düşüneceklerdi...” Başını salladı. “Ama sonra, yavaş yavaş, içimdeki tüm o korkunç ve olumsuz duygular, rahat rahat nefes alabilmeme yetecek kadar tüendi ve sonunda durdum. Ve bir daha öyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmeyeceğimden emin olduğum an, gördüğün iki dövmeyle yara izlerini kapattım. Aklın üstüne kalp, korkunun üstüne cesaret. Kendime ikinci bir şans vermek gibiydi. Bir zamanlar nerede olduğumu hatırlatmayan temiz bir sayfa gibiydi.”

“O dövmeleeri ilk gördüğüm andan itibaren seviyordum,” dedi Caleb, onu kendine çekerek. “Ama artık anlamlarını bildiğim için onları daha çok seviyorum.” Kulağının altındaki tatlı noktaya bir

öpücük kondurdu. “Üzerini kapatmadığın üçüncü yara izinden bahsedecek misin?”

Derinliklerindeki başka bir karanlık tarafa merhaba. Derin bir nefes aldı. “Eski alışkanlığıma geri döndüm.”

Caleb, göğsünün derinliklerinden bir ses daha çıkardı ve onu geçmişinin hayaletlerinden koruyabilirmiş gibi daha sıkı sarıldı. “Ne kadar zaman önce?”

“Üç yıl.”

Caleb nazik ellerle yüzünü avuçladı. “Bu zaman çizelgesinin neden üç yıldır kimseyle birlikte olmadığınıla bir ilgisi var mı?”

“Evet.” Gözlerini kaçırmak istiyordu ama onun sakın bakışlarından koparamıyordu. “Biriyle tanıştım,” dedi. “Aslında annem aracılığıyla. Wes bir avukattı.” Minicik de olsa gülümsemeyi başardı. “O normaldi, en azından geçmişimdeki adamlarla, benim için son derece kötü olanlarla kıyaslandığında öyleydi. Bu yüzden bir deneyeyim dedim. Eğlenceli, çekici ve tatlıydı... Takım elbise giyerdi.” Yüzünü buruşturdu ve boğuk bir kahkaha attı. “Ailem ona hayrandı.”

Caleb’in derin bir nefes aldığını hissetti. “Ne oldu?”

“O...” Sadie gözlerini kapattı. “Bu gerçekten utanç verici.”

“Sadie, karşıdaki benim.” Elleri, yüzünde sıcak ve hassastı. “Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Evet, bunu anlamaya başlamıştı ama yine de ona tüm hikâyeyi anlatmayı hayal bile edemezdi. “Uyluğumdaki dövmeleeri görünce onlardan çok etkilendi ve ben de dövmeleerin yara izlerini kapattığını itiraf ettim.” Başını iki yana salladı, onun nasıl tepki verdiğini hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

“Umursamadığını söyle,” dedi Caleb. “Seni bu yüzden terk etmediğini söyle.”

“Hayır.” Sadie kederli bir kakhaha attı. “Onlar hakkında hiç bir şey söylemedi. Ama sonunda, karanlık tarafımı biraz fazla sevdiği ortaya çıktı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O, şey... İzlemek istedi.”

Caleb kaskatı kesildi. “Yani senin kendini kesmeni mi izlemek istedi?”

“Evet. Sanırım fetiş gibi bir şey.”

“Yüce İsa.” Caleb alnını onunkine bastırdı. “Sen...”

“Hayır.” Sertçe yutkundu. “İsteyerek olmadı. Bir gece kavga ettikten sonra, ben... Yalnız olduğumu sanıyordum ama içeri girmiş beni izliyordu. Ben... Bu özel bir şeydi, kendimi üzgün, savunmasız ve biraz da bunalmış hissediyordum ama onun izlediğini ve bundan gerçekten zevk aldığını fark edince korktum. Onu terk ettim.” Gözlerini kapattı. “Ama beni geriletmesine izin verdim.” Başını iki yana salladı. “Hayır, bu adil değil. Kendi kendimi gerilettim. Üçüncü yara izi buradan geliyor. Bir adamın beni o yere geri döndürmesine izin verdiğimi fark etmeden önce birkaç ay boyunca yine aynı düzene geri dönmüştüm. Bu yüzden bıraktım. Bu, tam olarak üç yıl ve bir ömür önceydi. Ya da bana öyle geliyor.”

“Bu yüzden mi kadın dövmeleleri ve yara izlerini örtme konusunda uzmanlaştın?” diye sordu Caleb.

Sadie omuz silkti. “Yara izi üzerine dövme yapmak kolay değil. Sadece ihtiyaç duyduklarında başkaları için de aynısını yapabilmek istiyorum.”

Caleb, adını usulca fısıldayarak onu öptü; dilini kullanmadan, sadece sıcak dudaklarıyla. “Bana hikâyenin bu kısmını paylaşacak kadar güvendiğin için teşekkürler,” dedi sessizce. “Bu güveni asla kırmayacağım. Henüz bizden emin olmadığını biliyorum

ama ben ikimiz için de yeterince eminim. Gerisini anlatmak için acele etme, hiçbir yere gitmiyorum.”

“Anlatacak daha çok şey olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü hâlâ gözlerindeler.”

Ve Caleb onu zorlamayacaktı. Karanlık bir tarafının olması onun için sorun değildi. Eğer ihtiyacı olan buysa, o tarafını kendine saklaması da sorun değildi. Sadie onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Parmak uçlarında yükselerek onun öpücüğüne kendininkiyle karşılık verdi. Dilin de dahil olduğu türden bir öpücükle. Yumuşak inlemelere, ısınan bedenlere, kıyafetlerin çıkarılmasına ve karşılıklı tatmin için yatağın üzerinde yuvarlanılmasına sebep olan türden bir öpücükle.

Bir saat sonra, Caleb sırtüstü yatmış uyuyordu veya belki de komaya girmişti. Tatmin olmuşa benziyordu ki Sadie öyle olduğunu biliyordu ve... Memnundu. Şüphe uyandıran da buydu. Caleb henüz bilmiyordu ama Sadie onun için doğru değildi. Çok yorgundu, çok inatçıydı, çok kırılmıştı...

“Beyninin tıkr tıkr işlediğini duyabiliyorum,” diye mırıldandı Caleb, gözlerini açmadan ona uzanırken. “Ne oldu? Aç mısın? Uykumda beni okşamak ister misin? Senin için buradayım, bebeğim.”

Uykulu sesinin derin kalitesi karşısında istemeden de olsa gülümsedi. Yarı uykudayken bile onunla tamamen uyum içindeydi ve bu, Sadie’nin sallanmakta olan güvenini yok etti. “Ben iyiyim. Seni rahatsız etmemek için diğer odaya geçeceğim.”

“Hayır.” Caleb onu çoktan kucağına alıp yatağa yatırmıştı. Genç kadının etrafındaki kollarını sıkarak yüzünü boynuna gömdü ve tekrar uykuya dalmadan önce onu hemen orasından öptü.

Sadie, o tamamen dalana kadar bekledi. Onu bu duruma soktuğu için kadınsı bir gurur hissederek sessizce yataktan kalktı.

Niyeti biraz dâha peynirli makarna yemekti ama mutfak masasının yanına gelince yavaşladı, çünkü Caleb'in dizüstü bilgisayarı açıktı ve odaya bir parıltı yayıyordu.

Sadie onun mahremiyetini ihlal etmek istemedi ama bakışları ekrana kaydı. E-posta programı açıktı ve kendine engel olamadı. E-postalardan birinin konu başlığı onu yakalayıp boğazını sıktı. Neredeyse nefes bile alamayacak noktaya gelmesine neden oldu. Bu neydi şimdi? Ayakları onu bilgisayarın hemen önünde durup konu başlığını okuyabilmesine yetecek kadar masaya yaklaştırdı:

Mercedes Lane, lütfen oku.

27. Bölüm

#AhHayırBunuYapmadı

Caleb ertesi sabah onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama uzanıp etrafındaki soğuk çarşafı hissettiğinde yalnız olduğunu biliyordu. Yatakta doğrulup dinledi. Ev sessizdi.

Lolipop bile gitmişti.

Neler oluyordu? Bunu, Sadie'nin korkup kaçmasını aştıklarını sanıyordu. Daha dün gece, birbirleriyle ilgili hiç olmadığı kadar çok şey paylaşmışlardı ve sonra yatağa gittiklerinde... Şehvetli, erotik anılar uzun bir süre hayallerini dolduracaktı.

Peki, neden tek kelime etmeden gitmişti? Ve Caleb yataktan kalkarken onun yere dağılmış kıyafetlerini gördüğünde kıyafetlerini bile almadan gittiğini fark etti. *Burada ne haltlar dönüyor?* Bir telefon mu gelmişti? Acil bir durum mu vardı? Telefonunu komodinin üzerinden kaparak ekranı açtı. Ondan gelen hiçbir şey yoktu, ne bir arama ne bir mesaj ne de bir e-posta. İş, Kel'den gelen bir mesaj ve Naoki'nin gece hemşiresinden –durumunda bir değişiklik olmadığına dair– gelen bir e-posta dışında hiçbir şey yoktu.

Caleb evin içini dolaştı ama içgüdüleri haklıydı. Sadie gitmişti. Hızla yatak odasına geri döndükten sonra, önceki geceden kalma eşofmanını ve tişörtünü giydi. Koşu ayakkabılarını giyip anahtarlarını aldı ve onun peşinden gitti.

Vardiyası için masaj salonuna gitmesi için henüz çok erkendi, bu yüzden Caleb onun evine gitti. Verandada durdu ve kapıyı çaldı.

İçeriden Lolipop'un çıldırma sesleri geldi. Köpek onun geldiğini biliyordu.

Ama Sadie kapıyı açmadı. Büyük ihtimalle onun geldiğini bildiği için.

Bu da neydi şimdi?

Havlamanın Sadie'yi delirteceğini bilerek yine kapıyı çaldı.

Sonunda kapı açıldı ve Sadie karşısında durdu, eve kıyafetsiz nasıl geldiğinin gizemi çözülmüştü. Caleb'in paltosunu giymiş ve belindeki kuşağı da sıkıca bağlamıştı. Bacakları ve ayakları çıplaktı. Saçları, tam da Caleb'in sevdiği gibi darmadağınktı ve ona sadece birkaç saat önce ellerini o saçların arasına nasıl soktuğunu hatırlatıyordu. Boynunda sakal yanığı gördüğünden epey emindi ama Sadie oraya baktığını görünce paltonun yakasını kapattı. "Biri bu gürültüde nasıl uyuyabilir?" diye sordu.

"Kapıyı açtıktan sonra uyuyabilirler."

Sadie kapıyı sertçe kapattı.

Tamam. Acil bir durum olmadığı belliydi ve dün gece biraz fazla yakınlaştıkları için de endişelenmemişti. Hayır. Ona başka bir şey yüzünden kızmıştı ama Caleb ne olduğunu bilmiyordu. Sadie onun dünyasını mümkün olduğunu bile bilmediği şekillerde sarsıyor, aynı zamanda onu çileden çıkarıyordu. Bu oyundan bıkan Caleb, cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı ancak Sadie içeriden zinciri de bağlamıştı.

"Üzgünüm ama cehennem henüz donmadı, o yüzden hayır."

"Bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Sanki bilmiyorsun da."

"Hav!"

Caleb aşığı bakınca Lolipop'un ona mutlu gözlerle baktığını ve kuyruğunu salladığını gördü. En azından onu gördüğüne sevinen bir dişi vardı.

Ama sonra köpek kaldırılıp gözden kayboldu. "Sadie..."

"Git buradan."

"Bekle." Kapı tam kapatılırken ayağını araya soktu. Astronotlar için tasarlanmış olan spor ayakkabılarını giydiği için minnettardı, çünkü böylece Sadie ayağını ezemeyecekti. "Konuş benimle," dedi. "Neler oluyor? Birkaç saat önce yatağında nefes nefese adımlı soluyordun ve..."

"Adını kesinlikle *solumadım*."

"Evet, yaptın. Ve yalvardın, tatlı tatlı."

Zincirli kapının arasından görebildiği tek göz kısıldı. "Hey," dedi Sadie. "Sen de yalvardın, biliyorsun."

"Evet," diye kabul etti Caleb. "Sonrasında birbirimizin kollarında uyuyakaldık ama tek başıma uyandım ki bu çok garipti, çünkü bırak yataktan kalkıp eve gidecek kadar –hem de kıyafetlerin olmadan– dinç olmayı benden önce asla uyanmazsın sen. Yani bu da yanmış gibi kaçtığın anlamına geliyor. Sana tekrar soracağım, neler oluyor?"

"Ne yaptığını gördüm." Sadie zinciri çözüp kapıyı açtı. Caleb, onun paltonun altına kalçasına kadar inen tişörtlerinden birini giydiğini şimdi görüyordu. Gözleri öyle duygu yüklüydü ki genç adamın nefesi kesildi. Öfke ve kesinlikle acı vardı, adamı mahveden de oydu.

"Sadie," dedi usulca. "Ne gördüğünü söyle, ne yaptım?"

"Bir e-postan vardı. Konu başlığında, *Mercedes Lane, lütfen oku*, yazıyordu."

Caleb donup kaldı. Açılmamış e-postasını nasıl görmüş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ta ki dizüstü bilgisayarını mutfak masasında bıraktığını hatırlayana kadar.

Sadie onun yüzünü izliyordu. “Yani doğru.”

“Düşündüğün gibi değil,” dedi. “Ben...”

“Hayır. Sakın açıklamaya çalışma. Şimdi ben polisi aramadan önce lanet olası ayağını çek.”

Ayağını çekmesine neden olan tehdit değildi. Caleb ayağını çekmişti, çünkü Sadie’nin gözleri şüpheli bir şekilde parlamış ve nefesi sıklaşmıştı. Caleb onun kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordu ve bu olurken zorbalığa uğruyormuş gibi hissetmesine gerek yoktu. “Tamam,” dedi, ayağını geri çekerken ellerini kaldırarak. “Ama...”

Ama falan yoktu, çünkü kapı bir kez daha yüzüne çarpmıştı.

Ne yapacağına karar veremeden, kapı tekrar açıldı ve paltosuyla tişörtü yüzüne çarptı. Sonra tatlı çıplak kıcının güzel kıvrımlarını gözler önüne seren Sadie, kapıyı bir kez daha yüzüne çarptı.

Sadie kıyafet almak için doğruca yatak odasına gitti. Her yeri açıktayken kontrolü sağlamak çok zordu. Eline gelen ilk şeyleri, siyah ve gri renklerdeki kamuflaj desenli tayt ile kaşkorseyi çekip aldı ve iliklerine kadar donduğu için bir de kot ceket ekledi.

Lolipop koşarak yanma geldi ve ona ulaşmak için yerde çırpınan pençelerin küçük pırtırtısını duyan Sadie’nin gözleri doldu. Değerli küçük köpeği ayaklarının dibine oturdu ve ciddiyetle ona baktı, kocaman köpek gözleri endişeyle doluydu.

“Merak etme,” dedi. “Benim ondan ayrılmış olmam senin de ayrıldığın anlamına gelmez. Senin için hiçbir şey değişmeyecek, söz veriyorum.”

Kapısı çalınınca yüzünü buruşturdu. “Tanrım, kim geldi acaba!” Gözetleme deliğinden baktı ve içini çekti.

“Dosyayı hiç açmadım,” dedi Caleb kapının ardından.

“Ama dosya *sende*. Sana kendimle ilgili anlattıklarımın inancak kadar bana güvenmedin.” Kapıyı açtı. “Beni olduğum gibi kabullenmedin.”

“Bir dakika bekle,” dedi Caleb. “Beni her zaman olduğum gibi kabullendiğini mi söyleyeceksin?”

“Evet.”

Caleb ona uzun uzun baktı. “Beni tanıdığın ilk yıl boyunca bana Takım Elbiseli dedin.”

Caleb haklı olmasına rağmen, bu, Sadie’yi daha da sinirlendirdi çünkü kendi hatalarını suratına çarpan biriyle asla başa çıkamamıştı. Burada hatalı olan oydu, kahretsin.

“Sadie,” dedi Caleb sessizce. “Ablalarımın çok uzun zamandır hayatıma giren yeni insanları araştırdıklarını biliyorsun. Bu elbette bir sorundu ve farkına varır varmaz onları dururdum. Ki sen de o zaman bana Kayla’nın seni takip ettiği fotoğraflarla geldin. Bunun yüzünden zaten kavga ettik. Dosyanın içeriğini görmedim. Görmek de istemedim.”

“Ama dosya *sende*. Bana söylemedin bile.”

“Söylemeliydim,” dedi Caleb. “Söylemediğim için çok üzgünüm, bu hatayı bir daha yapmayacağım. Dosyayı asla okumadım, Sadie.” Gözlerinin içine baktı ve yüzüne ümitsiz bir bakış yerleştirdi. “Bana inanmana ihtiyacım var.”

Hayır, bu çok büyük bir istekti. “Beni takip ettirmedigine yemin ettin,” dedi. “Ve ben de sana inandım.”

Ve asıl sorun da buydu. Sadie ona güvenecek kadar aptaldı. Aniden onun için yeterince iyi olmadığını hissettiğini fark ederek şok oldu; bu, genç kadının uzun zamandır yaşamadığı bir histi. Botlarını giydi, çantasını omzuna astı ve Lolipop’un tasmasını Caleb’a uzattı. “Bugün senin günün ve onu senden almak

istemiyorum,” dedi: Eğilip köpeğe sarıldı ve “Yarın görüşürüz, be-beğim,” diye fısıldadı. Sonra tekrar doğruldu. “Hoşça kal, Caleb.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı.”

“Ama burası senin evin.”

“Evet, yani evden çıkarken kapıyı kilitlersen memnun olurum. Döndüğümde burada olma.”

28. Bölüm

#HiçŞakamYok

Caleb, kötü kararlar vermekten ve aktif olarak aptallık etmekten kaçınmak için hayatı boyunca çok çalışmıştı.

Ama bu kez işi batırmıştı ve bunu biliyordu.

O dosyaya sahip olmanın Sadie'ye nasıl görüneceğini gerçekten düşünmemişti. Bunu hiç düşünmemişti çünkü onu okumak gibi bir niyeti yoktu. Ancak bunu ona söyleyerek canını yakmıştı.

Bir hata yapmıştı, kötü bir hata ve bunu düzeltmek zorundaydı. Sadie'nin isteğini onurlandırmak istediğinden, bunu henüz tam olarak nasıl yapacağından emin olmayarak ofise gitti. Planı, tüm programını iptal edip Sadie'nin gönlünü nasıl alacağını bulmaktı. Onu, tam bir aptal olmasına rağmen bir şans vermeye değer olduğuna bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu.

Cep telefonu gelen bir aramayla çaldığında ofislerin olduğu çatı katındaki asansörden çıkıyordu.

Sadie.

Telefonu o kadar hızlı açtı ki başı döndü. "Sadie," dedi büyük bir rahatlamayla. "İyi misin?"

Yumuşak bir iç çekiş duydu.

"Tamam," dedi. "Değilsin. Neredesin, yanına geleceğim ve..."

“Hayır. Gelme, ben... İyiyim ama bunu yapmak istemedim. Seninle bu tartışmayı yapmak istemedim ama yapmak zorunda olduğumu şimdi fark ediyorum.”

İçine kötü şeyler olacağına dair bir his doğan Caleb’ın dizleri titredi. “Sadie...”

“Artık eskiden olduğum aynı kişi değilim, bunu bilmeni istiyorum,” dedi. “Büyüdüm ve hayatıma devam ettim, eskiden olduğum kişiyle tanımlanmak istemiyorum.”

Asansörden ofisine kadar, hepsi mesai başlamadan önce ondan bir parça isteyen iki yöneticisi ve bir kız kardeşi tarafından takip edilirken onun kısık sesini duymakta zorlanıyordu. Hepsine kafasını sallayarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu işaret etti ve sonra kendini ofisine kapattı. “Hiç kimse eskiden olduğu kişiyle tanımlanmamalı,” dedi ona.

“Eskiden kim olduğumu bilmediğin zaman bunu söylemek kolay,” diye karşılık verdi Sadie. “Elindeki dosyada... Hiç açığa çıkmasını istemediğim şeyler, insanların benim hakkımda düşündüklerini değiştirecek şeyler var. *Senin*, benim hakkımda düşündüklerini değiştirecek şeyler.”

Sienna, ofisinin kapısını açıp içeri girmeye çalıştı ama Caleb dışarı çıkması için ona işaret etti. Bu sefer kapıyı kilitledi. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti ama şu anda umurunda değildi. “Sadie, bana göre sen, o lanet dosyanın söylediği şey asla olamazsın ve olmayacaksın,” dedi ona. “Dosya bilgisayarımdan silindi. Aslında sunucumdan silindi.” Sabah ilk iş bunu yapmıştı. “Artık ben de dahil kimse göremez, sana söz veriyorum.”

Bir duraklama oldu ve Caleb, onun, dosyayı gerçekten hiç okumadığı ve asla da okumayacağı konusunda dürüst davrandığı gerçeğini dikkate almasını umdu.

“Ama kız kardeşlerinden en az biri içindeki her şeyi biliyor,” dedi Sadie.

Gözlerini kapattı. Bu doğrudu ve ona yalan söylemeyeceğine söz vermişti. “Evet. Ama...”

“Gördün mü, durum şu ki sırlarla bu iş yürümez,” dedi Sadie. “Biz... Ablan benim hakkımda senin bilmediğin şeyleri bilirken bu işi yürütemeyiz.”

“Bu umurumda değil,” dedi Caleb.

“Ama benim umurumda,” dedi Sadie. “Sırlar acı verir, Caleb. Ailenle ilişkinin bozulma sebebi olmak istemiyorum. Sana kendimi kestiğimden bahsetmiştim. On beş yaşımdayken ailemin beni nasıl yakaladığından. Nasıl korktuklarından.” Titrek bir nefes aldı. “Sana yardım almaya zorlandığımı söylemiştim.”

Hayatının o döneminden bahsederken *zorlanma* kelimesini ikinci kez kullanmıştı. Caleb oturdu –tekrar– çünkü Sadie’nin ona neyi gözden kaçırdığını söyleyeceğini ve bundan hiç hoşlanmayacağını anladı.

“Sana söylemediğim şey, 5585 düzenlemesi altında alıkonulduğumdu,” dedi. “Bu bir psikiyatri kliniğinde...”

“Küçükler için,” dedi Caleb sessizce, sessiz kalmak dışında her şeyi hissederken. 5585 düzenlemesi, en az yetmiş iki saat boyunca alıkonmayı gerektiriyordu ve bu, reşit olmayanın rızası dışında da yapılabilirdi. Risk altında olan ya da kendilerine karşı tehlike arz eden biri için bu iyi bir şeydi. Ama intihara meyilli olmayan, sadece kafası karışmış ve onu anlamayan bir aileyi nasıl yönlendireceğini bulmaya çalışan bir genç kız için bu... Yüce İsa. Caleb hayal bile edemiyordu. Korkunç demek muhtemelen yetersiz kalırdı. “Seni orada ne kadar tuttular?” diye sordu, duygularını sesinden uzak tutmayı başaramayarak.

“İlk yetmiş iki saat sözde sinir krizimi değerlendirmek içindi,” dedi Sadie. “Ama ben...” –neşesiz bir kahkaha attı– “inatçı biri olduğum ve iletişim kurmayı reddettiğim için, doktorlarımı kendim için tehlike arz etmeyeceğime ikna edene kadar on dört gün daha bekletildim.”

Her hareketinize karar veren doktorlarla garip bir yerde iki hafta geçirmek ve hiçbir şey üzerinde söz veya kontrol sahibi olmamak... Herkes için bu bir kâbus olurdu. Sadie gibi alışılmışın dışına çıkan, hayatı boyunca yanlış anlaşılmış ve yanında kimse-si yokmuş gibi hisseden bir kız için bu onu neredeyse öldürürdü.

“Eğer tüm bunlardan önce tescilli bir deli değildiysem bile,” dedi, “sonrasında öyle olmaya çok yakındım.”

Sadie'nin sesi bomboş geliyordu. Caleb onun adına inanılmaz öfkeli ve harap olmuş hissediyordu. Ve her şeyi ona tekrar yaşattığı için midesi bulanıyordu. “Sadie...”

“Sanırım böyle bir şey tam da insanların bir kenara ayrılmasını gerektiren bir şey, değil mi?” diye sordu. “Beni ayrılmış say, Caleb.”

Sonra bağlantı kesildi.

Tanrım. Bunu o yapmıştı. Aralarına mesafe koymuş ve Sadie'nin ona güvenemeyeceğini hissetmesine neden olmuştu. Bunun bedelini ödemek zorundaydı. Ofisinin kapısını açtı. Şüphelendiği gibi, Sienne neredeyse içeri düşüyordu.

Sienne onun yüzüne bir kez baktı ve kapıyı arkasından kapattı. “Ne oldu?”

Caleb burun kemerini sıkarak derin bir nefes aldı.

“Bana nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışacağın kadar kötü mü?” diye sordu Sienne.

“Hayır, seni öldürüp nasıl paçayı kurtaracağımı bulmaya çalışıyorum.”

Sienne takvimine bakıyormuş gibi yaptı. “Üzgünüm. Bugün öldürülecek vaktim yok. Gelecek haftaya ertelemek ister misin?”

“Yapma.”

Sienne, kardeşinin ses tonu üzerine şakayı bırakıp ona baktı. “Ne oldu?”

“Görev tamamlandı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunu sen yaptın. Korunduğumdan emin olmak istedin ve bunu başardın. Çünkü Sadie bana gönderdiğin dosyayı bulunca beni terk etti.”

“Kahretsin.” Sienne odanın içinde ilerledi ve masasının önündeki koltuğa oturdu. “E-posta uygulamasında ne işi vardı ki?”

“Dizüstü bilgisayarım mutfak masasının üzerinde açık duruyordu.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Sienne. “Seni korumak için onlarca önlem alıyoruz ve sen, bilgisayarını herhangi birinin eline geçirebileceği bir yerde açık bırakmak gibi aptalca bir şey mi yapıyorsun? Cidden mi?”

“O herhangi biri değil, Sienne. Sadie.”

“Tamam,” dedi Sienne. “Bu kötü olmuş ama eminim ki açıklarsan...”

“Tam olarak neyi açıklayacağım? Ona bunu yapmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen, senin gidip de onun tüm hayatını ordudan bile daha detaylı bir şekilde incelediğini mi?”

“Çok saçma bir söz vermişsin.”

“O dosya, geçmişiyile ilgili kötü anıları geri getirdi, çok kötü. Ve hepsini bildiğine eminim.”

Sienne’in ifadesi yumuşadı. “Sana anlattı mı?”

“Anlatmaya mecbur olduğunu hissetti. Seninle benim aramızda bir sır olmak istemedi.”

Sienne içini çekti. “Lanet olsun.” Başını iki yana salladı. “Ondan hoşlandım. Ondan çok hoşlandım.”

“Beni terk etti.”

“Ah, Caleb. Çok üzgünüm. Belki onu ararsam...”

“Bunu aklımdan bile geçirme,” dedi Caleb. “Senden istediğim tek şey bu işe karışmaman.” Telefonu çaldı. Sabahtan beri sürekli

alıyordu ki bu alişilmadık bir şey değildi. “Bugünkü prog-
ramlarımı iptal ediyorum. Sadece sana bağırmaya geldim. Ben
gidiyorum...”

“Bütün programını iptal edemezsin. Ya da en azından bu
sabahki programını iptal edemezsin. NASA’dan gelenler çoktan
toplantı odasındalar. Anlaşmayı imzaladıktan sonra Sadie’ye
gidebilirsin.”

“Hayır. Hemen şu dakikadan itibaren sorumlu sensin.”

Sienna’in ağzı açık kaldı. “Toplantıdan mı?”

“Tüm projeden. Daha fazla sorumluluk almak istiyordun, ba-
şardın.” Caleb kapıya yöneldi. “Bunu mahvetme.”

“Ama...”

Aması falan yoktu. Caleb kapıyı kapatıp asansöre bindi.
Sadie’yi bulacak ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Sadie, Caleb’la görüşmeyi sonlandırdıktan sonra masaj salonun-
dan çıktı ve avluya doğru ilerledi. Bir sonraki müşterisi gelene
kadar bir saati vardı ki bu iyiydi çünkü yemeğe ihtiyaı vardı.
Kalp kırıklığının bildiği tek tedavisine...

Aslında kalp kırıklığını hiçbir şey tedavi edemezdi ama ha-
yatta kalmasına yardımcı olabilirdi.

Doğruca Ivy’nin taco kamyonuna gitti. Önceden mesaj atmış-
tı, bu yüzden Ivy onu bekliyordu. şu anda, Taco Kamyonu erken-
den işe başlıyor, sadece kahvaltı ve öğle yemeği servis ediyordu.
Öğleden sonra kapanıyordu. Sadie geldiğinde, Ivy önündeki iki
müşteriye hizmet etmeyi bitirdi ve ona yumurtalı, patatesli, cho-
rizo’lu bir taco verdi.

En sevdiğiydi. Sadie gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Kahretsin,” dedi Ivy. “Durum düşündüğümden daha ciddi.”
İkinci bir taco daha ekledi. “Messeseden.” Kamyonun dışına

çıktı ve müşterilerinin sık sık oturup yemek yediği iki piknik masasını sildi. “Bana her şeyi anlat.”

“Bana ihanet etti.”

“Ne?” diye sordu Ivy büyük bir şaşkınlıkla. “Caleb mı?”

“Hayır, diş perisi. *Evet, Caleb!*”

Ivy hiçbir ayrıntıyı bilmeden hemen onun tarafında yer aldı, gerçek bir arkadaştı. “Alçak herif!” dedi öfkeyle. “Neden erkeklerin aynı anda birden fazla kadınla yatması gerekiyor ki? Hiç anlamadım...”

“Hayır.” Sadie başını iki yana salladı. “Başkasıyla yatmadı.”

Ivy’nin kafası karışmış görünüyordu. “Tamam. Öyleyse ne yaptı?”

“Kız kardeşlerinin benim hakkımda araştırma yapmasına izin verdi. Derin bir araştırma.”

Ivy masayı silmeyi bırakıp ona baktı. “Anlamıyorum.”

“Kredi başvurusu yapıyormuşum gibi beni incelediler ama bu kredi için değildi, Caleb Parker’la çıkmaya layık olup olmadığını anlamak içindi!” Sadie hem ağzını tıka basa dolduruyor hem de ağlıyordu. “Sadece çok kızgınım.”

Ivy bir yığın peçete getirdi ve ona bir dakika izin verdi. “Tatlım, onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Adam... Elon Musk gibi bir şey. Ve böyle bir adam söz konusu olunca tehlike de olan çok şey vardır. İnsanlarının neden çok ama çok dikkatli davrandığını kesinlikle anlayabilirsin.”

Sadie yemeye devam etti.

Ivy bir an için onu izledi, sonra yanına oturdu. “Sadie...”

“Selam,” dedi bir adam, yemek kamyonuna gelerek. “Taco’ya ihtiyacım var.”

“Benim de bir milyon dolara ihtiyacım var,” dedi Ivy.

“Ciddiyim.” Adam ellerini beline koydu. “Senin yumurtalı, avokadolu, taze peynirli ve chipotle soslu tacolarını yemeden işe gidemem. Başka bir yerde böylesini bulamam.”

Ivy başını salladı. Bu tepkiyi çok alıyordu. “İki dakika,” dedi. “Beklemeye değecekler, söz veriyorum.” Sadie’ye geri döndü. “Tamam,” dedi hızla ve sessizce. “Sadece dinlemeni ve bir dakika tepki vermemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Sadie kendinden emin olmadığı için yemeğinden bir ısırık daha aldı.

“Gerçekten korkman ve belki de bir çıkış yolu arıyor olman mümkün mü?” diye sordu Ivy.

Aniden doyan Sadie taco’sunu bıraktı. “Hayır.” Duraksadı. Kafasını masaya vurdu. “Belki, evet.”

“Ayy!” Ivy onun sırtını okşadı. “En iyilerimiz bile korkar.”

Sadie başını kaldırdı. “Hepimiz değil. Caleb kendini toparladı. Şeytanlarıyla yüzleşti ve onları yendi. Karanlığın onu ele geçirmesine izin vermedi. Hayatına devam ediyor. Onda berbat olan hiçbir şey yok, tek bir şey dışında.”

“Nedir o?”

Sadie gözlerinin dolduğunu hissetti. “Sanırım beni seviyor.”

Ivy ona baktı ve sonra onu bekleyen adama döndü. “Biliyor musun? Bunu beş dakika yapmamız gerekecek.” Sadie’ye bakmak için geri döndü.

“Kapa çeneni,” dedi Sadie.

“Ben bir şey söylemedim.”

“Gözlerinle söyledin.”

Ivy gülümsedi. “Tamam, madem bu kadar zekisin, ne söyledim o zaman?”

“Tamamen aşırı tepki gösterdiğimi ve bunu kesinlikle başıma gelen en iyi şeylerden birinden kaçmak için bahane olarak kullandığımı.”

“Hey,” dedi Ivy, ellerini kaldırarak. “Hepsini sen söyledin.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.” Sadie kafasını bir kez daha masaya koydu ve bu defa birkaç kez de vurdu.

“Dur, bir şeyleri gevşeteceksin.” Ivy elini Sadie’nin alını ile masaya kaydırdı. “Bak, ikimiz de tamamlanmak için hayatımızda birine ihtiyacımız olmadığını biliyoruz ama dürüst olalım. Karanlık taraflarını bilen ve korkup kaçmayan birine sahip olmak...” Başını iki yana salladı. “Gelmiş geçmiş en büyük hediye.”

“Bunu kişisel deneyimlerden mi biliyorsun?” diye sordu Sadie, olmadığını bilerek. Ivy’nin geçmişi iyi ya da kolay değildi ve muhtemelen Sadie’den çok daha karanlıktı ki bu bile çok şey söylüyordu.

“Kişisel deneyimlerimden değil,” diye itiraf etti Ivy. “Bir sürü harika aşk romanı okumaktan. Ama bu, söylediklerimi daha az doğru yapmaz.”

“O haklı.” Bu, hâlâ chipotle soslu taco bekleyen adamdan gelmişti. “Karım her zaman aşk romanları okur. Onlardan çok şey öğreniyor. Özellikle de yatak odası konusunda.”

Ivy eğlenmiş görünüyordu. “Aferin sana,” dedi ona. Sonra Sadie’ye baktı. “Kalbinin sesini dinlemelisin.”

“Ve özel kısımlarını,” dedi adam.

“Bu gerçekten de çok doğru,” dedi Ivy ve Sadie’ye döndü. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Ivy ellerini beline koydu.

“Tamam, tamam,” dedi Sadie. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Arkadaşı gözlerini kısıtı. “Gerçekten mi?”

“Elbette.”

Ivy başını salladı. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Sadie’nin gözleri doldu. “Hayır,” diye fısıldadı.

“Yüreğinin götürdüğü yere git.”

“Ve özel kısımlarının,” dedi adam tekrar. “Bu da önemli.”

Sadie ayağa kalktı ve teşekkür ederek Ivy’ye sarıldı. Chipotle sos adama sarılmadı ama adam yumruğunu uzattığı zaman dayanışma içinde yumruğunu onunkiyle tokuşturdu.

“İyi şanslar,” dedi adam tatlı bir samimiyetle.

Buna ihtiyacı olacaktı, çünkü gerçek şuydu ki yüreğinin –çok fazla kullanmadığı, aslında hiç dinlemediği bir organın– götürdüğü yere nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Caleb, Pasific Pier’e giden yol üzerindeki bir çalışma nedeniyle trafikte kaldı. Kalan son birkaç kilometreyi yürüyerek daha hızlı gidebilirdi. Avludan geçip masaj salonuna doğru ilerlerken Sadie’yle telefonda konuşmasından bu yana bir buçuk saat geçmişti.

Çoğu zaman duygularının onu ele geçirmesine izin vermezdi. Bu, hem zarar veriyordu hem de enerji kaybediydi. Ama duyguları artık onu ele geçiriyordu.

Masaj salonuna girdi ve yaklaşık on beş kadının kafası ona doğru döndü. Kadınlar, *DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, ELLE* yazan uçan balonların altındaki yumuşak kanepelerde oturup şampanyalarını yudumluyorlardı.

Harika.

Sadie de onlarla birlikteydi. Masaj salonunda onları nelerin beklediğini anlatırken bir elinde salonun broşürünü ve diğerrindeyse kadınlara servis ettiği bir şişe şampanyayı tutuyordu.

Caleb'ı görünce cümlelerin ortasında durdu ve şaşırılmış bir şekilde ona baktı.

Ve bu, mutlu olmayan türde bir şaşkınlıktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Caleb tereddüt etti, çünkü Dizüstüne Çökme Projesi'yle ilgili stratejisini hâlâ geliştirmemişti ve ani sessizlikte kadınların fısıltılarını duyabiliyordu.

“Başı dertteymiş gibi görünüyor...”

“Onun gibilerin başı hep belada olur.”

“Her zaman çok zeki olduğunu düşünmüştüm...”

Caleb onları görmezden geldi ve sadece Sadie'ye odaklandı. “Konusabilir miyiz?”

Tüm bakışlar Sadie'ye döndü.

“Çalışıyorum,” dedi genç kadın, broşürü ve şampanyayı işaret ederek.

“Bekleyebilirim.”

Sadie başını iki yana salladı. “Burada işim bittikten sonra Canva'sa geçeceğim.”

“Sonra seni eve bırakabilirim.”

“Arabamı geri aldım, unuttun mu?”

Genç kadın isterse ondan sonsuza kadar kaçabilirdi. İkisi de bunu yapacak kadar inatçı olduğunu biliyorlardı. Ve Sadie onu ne kadar uzun süre başından atmayı başarırса, birbirleri için ne anlama geldiklerini unutmaları da o kadar kolay olurdu. Bu da demek oluyordu ki, Caleb ona şu anda ulaşmalıydı ve geçmişinde ne yaşarsa yaşasın hayatındaki en önemli şey olduğunu onun bildiğinden emin olmalıydı.

Ve hepsini canlı bir seyirci kitlesinin önünde yapmalıydı.

Derin bir nefes aldı. “Bir hata yaptım,” dedi Caleb. “Büyük bir hata. Muhtemelen çok daha fazlasını yapacağım çünkü şey... Ben bir

erkeğim ve aynı zamanda bazen de aptalım. Ama inanılmaz derecede üzgünüm ve olanları geri alabilseydim bunu yapardım. Seni seviyorum, Sadie. Delicesine. Bence sen de beni seviyorsun.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye fısıldadı gruptan biri.

“Kahretsin, onu *ben* bile seviyorum ve zaten mutlu bir evliliğim var,” diye fısıldadı bir başkası.

Caleb sadece Sadie’ye odaklandı. “Sahip olduğumuz şey, benim aptalca hatam yüzünden bitmeyecek kadar önemli,” dedi. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

Kimse kıpırdamadı. Kimse gözünü kırpmadı. Sadie de dahil.

“Belki de aptal olduğun kısmı tekrar söylemelisin,” diye öneride bulundu biri yardımsever bir şekilde. Tina olabilirdi.

Sadie alt dudağını ısırarak ayağa kalktı. “Bize bir dakika izin verin.”

“Dostum, bu işi dışarıya taşıyacak,” diye şikâyet etti biri. “Kaçıracağız.”

“Merak etme, pencereler açık,” dedi başkası.

Sadie pencereleri çarpacak kadar sertçe kapattı ve sonra Caleb’a ön kapıya gelmesini işaret etti. Genç adam onunla dışarı çıktı ve kapı kapanmadan önce içeriden duyduğu son şey, “Cesedinin hiç bulunamayacağına bahse girerim,” oldu.

Sadie, hayatı boyunca sakın kalmak, ne zaman telaşlandığını kimsenin bilmediğinden emin olmak için çalışmıştı ama şu anda tüm yetenekleri onu terk etmişti.

Caleb sadece hata yaptığını kabul edip bunun için özür dilemekle kalmamıştı, aynı zamanda hatasını telafi etmek istiyordu. Ama bu bile söylediklerinin gölgesinde kalmıştı.

Caleb onu seviyordu.

Hatta bunu bir sürü insanın önünde söylemişti. Ne duygularından ne de bunu başkalarının öğrenmesinden korkuyordu.

Bunun büyüklüğü –Caleb *onu* seçmişti!– kalbinin bir sürü duyguyla dolup taşmasına neden olmuştu. Öyle ki zar zor nefes alabiliyordu ve konuşamıyordu ama denemek zorundaydı. “Birincisi,” dedi, “hata yapan tek kişi sen değilsin.”

Adamın dikkatini kesinlikle çekmişti. Caleb’in gözleri onu esir aldı, tüm vücudu hareketsiz kaldı. “Değil miyim?”

Sadie yavaşça kafasını salladı. “Olanları, kaçmak için bahane olarak kullandım. Ve aslında, bu seninkinden çok daha büyük bir hata. Çünkü senin hatan, bana, bize olan inancını gösteriyordu. Benimkiyse inanç *eksikliğini*. Ve bunu böylesine kötü yapan şeyde bu, çünkü doğru değil. Sana, bize inanıyorum. Sadece korkmuştum.”

“Sadie,” diye soludu sessizce, elini uzatıp onu kendine çekerek. “Korkmanı anlıyorum. Sahip olduğumuz şey ikimizi de şaşırttı, yalnız değilsin. Ama şunu bilmelisin ki bana kendi hakkında, geçmişin hakkında anlattığın veya söylemediğin her ne varsa... Hiçbiri senin hakkındaki fikrimi değiştiremez. Aksine, yaşadıkların senin için daha fazlasını hissetmeme neden oluyor. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin.”

Sadie umut etmekten korkarak ona baktı. “Ben de bir sürü hata yapacağımdan eminim. Bu şekilde programlandım...”

“Programlanmana bayılıyorum.” Caleb ona sarıldı ve Sadie onun omzunun üzerinden, güneşin vurduğu sıcak bir yerde yatan ve fiziksel olarak yeri değiştirilene ya da alev alana kadar hareket etmeyi planlamıyormuş gibi görünen Lolipop’a baktı.

Sadie de Caleb’in kollarındayken aynısını hissediyordu.

“Benim için ne ifade ettiğinin farkında mısın?” diye sordu Caleb, elini genç kadının ensesine kaydırıp başparmağıyla çenesini yukarı kaldırarak. “Her şey,” dedi yürek hoplatan bir sesle. “Sen benim *her şeyimsin*. Seni sonsuza dek korkutup kaçırmış olabileceğim gerçeğiyle nasıl yüzleşeceğimi bilemedim.”

Sadie'nin boğazında çok da küçük olmayan bir yumru oluştu. Ona olan duygularını görmezden gelmek için öyle çok zaman harcamıştı ki karşılığında onun duygularını görmezden gelmeyi de başarmış gibiydi. Bunun sadece bir eğlence olduğuna kendini ikna etmişti ama çok daha fazlasıydı. Hayatında bu adama sahip olduğu gerçeği karşısında hayrete düşerek başını salladı. "Sevdiğim adamın neredeyse hayatımdan çıkıp gitmesine izin verdiğime inanamıyorum."

Caleb birden durdu ve onun yüzünü görmek için geri çekildi. "Beni seviyor musun?"

Sadie bu sözleri söylemenin getirdiği şaşkınlıkla donup kalınca genç adam gülümsedi. "Seviyorsun," diye soludu. "Beni seviyorsun."

Sadie alnını onun göğsüne bastırdı. "Belki biraz."

Adam onu kucağına aldı. "Beni seviyorsun."

"Evet," diye fısıldadı Sadie dehşete kapılarak. Kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum, tamam mı? Hiç istememiştim ama kalbimin tüm kırık parçalarının kendilerini sana verdiğini hissetmeye devam ettim. Bu çok korkutucu, Caleb," dedi, adamın gülümsediğini görünce. "Daha önce bu parçaları kimseye vermedim, en azından onları koruyabilecek ve onlara değer verecek birine."

Caleb onu nazıkçe öptü. "Seni bırakmayacağım Sadie, söz veriyorum. Bana bütün parçalarını ver, sahip olduğun her şeyi alabilirim." Onu tekrar öptü, uzun uzun, ta ki Sadie nefes nefese kalmış bir halde geri çekilene kadar.

"Şimdi barışma seksi yapacağız, değil mi?" diye sordu umutla.

"Sadie, bu sadece bir tur barışma seksinden çok daha fazlasına gidiyor," dedi Caleb, heyecan verici derecede boğuk bir sesle.

Genç kadının yüreği hopladı. "İki tur barışma seksine mi?"

Caleb gülümsedi. “Çok daha fazlasına.”

Alt dudağını ısırarak ve adamın bakışlarındaki sevginin tadını çıkararak ona baktı. Bundan asla sıkılmayacaktı. “İstedğim kadar barışma seksine mi?”

“Evet,” dedi Caleb seksi bir kahkahayla. “Ama benden barışma seksinden çok daha fazlasını istediğini söyle.”

“İstiyorum,” dedi Sadie, şimdi çok daha ciddiymiş. Parmaklarını genç adamın saçlarının arasına kaydırarak başını kendine çekti. “Her şeyi istiyorum.”

Sonsöz

Birkaç hafta sonra

Düğün tüm hızıyla devam ediyordu. On dakika önce Sadie, dans pistinin kenarında durup Clara ve Greg'in birbirlerinin kollarında yavaş yavaş dans etmelerini izliyordu. Annesi yanına gelmişti ve onları birlikte izlemişlerdi.

"Bu gece çok hoş görünüyorsun."

Sadie şaşkınlıkla annesine bakmıştı.

Sonra Caleb'in geldiğini ve kollarının beline sarıldığını hissetti. Genç adam başını eğip kulağını dişledi. Sadie'nin tüm vücudu titremeye başladı ve sonra bir de bakmıştı ki düğüne ara vermişlerdi.

Şimdi Caleb, genç kadının kalçasını sertçe sıkarken ona sıkıca sarılıyordu. Sonunda nefes nefese kalmadan konuşabildiklerinde, "Bir gün bu noktaya geleceğimizi biliyordum," dedi.

"Audi'nin arkasında çırılçıplak ve terden sırılsıklam olmuş bir halde yatacağımızı mı?" diye sordu Sadie.

Caleb güldü. "Evet ama ben başka bir şeyden bahsediyordum." Çok da uzakta olmayan bir yerden müzik sesi yükselirken, genç kadının nemli saçlarını okşayarak yüzünden çekti. "Bundan ister misin Sadie?"

"Audi mi?"

Caleb gülümsedi. “Düğün. Ama istediğin arabayı almaktan da mutlu olurum.”

Adamın dudaklarındaki sıcak gülümsemeye rağmen son derece ciddi olan bakışlarını incelerken Sadie’nin kalbi göğsünde tekrar hızla çarpmaya başlamıştı. “Az önce bana evlenmek isteyip istemediğimi mi sordun?”

“Eğlenceli olabilir,” dedi Caleb.

“Sen deli misin?”

Caleb gülümsedi. “Belli ki.” Cebinden küçük, siyah, kadife bir kutu çıkardı ve ona uzattı. “Ama bunun bizi neden durdurması gerektiğini anlayamıyorum.”

Genç kadının ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım!” Beyninden ayrı hareket eden parmakları siyah kutuyu onun elinden alıp kapağını açtı. Ve sonra muhteşem, beyaz –ve ah kalbim, aynı zamanda siyah– bir pırlanta yüzüğe bakıyordu.

Caleb yüzüğü yavaşça parmağına taktı. “Sence uygun mu?”

Sadie ona baktı. “*Sen* bana çok uygunsun.”

Genç adam gülümsedi ve onu şefkatle öptü. “Bu bir evet mi?”

“Evet.” Kelime ağzından çıkar çıkmaz, Sadie’nin içini bir sıcaklık kapladı. Sıcaklık ve her zaman uzaklarda tuttuğu bir umut. “Endişelenmen gerektiğinin farkındasın, değil mi?” dedi, Caleb’in sersem gülümsemesi karşısında.

“Endişelenmiş hissetmenin tam tersiyim. Hiç olmadığım kadar rahat ve mutluyum.” Caleb onu kendine çekerek o kadar sıkı bir şekilde sarıldı ki Sadie onun düzenli kalp atışlarını kendi göğsünde hissedebildi. Kendi kalbi delicesine çarpıyordu ama genç adamın sakinliği ona nüfuz ederek sakinleştirdi.

Birkaç dakika sonra, ilk kımıldayan Caleb oldu. “Lolipop’un bizi sahiplendiği o ilk gece benim olacağını bildiğimi sana söylemiş miydim?”

Sadie ona kötü bir bakış atmak için geri çekildi. “*Senin mi?*” diye sordu.

Caleb onu tekrar öptü. “Merak etme. Ben de seninim. Aslında o gecenin çok daha öncesinden beri seninim.”

“Ama o gecedan önce sana karşı hep şirret gibi davranıyordum.”

“Sadece önce mi?” Sadie gözlerini devirince Caleb gülümse-di. Genç kadının yüzünü avuçları arasına aldı. “*Biliyordum,*” dedi kendinden emin bir şekilde.

Sadie’nin, boğazını düğümleyen duygular yüzünden sesi-ni bulması biraz zaman aldı. Çünkü o bilmiyordu. Bu noktaya geleceklerini ummaya bile cesaret edememişti ve dürüst olma-sı gerekirse, geldikleri için hâlâ şaşkındı. “Gerçekten mi?” diye soludu, Caleb’in dudakları çenesinden ağzına doğru ilerlerken. “Her zaman biliyor muydun?”

“Her zaman, Sadie,” dedi adam. “Her zaman sendin.”

Genç kadının gözleri doldu. “Ve her zaman sen olacaksın.”

Birbirlerine sırtttılar ve Caleb ona tekrar uzandı, fakat Sadie nedime elbisesini düzeltmek için elinden gelenin en iyisini yapı-rak onu kendinden uzaklaştırdı. “Clara beni öldürmeden önce içeri girmeliyiz. Nasıl görünüyorum?”

“Mükemmel.” Caleb’in gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. “Hayatımın geri kalanı gibi görünüyorsun.”

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.